

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Mads Pedersens visebog

Forfatter:

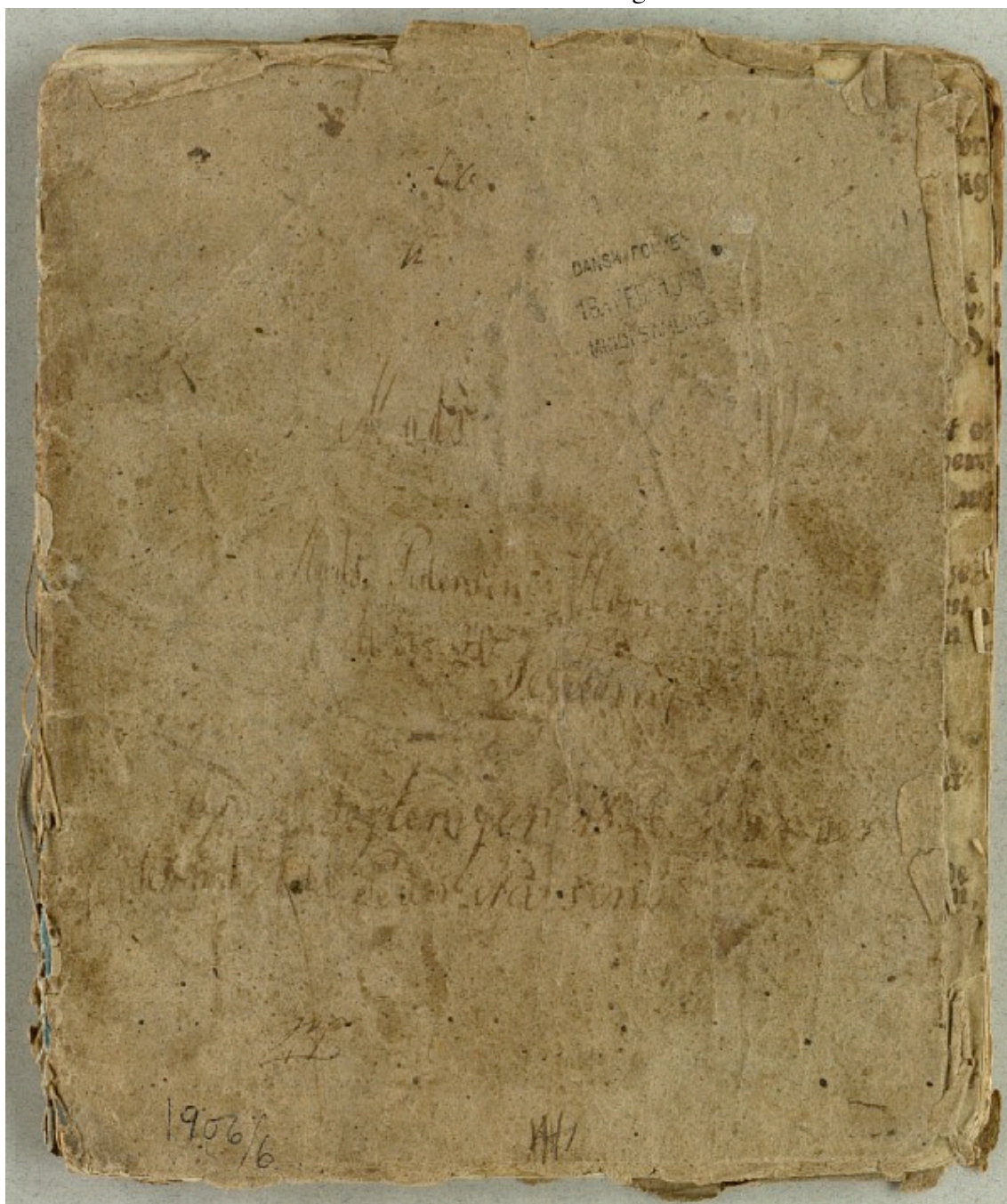
Ressourcetype: tekst

Relateret:

- Mads Pedersens visebog 4
- 01 O, ædle gode danske mand 6
- 02 Se her hid, o kristenøje 7
- 03 Alt, hvad som fare falder 9
- 04 Skrækkeligt, hvad mener du 10
- 05 Tid at tie, tid at tale 11
- 06 Nu vil jeg fortælle min skæbning så tung 13
- 07 O hør, I mine venner, en liden sørgesang 16
- 08 Eja, mit hjerte, sind og tanke 18
- 09 O ve, desværre vi her nu hører 19
- 10 Her i de norske havne 21
- 11 Kære moder, hvorfor sover du 22
- 12 Ak skæbning, sig, hvad gavner dig 23
- 13 En vise vil jeg skrive alt på en højtidsdag 24
- 14 Jeg råder enhver 25
- 15 En blid og yndig aftenstund; 16 Og hør, du liden bådsmænd 27
- 17 Der var engang en soldat 28
- 18 Lidt vesten for Sjælland, o, der blev jeg født 29
- 19 En sang jeg fremfører 30
- 20 Jeg er fornøjet for hver en gang 32
- 21 Tre herrer monne skrive 34
- 22 Ak elskov, ak elskov, hvi tvinger du mig 36
- 23 Jeg ved en så vakker en tøs 38
- 24 En stjerneklar aften i roligheds lund 39
- 25 Fattige betler gak fra døren 41
- 26 Til piger hører pris og ære 43
- 27 I mine ungdomsdage der faldt mig tiden lang 44
- 28 En vise vil jeg skrive og sende hen til dig 45
- 29 Som uskyldig måtte jeg betræde 46
- 30 Omnibus med muntert sind 47
- 31 En herlig fest er fastelavn 48
- 32 Hurra højt for fastelavn; 33 Jeg en vise nu vil skrive 50
- 34 I de blide ungdomsdage; 35 En sang jeg nu vil skrive 52
- 36 Soled dalede blodigrød 53
- 37 Aftenstjernen tindrede; 38 Er det søndag 54
- 39 Kom, kære brødre og kammerater 55
- 40 Gud, hvad skal jeg gøre 56
- 41 Søde venner 57
- 42 O menneske, jeg sige vil 58
- 43 I hvor jeg mig vender 59
- 44 I Danmark, i Jylland, der er jeg jo født 61
- 45 Ve den mand, som dyd forkaster 62

- 46 Hvor sørgeligt, at synd og laster 63
47 Frisk op, kammerater, se tiden er nær 64
48 Jeg vil en vise skrive 65
49 En vise vil jeg skrive, imens jeg ligger her 66
50 Jeg, en bondekarl; 51 Der var en tid, da jeg var meget lille 67
52 En vise vil jeg skrive, den er alt om 68
53 At min pen jeg nu henrøre vil 69
54 I aften skal vi samles her 70
55 Ved Salbore der var en rig adelsmand (Strasbourgervisen) 71
56 I mine ungdomsdage, i mit 22. år; 57 Jeg fandt engang en dejlig pige 72
58 Til trøst for hver, som kongen tjener 73
59 De fattige karle, ja, de må marchere 74
60 Her I samles, alle favre piger 75
61 En vise vil jeg skrive og sende hjem til dig 76
62 Dengang jeg drog af sted 77
63 I denne vinter har vi haft 79
64 Ser I, hvem der kommer her; 65 Skal børn, skal mage eller ven 80
66 En sømands brud har bølgen kær 81

Mads Pedersens visebog

Ejendommen

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35
 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100
 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200
 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300
 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400
 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500
 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600
 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700
 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800
 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900
 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000

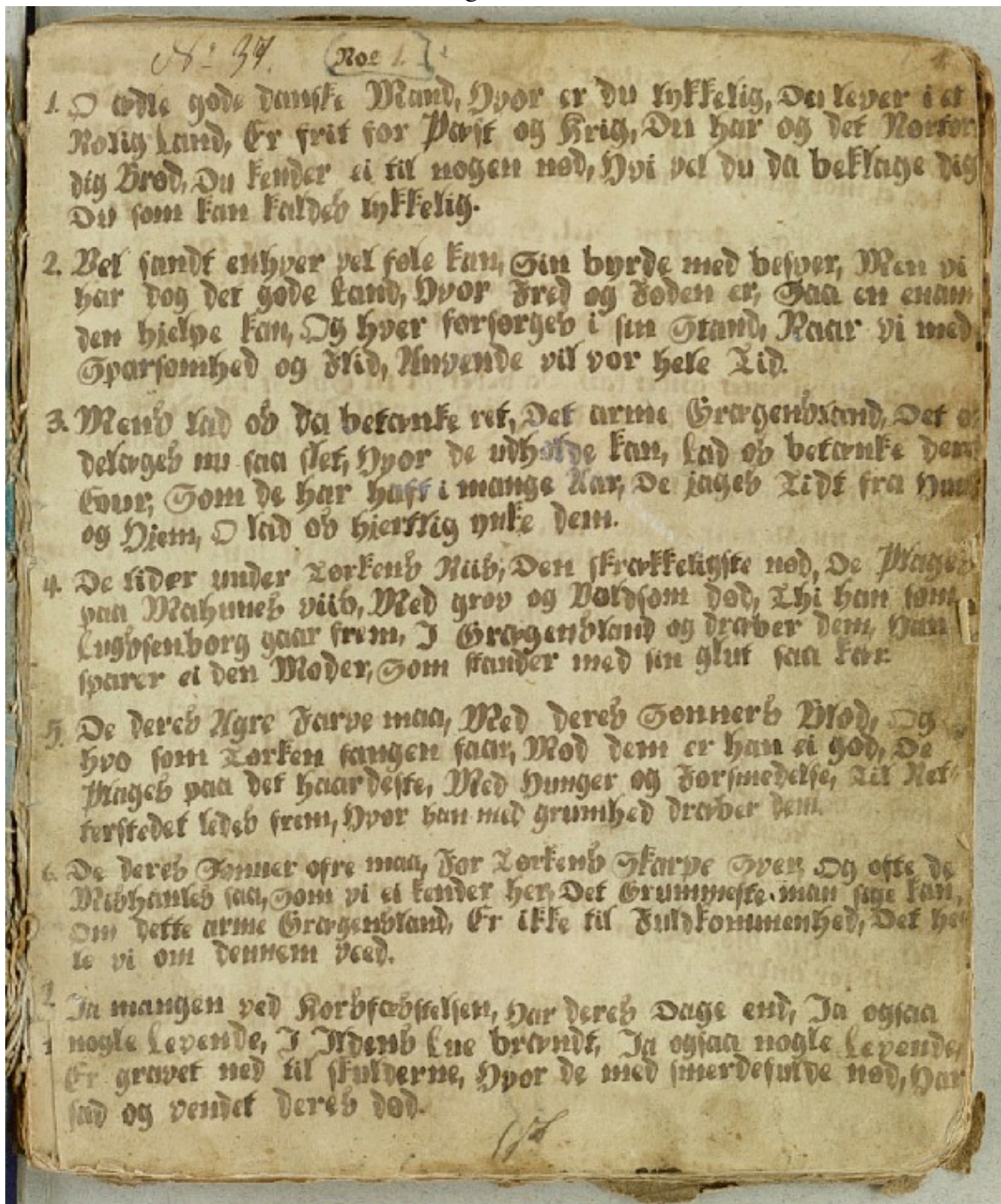
Hans Peter sen Herod 1813.
 Niels Peter sen Herod 1813.
 Niels Peter sen Herod 1813.

Niels

Niels Peters Latter Herod

Niels Peters Latter

Niels Peter sen Herod
 Niels Petersen

7. Han skænder brøder staar og staar, I hvor han kommer frem,
 Enskandt de hannen Jmodstaar, Han overvender dem, Skjøndt
 Grøggerne de yfser sig, Mod Torkens Magt ret mædelig, De kan
 dog ei mod hannem staa, Men maace dog vist tel grunde gaae.

8. Betank o Fætre christne Siel, Er det ei Jammerlig, Med dette ar-
 me Grøgenbland, Men det da ikke er vor Mægt, At tage deel i
 deres Lour, Om det tel Dyrrigheden staar, At vi skal Nødy telsen
 der dem, Og vove os mod Torken frem.

9. Men om vi entet andet kan, Da beder vi til Gud, At han vil hjælpe
 dette Land, At det kan holde ud, Gud hser til dem i Raade ned, Og
 vil mod dem sin Medskumhed, Lad Dienden Med sit Naveband, Ei
 Over dem faar Overhaand,

10. Lad os nu alle hver for sig, Staae fast paa Kampens staa, Om Dienden
 byder os til Frig, For Uretferdig sag, Lad os da fatte Mod i Bryst,
 Og stride for vort Land med Lyt, Gaa Dienden siden hufte kan,
 At han har Provet danske Mand.

ooo
 Noe 3

1. See her hid o Christen Die, Hoi dit Dre og hør til, Mærk og agte
 Mæget noie, Hvad jeg dig fortælle vil, Jeg vil entet gaae forbig, Men
 fordig bekende frit, At min Leyningsblod og maade, Bed Gud om sin
 aand og Raade.

2. En Skomager har jeg været, Boedt i Truselen, Kristus haver jeg
 vandret, Var en Gudsbeholder slem, Jeg ei med mig sponge lod, Over
 det uskyldig Blod, Derfor maati jeg nu omvante Mig til Straf og
 Speil for andre.

3. Da nu Kristus vor Treffer føre, Var fordomt tel Korbsat Træ, Og
 af staden manne bære, Korbsat sit hvad monne skee, Trefferen
 blev Træt og mat, Som var rundtenom besadt, Hvad Dødens
 Skarpe Pile, Bed mit Huud han vilde yse.

4. Jeg stod med et Barn paa Arme, Som udmundig var og sped, Raabte
hoit Ja udat harme, Bort med den Mester led, Pakke dig bort
fra min Dør, Hen at lide som du bor, Du har været en forfører,
Iblandt Folket en oprører.
5. Ingen naade var at fende, Han ydtrøstet maatte gaar, Ja mit
ganske Huus gesende, Raabte hen til Golgata, Pakke dig bort med
en fart, At vi der paa Jodisk art, Dig paa Korset at vandere,
Som du paa din Nøg mon bare.
6. Deryaa Christum sig omvender, Sagte du o Jodemand, Du skal
entel Verdens ende, Gaae omkring i alle Land, Ja entel den sifte
Dag, Skal du vandre med stor plag, Uden veile Uden leie, Gennem
mangen vilksom veie.
7. Deryaa jeg mig stragt forsoiet, Hen til Golgata med Hast, Og
saa der hvad Christus doter, Døren at hant hjerter, Jeg mig for
mit Brost mon slae, Lad min Gud din Raade saae, Jeg er von
ne til ald dette, Aldrig skal jeg det forgatte.
8. Derfra jeg mig strag mon gange, Uden Henge uden Mad, Og min
vandring saa anfange, Gud ved jeg var lidet glad, Jeg el maatte
komme Njem, Til min Stad Iusaleem, Med mit Folk at affked
tage, Ei a det var at beklage.
9. Jeg har fra den Tid mon vandret, Af et i et andet Land, Jeg
har ogsaa frem for andre, Fundet Herrens Kraftig, Mangan
gang i Wulm og Rork, Udi vilde Skov og orke, Iblandt
grumme Dyr og lover, Hvoriblandt jeg ofte sveper
10. Jeg har været i Bretanien, udi Vollen Russebland, udi
Frankeriet og i Spanien, Ja i Proisens Grægenbland, Udi
Ljessland og Stetun, Hrafen Danstin og I ylin, Ja i Nobsol
vismar Hamborg, I Kaldarien og i Stramborg.
11. Ja i andre Stader Lander, Som jeg el opreine kan, Har jeg
verret ver maan sande, alt min Gansse hu forstaa, I saa
mange Hundred Aar, Svefkeb og nu stille staar, Jeg maan og
i Danmark vandre, Gud mit løb engang forandre.

12. Jeg har og i Norges Rige, Lidet meiget Frost og Kulde, Over
hoie Bierge stige, Angest Bange Gaarefuld, Sverrigs Rige
jeg ogsaa, Dette Nar bestue maa, vdi Stockholm Hovestad,
Er jeg seet paa alle gader:

13. Mine Klæder ere gamle, Over 100 Nar, Henge maa jeg ikke
bære, Af Guds forsyn Døden faar, Jeg forndiet er i Gud, Han
vil min Gond sette ud, Og mig til sin Himmel tage, Efter
dise Jammerdage.

Roe 3. 7

1. Alt vad som fare falder, Enhver vdi sin Stand, En enttet saa vro,
og, Alt som Soldater Stand, Vi Landet skal forsvare, Og hver
Dag er i Fare, Gud vnde os vor frihed, Med forste engang,
At vi maatte slippe, Den urolige Stand.

2. Paa vagt saa maane vi gange, Ber 3die Dag, en Timme Er
selere, For vagtten deleb af, Naar vagtten er af delet, Og
efter seet det hele, saa marscherre vi rundt, Commandan-
ten forbig, Og han maa vi see, vdi Døren stivt.

3. Naar dette er til ende, Saa marscherre vi derhen, Til det
vagt vi er afdelet, Af vores Afvandt, Naar vi til vagtten
kommer, Saa sarrvi vores Kommer, Ja der maane vi
noie, Ja noie Pabse paa, Vad vi paa vadreb Poffer iagttige maa

4. Det allerfoste kommer, Han staar io for Genarbe, Han maane io
noie Pabse, At hvad hans Magt der er, For Offisere Honnore,
Ja meget andet mere, For Ovest Genneraller, Majorer
og Scer, Og saa maane han robe hagt i genarbe.

5. Ja meget andet mere, Jeg ei opreine kan, At hvad som forre
falder, vdi Soldater Stand, Med Estret turer mange,

Dertil saa maas vi gange, Det kan stot ikke hielpe, At vi vel si
ge nei, Men vi maas tie stille, Og gaas vores vei.

6. Naar vi af vagten kommen, Og vi saar Klodt ob af, Saa har vi
neppe Tid til, At wise vores Mad, Bi Kommanderet bliver,
Deri jeg ikke liver, I Ersekere Skolen, Der moder vi skal, For
der udi at segte, Alse som en Mand.

7. I stolte unge Kone, Som nu der hjemme er, I kan io gaas at
Prate, Med vorreb Kærrester, I lader jer saa rose, og andre
giver gloser, I siger at vi selv, Deri skyldige er, For vi udig
Kongenb Kridh kjeneste nu er.

8. Men den Tid saar vel onde, For ob at lige her, Til Venner og til Vi
ger, Saa vel vi reise hjem, Og saa vil vi jer bede, I folk i er fælsede, At i
tar jer i vare, Naar Soldaten kommer hjem, At han jer ei fratager
Eob Kærreste ven.

9. Nu stutter jeg min vise, Og den nu ender saa, Og den er ei for andre, End
som der her man staae, Udi de Rode Tropper, Geyckbrdet udi Vaand,
Og staae som Soldater, De store med de smaae, Hura vi alle ro
ber, Vi paa linen drage maas.

Nos 4.

1. Skrækkelig hvad mener du, Her i Hovedstaden, Hores Dan
mer, Rod og groad, Overalt paa gaden, Hvem man horer,
Hvem der seer, Tales blot om dansen, Og om Nuvet som salt
ned, Skont han holdt belansen.

2. Mark vel til da Lovet brast, Han blev sted i Roden, Da til Jorden
i en hast, Faldt den arme Dode, Skont man saae med
Lipet ham, Bragt til Hubbetallet, Ei han doden ungsaae
Kan, At for hoit var saldet.

3. Han den første vi tal er, der har sigt prøberet, Sikker
han den siste er, Som der bliver givet, Kay at danse i Luffen
mere, For at balansere, Hvem som det først engang seer,
Kommer der ei mere.

4. Ei hanb mage kende vi, Der han linen rordte, Munder Modig
stolt og fridt, Han sin Kunt udfordte, Stolt han stod ved Raar-
nes Spiit, Horfe Mengtenb quode, Ei han agtet at det blev,
Danb den suse Glæde.

5. Lad os takke godhedh Gud, Vær for Gnidhedh Lemmer, Lad os
Prise hoit hans Bud, Han os aldrig glemmer, Raar ved
arbeid, Og med Tid, Vi os kan ernære, Ei at spilde vel
vor Tid, For sigt raad at Lære.

(Voe 5.)

1. Tid at tie, Tid at Tale, Tid tilader Kjærlighed, Hvo som
vil sin Tid forhale, Lider ofte Tab derved, Thi Tiden maae
man paa se noie, Som en Bonde saae og ploie, Som Man
troset paa sin vagt, Tiden tages maae iagt.

2. See nu er det Tid min Pige, Og god Leilighed dertil, Om du vil
din Mening si, Og ei lenger tie stille, Om du agter dig at gifte,
Og din Frihedsstand at skifte, Saa maai du ei lenger gaae,
Der du sparer mig derpaa.

3. Jeg ved ei hvad jeg skal spare, Jeg nok under din Person, Kan du
elke mig forklare, Hvad er vel din Profesion, For det andet
vel jeg spørge, Om du ogsaa kan forsorge, Mig og dig og vo-
res, Afkomst, Nesten skal vi tale om.

4. Jeg for det første bliyer allene, Thi jeg er en ung Saemand, Som
min Bøde skal fortjene, Paa den Ose og salte Sand, Som saa
meget ondt mon doie, Ofte maai vi Soen Ploie, Gud seer til
hvordan det gaar, Vi som andre Bøden saier.

5. Ja det er godt men at mig mender, Horn jeg vil fortælle kort,
Det kan mig ei gøre bender, Om en Kelle du tar bort Men
hvordan du dig skikker, Enten horer eller drikker, Eller
lystig spiller kort, Saa Fortiensten gaar bort.

6. Ja dette du ei reigne maa saa noie, Men staae hen i Beir og Bind,
 Hvad som du ei seer for Die, Det ei Frankes skal dit Sind, Thi
 bort med saadan slige Grelser, Som du mig nu foresteller, Bil
 du have mig saa sig frem, Erleb reiser ieg strax Hiem,
7. Nei dette kan mig ei fornøie, Jeg maa have mig en Mand, Som
 ieg daglig seer for Die, Som mit Sind fornøie kan, Thi det er
 best at ieg mig faster, Enten hob en Skolemester, Eller Skravder
 en af de, Som ieg stedse for mig seer.
8. For hvem haver dig endbildet, Saadan Gielkerie og Snaal, I ieg tror
 er du er forvildet, Hvad vil du med sigt dayen Pak, Den ene dum,
 den anden Rykker, Begge ere luseknækker, Nei see til du faaer
 dig en Mand, Som kan ligne Goemandstand.
9. Nei dette kan mig ei fornøie, Jeg maa have mig en Mand, Som
 ieg daglig seer for Die, Som mit Sind fornøie kan, Thi skal ieg
 en Goemand Tage, Trængsel Røtter, Længsel dage, Bil bistandig
 følge paa, Ak hoor det med mig gaaer.
10. Ta men til Trost for dig min Pige, Som du og vaalide kan, Bil ieg
 dig min Mening sige, Hvilken kone som sin Mand, Stedse seer for
 Die daglig, Han er aldrig saa behagelig, Som naar to udi
 Slæng, Kommer tilhammen i en Seng.
11. Jeg vil have mig en Bønde Thi hans Børsen ieg forstaaer, Een
 som ei er af de Døde, Og vil unde mig en Læger, Een som ikke
 seer for noie, Om ieg Drengeene vil soie, Een som sider i en
 Kro, Kan du mig nu ret forstaae.
12. Ja saa adieu! Farvel min Pige, Længe nok saa var du her,
 Adieu farvel vil ieg dig sige, Lag saa hvem som af du har Her,
 Lag saa hvem som af du behaer, Jeg nu strax enanden følger,
 Thi her er fleer som gifteb vil, Een af dem gaaer ieg nu til.
13. Stoy jeg vil mig lidt betænke, Ber saa govt og sof dig ned, Jeg
 for dig en Dram vil skænke, Brev dog ikke paa mig yred,

Thi jeg har saa ildt talet, Og sit indtet Ord har sparet, Stod dig ned
 et Dieblit, Og engang af Gløstet Drik.

4. Nei jeg nu ei din Skænk behøver, Af din Glæder er jeg fied, Jeg ei
 heller længer tøyer, Jeg nu reise maad Afsted, Thi her er flere
 smukke Piger, Som er ligesaa smuk som du, See hvad synes
 dig vel nu.

5. Stop jeg vil dig Handen røkke, I byordan det med mig gaaer,
 Indet ondt skal mig forkrække, Skonndt jeg er kun i Nar, Thi
 jeg kan ei længer tøye, Døren jeg maad Mandfolk Proye, Thi
 det er sand hvad du har sagt, Riden tager maad iagt.

See 6.

1. Nu vil jeg fortælle Min Skæbning saa tung, Min sorig begyndte
 te den Tid jeg var ung, Min Moder hun døde et Aar jeg da var
 stor Kummer for hende i Hierdet jeg bard.

2. Min Moder var kaldet til Spiir og til Drik, Saa alting i Puset til
 Brandevin gik, Jeg da maatte lide stor Hunger og Rod, Forgjæ-
 ves jeg bad hannem ofte om Brod.

3. Smider den tunge Bestutning jeg tog, Af jeg som en Better fra ham
 nen udrog, I Nar jeg mon være da jeg drog min Bei, Jeg gik paa
 de Stæder de kende min ei.

4. Og som jeg nu vandret kom til mig en Mand, Mig syntes han var
 af den fornemme Stand, Han spogte om Rayner og hvor jeg
 var fra, Og jeg stakkels Dreng ham fortalte det da.

5. Han sagte jeg seer du er ærlig og tro, Jeg vil dig hjemtage med
 mig til mit Ho, Jeg vil dig oplære i Ære og Dyd, Og haaber
 jeg siden skal lønnes med Dyd.

6. Jeg fulgte med Manden fornøiet og glad, Og thi hans Dølig han
 spogte mig om, Om jeg kunde lære jeg svarede nei, I Skole af gange
 begyndte jeg ei.

7. Han mig da opkræfte fra Top og til Taa, I Skole i Hnen jeg nu
 maatte gaae, Han havde en Datter i Skole hun gik, Af hende
 jeg stor Underpønning da fik.

8. Jeg tiltog i Bændom og Døst hob hver, Og Datteren havde mig inderlig
 Fær, Til sammen vi 2 comfemerede blev, Den Tiden vi ventlig i Hær-
 lighed drev.
9. End nu i 1 Aar vi to sammen mon gaae, Olet ingen vor Hær lighed funt
 De forstaae Om siden Dørdøerne Kunde den see, Og værgede paa at
 det aldrig skal see.
10. En dag mon min Herre mig kalde til sig, Han sagte du hastig skal
 paa kløde dig, Jeg agter til Staden at sende dig hen, 1 Brev med
 du saar som Besvareh igjen.
11. Jeg gjorde min færdig til Staden at gaae, Til hvem der jeg skulde
 paa Brevet jeg saae, Det var til en Hjøbmand til hannen jeg gif,
 Jeg halsede hann og nu Brevet hann fik.
12. Din Herre min Son han tilskriver mig her, At du vereh Datter
 har lørligen fær, Nu er jeg beordret at sende dig hen, Dørfra
 du ei mere skal komme igjen.
13. Enhver kan vel tanke hvorledes jeg blev, Da jeg fik at vere hvad Døden
 ren Skrey, Indholdet var dette jeg skulde affred, Til Døden i
 Almagt jeg seguede ned.
14. Dog Tid efter anden jeg kom mig igjen, Jeg tænkte da paa min afsværdige
 Ven, Jeg hende ei talte da jeg talte hen, Men meente mod Alren at
 komme igjen.
15. Jeg Hjøbmanden bad nu om Frihed at saae, At hvorhen jeg vilde jeg mant
 te gaae, Forplegdet mig aldrig at gaunge meer Tid, I Døderens eller i
 Møderes Tid.
16. Og Hjøbmanden blev da saa enderlig rort, Han sagte da han denne
 Don havde hort, Dob mig skal du blive i dagene 3, Saa haaber
 jeg vist du din Hærrest skal see.
17. I London han skrey til min Hige hvor dan, At Døderen udruget
 sin Plan, Allige der i han at vide mon saae, At han mig hob sig
 lod helt godhedsfuld gaae.
18. Nu var jeg indstudet i dagene 3, Og vendet med længsel min Hærrest
 at see, Den ude dag kom hun og salt i min savn, Beemodig hun
 smilte og neyfe mit Navn.

19. Skal du nu gæsse af vandet og mig, Gaa onsker jeg helst at bortreise med dig, Der gives en Plads her i Verden hvor 2, Gaa elskende hiet for tilfammen kan Doe.

20. Ldt mere vi talte som ei Skreyet saae, Som Plamen at røre ei heller formaaer, Hun sagte for din Skyld taalmodig jeg vil, Modtage hvad Herren her sender og til.

21. Doryca hun forlod mig min yndige Ven, Jeg gaaer men jeg kommer imorgen igien, Og saa vil vi hemmelig reise vor Bei, Gaa mine Forældre skal mærke det ei.

22. Og nu for mit Blik vandt den Elskende ven, Jeg gaaer men jeg gaaer, Men Skabnen ei vilde det skulde saa gaae, Om Ratten den Arme en Døgd om mon saae.

23. Til sine Forældre hun sagte jeg doer, Hun sagte hvad heided Ber slutning var for, Og at hun til Staden i London mon gaae, Hun onsket mig glæde i Tale at saae.

24. Hun til at Forælder Loy nu til al, Og Ordet hun havde end neppe udfald, For Baderen reiste med hastværk til mig, Hun sagte jeg øvet har Hret mod dig.

25. Din Frihed du havde da jeg tog dig an, Den Dig at berøve har været min Man, Nu beder jeg at du hjemfølger med mig, Min Datter er sig hun vil tale med dig.

26. I samme jeg reiste med Baderen igien, At tale med min allerfjærest Ven, I Staden kom jeg end, og sørefuld jeg saae, At den som jeg elsket mon hvile paa straae.

27. Jeg kunde ei mærke ei flutte en Bød, Med Laarer i Stet jeg tanke fuld stød, Idag var din Tanke at reise med mig, Men jeg skal nu gøre en Reise med dig.

28. Jeg bad da om lidet at ydste mig paa, Forælderne kunde min Kammer forstaae, Og Moderen sagte onnsiden til mig, Det sidste hun talte var Nelson til Dig.

29. Og var jeg indskuttet i Dagene 5, Og om min Voitelste jeg tænkte ved dem, At Landet vi vilde tillsammans udgaae, Men Herren ei havde beskikket det saa.
30. Til grøben jeg fulde min elskende Ben, Men tænkte du har dog end mindet igjen, Med andre Indbudne og Hjem monne gaae, Et sorgelig Maaltid med disse at faae.
31. Deretter jeg vilde bortreise min vei, Min Nigels Forældre dog svarede nei, Nu vil vi opfylde vor fattede Begier, Som onske arving du blive skal her.
32. Jeg rolig hemsider nu tiden høb Dem, Det Beste jeg søgner stend her er mit Njem, Den vise er digtet for denmen især, Som have erfaret hvad Hvirvlighed er.

Noe 1.

1. O hør i mine Venner, en liden Sørgesang, Thi see hvor snart at Glæden, til Sorgen blive Fart, Det maae de 2. behiude som denne sanger om, De elsket har hvorandre, Dra tidlig Varnidom.
2. De begge vare rige, og dertil deiligelyste ei af Sorgen, men blot Fornøielse, Thi deres Hjerter lode fra Ungdoms Aar men af det fik en ende med stor Bedrøvelse.
3. En reise han mon gjøre hen til en fremmed Land, alt for sin Fiers Fader, Som var en rig Høvdmand, Han Afsted tog med hende, Og tænkte ei derpaa, Han aldrig mere hende i levende Live saae.
4. En meget hastig Sygdom rakte hende Haand, Og Herren saa oplyste det blide Venstabs Daand, Han ikke hende var kommen for Dette morne Skæ, og hannen det at mende de ikke vovede.
5. Det var en Aften tide, da han fra Reisen kom, Han gjorde sig strax rede gif til sin Skerest om, Men hun var ikke hjemme, nylig i Byen var hun, Sandt Forældrene yaa, At give hann til svar.
6. O Fiere maae jeg sporge, hvor langt Jomfruen en Er det da imod Jer Billie jeg strax med hende gaar, Endstom.

Det er ilde og Bæret det er mørkt og jeg gif herover jeg gif som i en or
 1. Nu hioldt det ikke længer ny maatte det herud vor Gud han han
 hjeret aldt til sig den unge Brudmen du skal ikke sørge det skal vi
 helse dig, Nym vil til Herre bede, Han snart hjemkalder dig.

2. Nu kaldt han da til Jorden af en Betyemmelse, da han kom til
 sig selv i jien han strax begjærede, om en af Jer vil følge med jeg
 hendes gray kan see da kan det meg troste i min Bedrøvelse.

3. O Hære blev dog hjemme var hendes Bades Ord, det er imod min
 Billie om du til Graven gaar, Det vil dig volde Smerde det skal
 du saae at see, Du Graven nok kan skue men ei din Hjereste.

4. Nu ilte han tilbage hjem til sin Bades Gaard, En Mand var Beien modte,
 Han med til Graven gaar, Og viste ham saa Graven hvori Domsruen
 laa, men hvad der moune havde, Han tænkte ei derpaa.

5. Nu ilte han tilbage hjem til sin Bades Gaard, Og i hans Sovekammer
 der skres han et Par Ord, I søger kun ved Graven, Hvori Domsruen er,
 Der skal i sende Stovet af edes Son saa klar.

6. Han lagte det paa Bordet alt ved en liden Bøn, Han sukede saa saare
 til Gud i Himmelen, Hans Taare moune rinde saa, Børdet det blev
 vaad og alt hvad der var skrevet blev helt igjennemtraff.

7. Om Morgenen saa tidlig deraf derno stod op, Gil i hans Sovekammer,
 Men det var ganske tomt, Og Børdet stod for Gengen de læste disse
 Ord, Hans Bader hoit man græde, Hans moder kald til Jord.

8. De ilte da til Graven dem selv og mange fler, Der sand de ogsaa Stø
 det, som han selv skrevet har, De ledte iff. længe sørend de sand ham
 lig, Med en Pistol i Haanden han endet har sit lig.

9. Nu blev han da indbaaren i Begrebustet end, Alt i 40 Dage der laa
 de han nu lig, Og Graven blev gjort store, Hvor han selv var do,

10. O her i min Bønner som nu tilbage er, Jeg beder eder Hære, I
 ikke søge maas lad haabvel der troste, Det har et bedre hjem, At
 til med dem kan samles, Og vi med dem ihjert.

17. Den pige hendes Alder var ikkun 15 Aar. Dorend at Gud hienfalte, vil sig den unge Brud, Og han har ei tillyfte, Oblevet 11 Aar, for Hjerlighedens streger de Overmagten tog.

18. 24 Mart 1533. 17i november Maaned den 22de er det sig saa Pabstret alt udi Amsterdam, Hvor døden gjorde ende paa Hjerlighedens Blam.

Roe 8.

1. Eia mit Hjerte Sind og Tanke, Hvi bedrover du dig saa, Hvi vil du saa fortvilet vante, For Lykken ei vil med dig staa, Hvi vel du dig saa hart beklage, For Verden stormer dig imod, Hvi vel du saa med Sorgen plage, Gud han kan jo dig raade Bot.
2. Af al du falske traunge Lykke, hvad haver jeg vil brugt mod dig, Hvi vil du mig saa nedtrøkke, Hvi er du dog saa vred paa mig, Hvad haver du med mig i Gens, Hvad er din Lange lu og egt, Maaske du tænkte mig at blinde, ved Verdens falske Dvig og Magt.
3. Om du skal mig ei bedrage, Thi jeg paa Haabets bane staaer, Derma skal du mig aldrig jage, Du med din Kunst det ei formaaer, Thi paa det er min bedste Smokke, Og Troen jeg tu Himlen var, Gud vilder vaagne vel min Lykke, Naar det haand Guds Omv Bessie er.
4. Jeg staaer nu fast paa Haabets anker og paa Gud Troer stadelig, Jeg vil paa Herrens naade bange, Ved Haabet vist han hielber mig, Ved Haabet skal jeg Redning sende, Ved Haabet jeg erud raader paa, Ved Haabet skal min Sorig svende, Ved Haabet vil jeg stadig staae.
5. Naar som al Lykken gaar til vaande, Da elsked man af mangen Ven, Men naar man kommer udi Baade, Da skuler de sig og gaar hen, Man haer der Bemær nok i Glæde, men ganske jage i Sorgen Tid, Da naar som Rodgang vil fremtræde, Da er han vred som for var blid.
6. Du kan ei stord at Bemær sige, For du dem Provet har i Nød, Om de vel ei da fra dig vige, Men hielpe dig at dine Gød, Døver du ei skal sende mange, som dig skal vane i Sorgen bid, Dig har den Provet mangen gange, Men de har alle Fallet ih.

1. Gaa man min Sorgen end duffe, Og bære lønlig den høb sig, Og maad
 endordop til Gud sulke, Han hjælper underlig, saa mange. Dybbaligen
 kan den sig fatte, Som vel fornøiet er i Gud, Thi naar som Nød-
 gang vil fremtræde, Da hjælper han af Roden ud.

2. David han var en Herde ringe, Dog Gud ham Konge Berde gav, Han
 fik en Krone for sin Herde, Et Scepter for sin Herdestrav, Et her som
 var en fattig Pige, Gud hjalp og hende underlig, vdiq Ahasveris
 Land og Rige, Med him en Dronning yndelig.

3. See Joseph nu i isig maade, Som var hentagte Dængsked Haand,
 Han hjælper blev af al sin Vaare, Ved Guds almøgtig stærke Haand,
 Han blev en stor og Bærdig Herr, Over Egypti ganske Land, Endnu
 saa hjælper Gud til Her, Saa mangen slet og Dattig Mand.

4. Derfor min Giel dig si bedrøve, Om Løffen ei vil trædes gaae, Thi
 Gud han vil dig si kun Prove, Om du vil fast ved hannem staae, Om
 siomt han dig i Nødgang sætter, Han derom ei forlader dig, Thi han
 dog aldrig den forgætter, Som paa ham haaber stadelig.

5. Den digt og Sang er nu fremført, Af mig som Sorgenb Hia der bær,
 Jeg haver Nødgang ofte prøvet, Dog isg med Gud fornøiet er, Du Nød-
 gang vil helper om mig røre, Og Sorgen er mig vel bekent, Dehvar
 isg Sorgenb same fore, Derfor har mangen mig forglemmt.

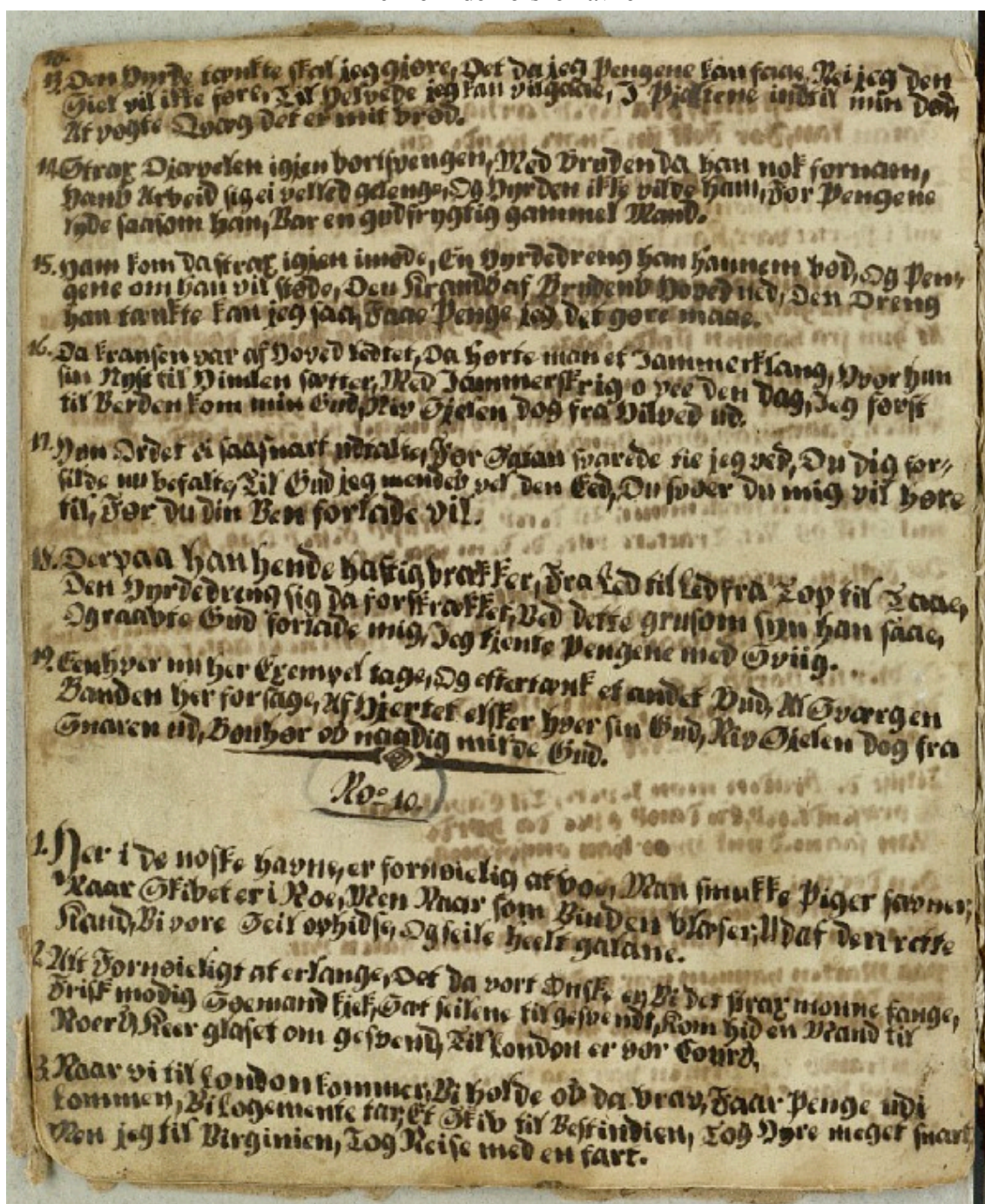
6. Dog om end Berden mig forglemmer, Saa glemmer Gud dog ikke mig,
 Han sine underlige fortrejme, Han kan og Bærdig hjelpe mig, Den Dag
 han kan fuld vil fremtræde, At isg forvende kan min Nød, At isg kan
 mig og engang glæde, Og overvende mine Gred.

7. Nu her til girtning vil isg bede, til dig o Himmel Jader Fær, At du vil
 dem paa Reien lede, Som Gørrig haly forsviket gørd, Gud voi
 dig dog ved i Naade, Til dem som haber fast paa dig, At hjælp mig
 og udfør min Bærd, Thi isg forlader mig paa dig.

Noeg.

1. O ve Dehvar vi her nu hører, hvad der for viff påført er, Hvor
 Satan sine Strækker fore, Om Mennesket i Berden her, Men Gud
 dem for af Snaren ud, Som holde vil hand Ord og Bud.

- 15.
2. Det Menniske sin Sag ei sætter, Paa rette Død og Maade an, Som 2
Forenede adskiller, Fra deres færlig Regnskab. Men hjælper til at
Garan kan, For Dølf sin Svare spænde an.
 3. Det kan man af det Brostuy Kiende, Som i en Landdby siet ved Kich, blev
holt og sig det monne hende, Hvor Dierbelet adskød sin Pilt, Enhver som
ynk i Dierket bær, Kan løse derom videre her.
 4. En Pige vendig sigder agter, Med en Person af fattig Stand, For at derne det
Daglig nægter, For han var ei en riger Mand, Og Ponske daglig oppaa,
At hun fra hannen skæde gaar.
 5. Dag Pigen sig fra Manden vendte, Som var sin Kyst og halve Sied, Og mod
sin Bekke hende sende, Til Kan som stod sig meget vel, Som havde Berstet;
Kuden, Saar, Gjør, Gris, Homb, Koen, Solm i Gaard.
 6. Til vint Tid Brostuy blev bestemt, Da Pigen svungen var med Slag, Ind,
byde Dølf de ei forglemmet, Til deres Brostuyt Dets Dag, Alt efter gamm,
mel Skif og Net, Tractare vilde de dem saa net.
 7. Da Folkene forsamlet var, Til Brostuyet Spadseret end, En Cavalcer bland
deres Skare, Ubedendeb og stold i Sind, Men Folkene ei agter at, Dant
Fod den var med Gaard besadt.
 8. De blev til Bordt de samling jætter, Den Cavalcer blev ogsaa med, Og
da de alle var møtt, Den gamle, Man lystig
danskede og sprang, Med Bruden, Man lystig
Fibens Klang.
 9. Tilhise de Bruden mon seer, Til Cavalceren hen at han, Og hende til
de præsentere, En Dand o vee da hørde man, En unkelig Biols Klang
Man saamod ynk hvor han omsprang.
 10. Den Dor stoi op paa Brudehuset, Han hende gæst var haand led, Man
hætte da hvor Bruden bruset, Da han med hende soer afsted, Du hørte
hvor som Ganser har, Bel fomme paa huan Kalen var.
 11. Paa Marken hannen sig modte, En hvide som der vogte Saar, Han hørte
nem da for Hoyed stødte, Du fattig vjæstet roven gaar, Men vil du sin id
lyde mig, En Nat fulk Penge ger jeg dig.
 12. Den frandb den Bruden bær paa Hoyed, Du tager af jeg Pengens, Dig giver
som jeg haver lovet, Gaa kommer du paa Dænen, Thi oven hende leg ei
er, Net magtig naar hun kramen var.

4. Jeg fange Aar omkring, Jeg da fra London foer, Og mangengang jeg reiste
 vort oy og ned til Nord, Hvad Modgang man maae lide, Vaa saadan et Saer
 paa, Det kan enhver vel vide, Som er en ung Soemand.

5. Neptune er urolig, At fore oy og Red, Ja piger er urolig, Jeg ganske vel det ved
 Dermed saa vel jeg sig, Farvel Britannien, Til smukke norske Piger, Jeg reis
 se vil igien.

6. Jeg maae tilfraa og sig, At jeg i Norge fandt, En deilig lille Pige, Som rigtig var
 galand, Hun villig burde kalde, Helena Ervingeland, For hendes Dyd og Mær, Som
 og for hendes Grand.

7. Et Ord vil jeg da høre, Hun ventlig svare mig, At hvad du vil begjære, Det saa du glee,
 delig, Jeg sagte da min Duffe, Giv mig dit Hjerte hen, Jeg kiste dig min Smukke,
 Indtil jeg vorden Død.

8. Kistigen hun mig svare, Mit Hjerte du nu har, Hvad som kan skee og hende, Det
 see du aabenbar, At vi rafsammen komme, Det første som kan steg, Saa gik jeg
 fra min fromme, Adien min Indige.

9. Gaa tog jeg mig en Reise, Og den var ikke lang, Vort Vordsej vi oyhids, Jeg
 reiste mangengang, Vaa demse lille Pige, Hun ene var min Roe, Jeg fandt et
 hendes lige, Hvor jeg mig vilde hore.

10. Engang det sig man herude, At jeg fra Reisen kom, Da fik jeg mig isende, At see mig
 i det om, Da saa jeg samme, Pige, Hun vende sig framig, Jeg kan med Gande
 heb sig, At hun svigede mig.

11. Men jeg kan ikke sig, Karsagen andet var, End saak, Langerd Kamfer, Som mig bag,
 talet har, Dog det jeg ikke agtet, Farvel usadig Bet, Trostah jeg eftertraget, Jeg
 saaer vel en igien.

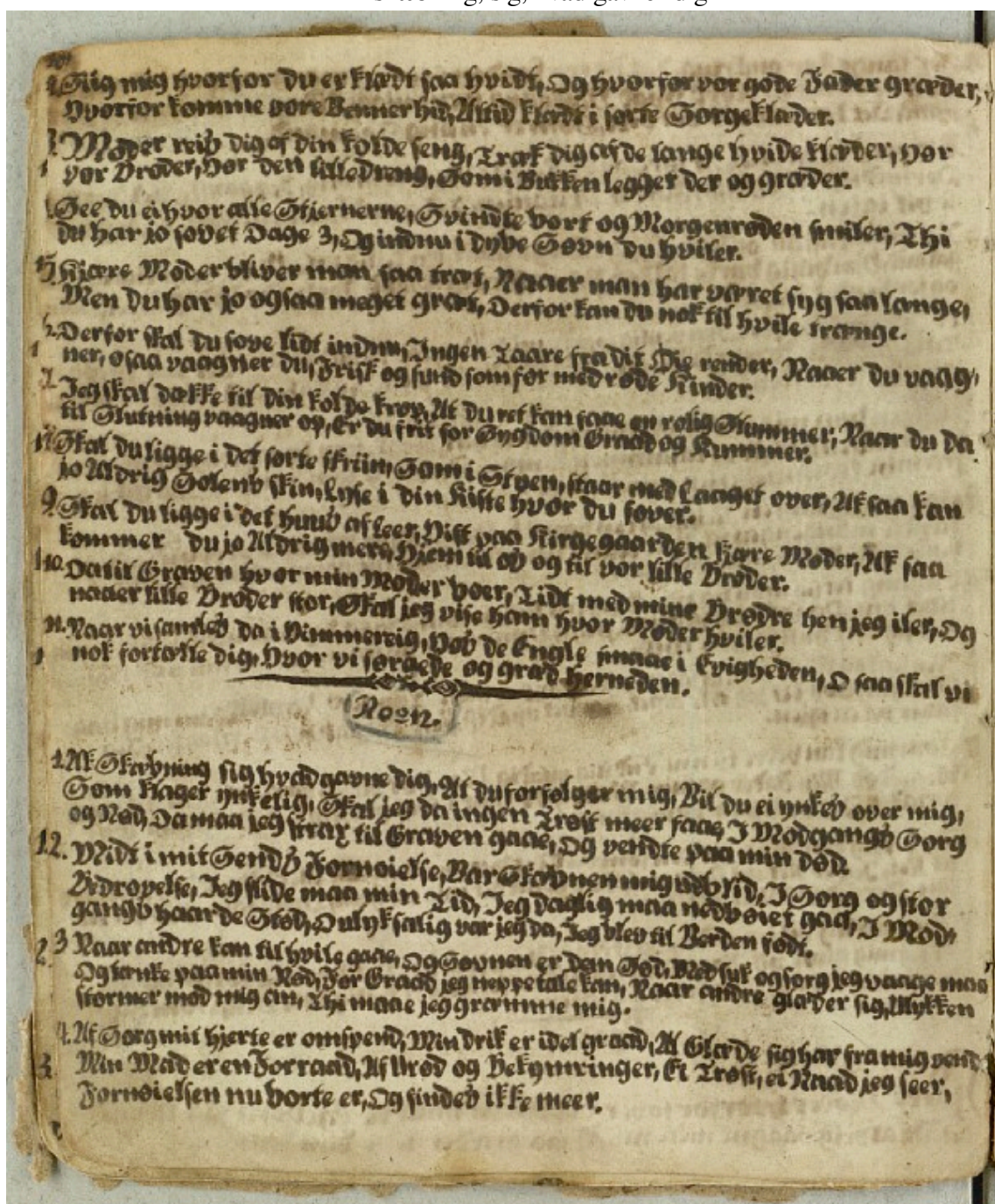
12. Som mig kan bedre kienn, End sig usadig Vaa, For vil jeg være ene, Indtil min
 vlege Død, Min Døder og min Døder, Er tagt i sorten Muld, Jeg mig paa Gud
 forladet, Jeg ved han er mig hult.

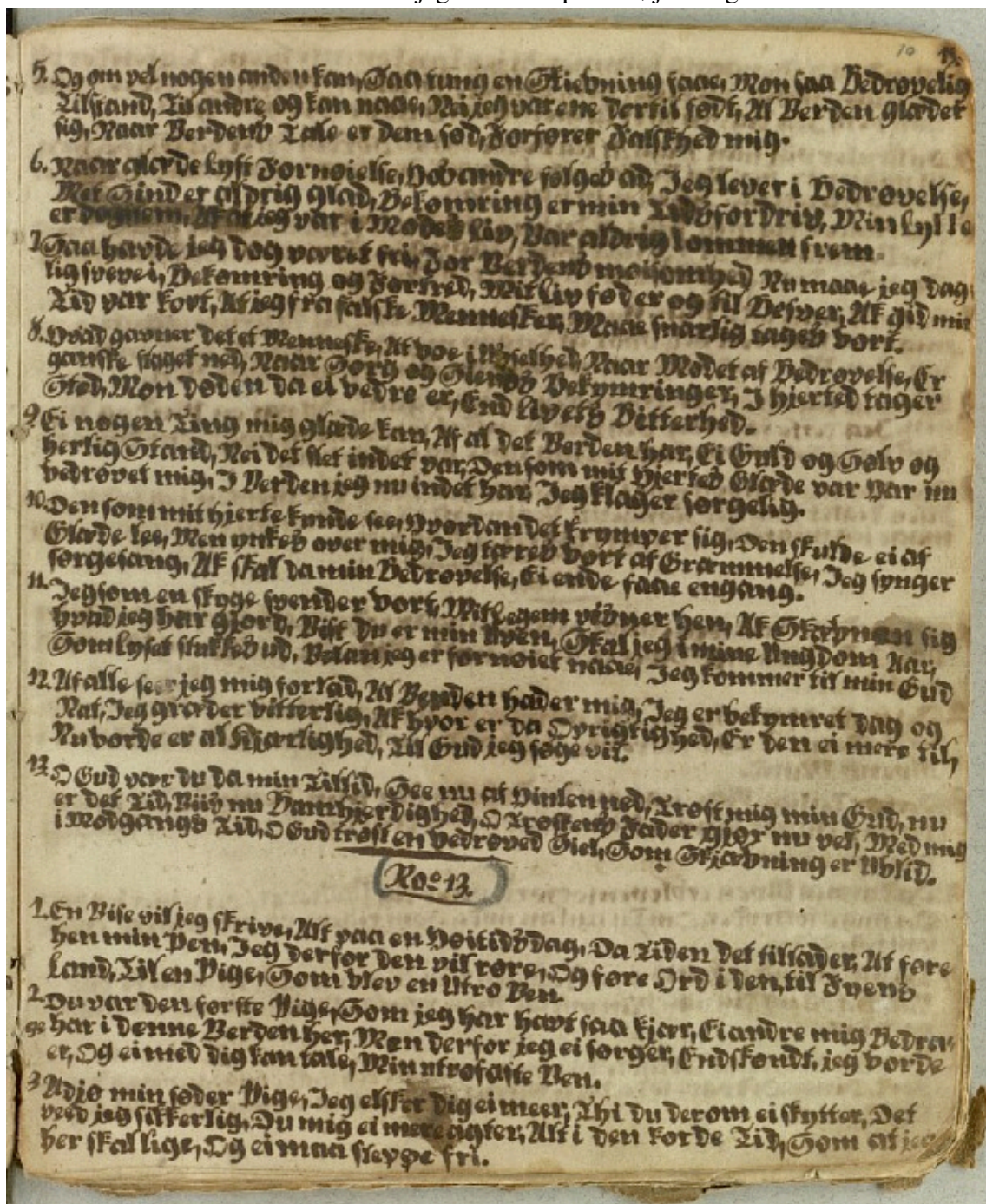
13. At det jeg overgiver, Dit den som ved det best, Hvo som kan eller bliver, Jeg lider tro
 til Næ, Jeg er Næ vel fornøiet, Hvordan det mig vel gaa, Hvad som Gud vil til
 soie, Der ved saa skal det staae.

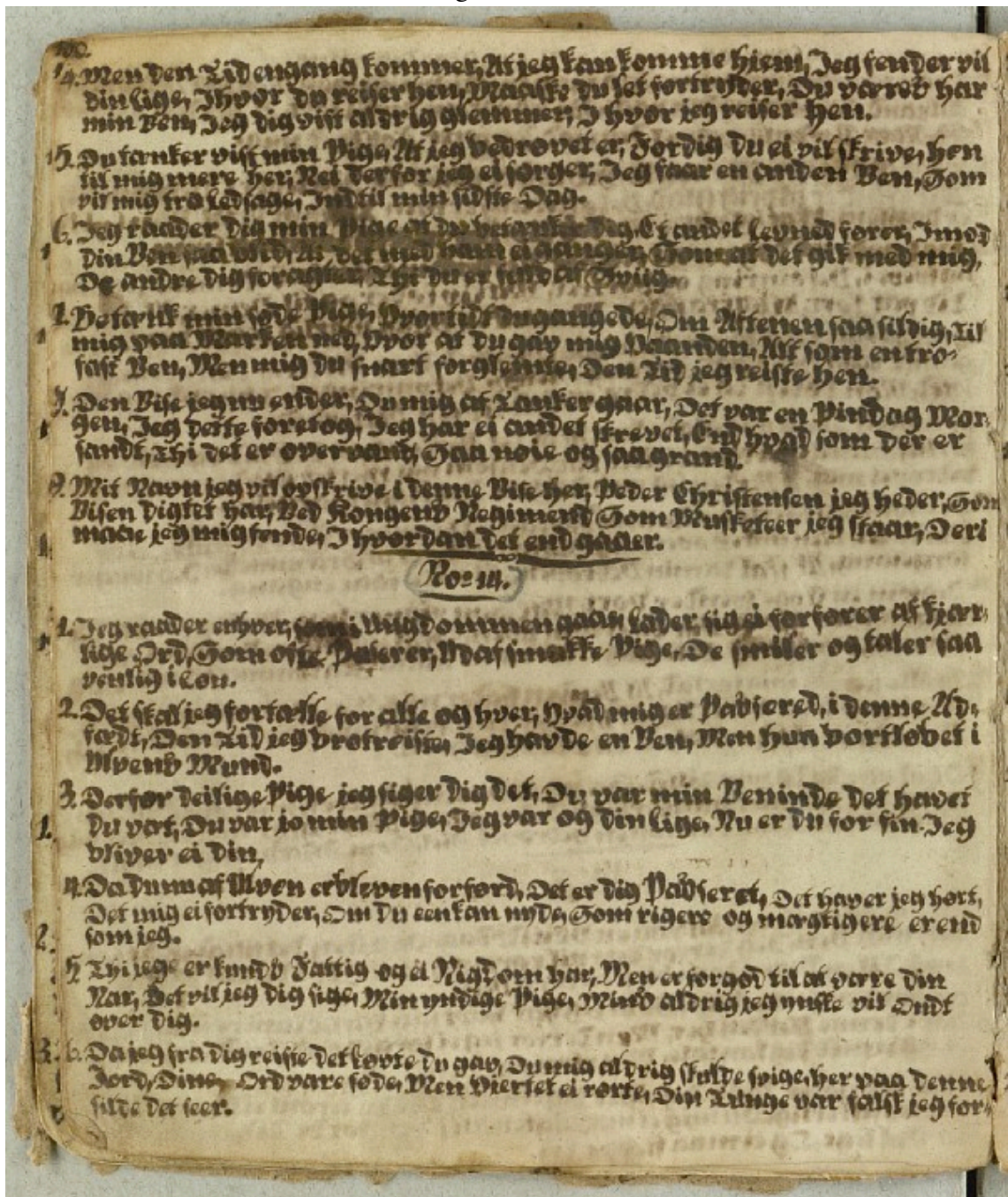
14. At det smarthig vil jeg endte, Og skrive Minning til, Det kan med første hende,
 At jeg mig givse vil, Naar som jeg vil kan sende, En deilig lille Ben, Som han
 bestandig sende, Saa frier jeg igien.

No 11.

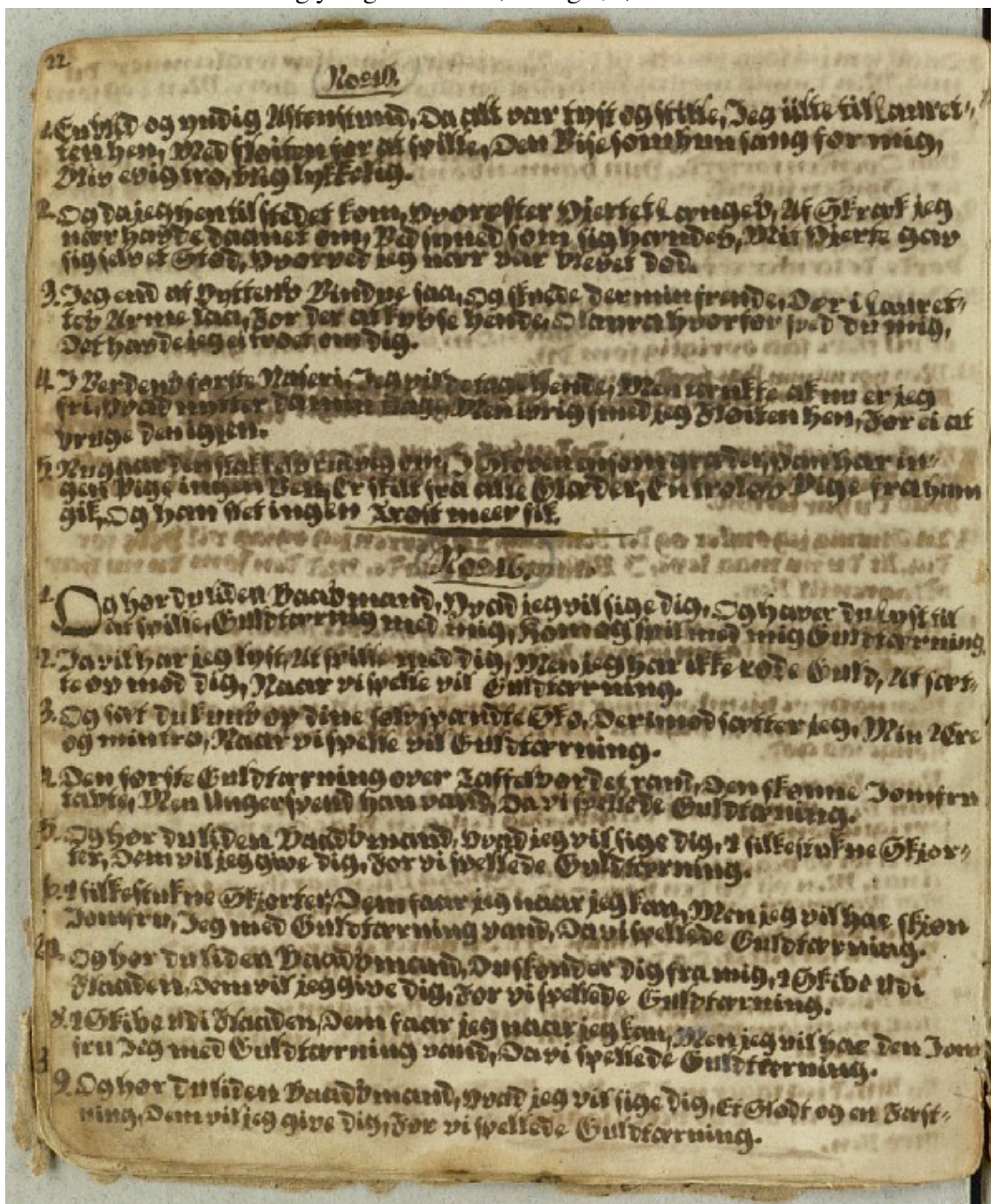
Kære Moder hvorfor sover du, Vaa det haarde Egebord saa længe,
 Vil Du aldrig vaagne mere nu, At saa græder steds dine Drenge.

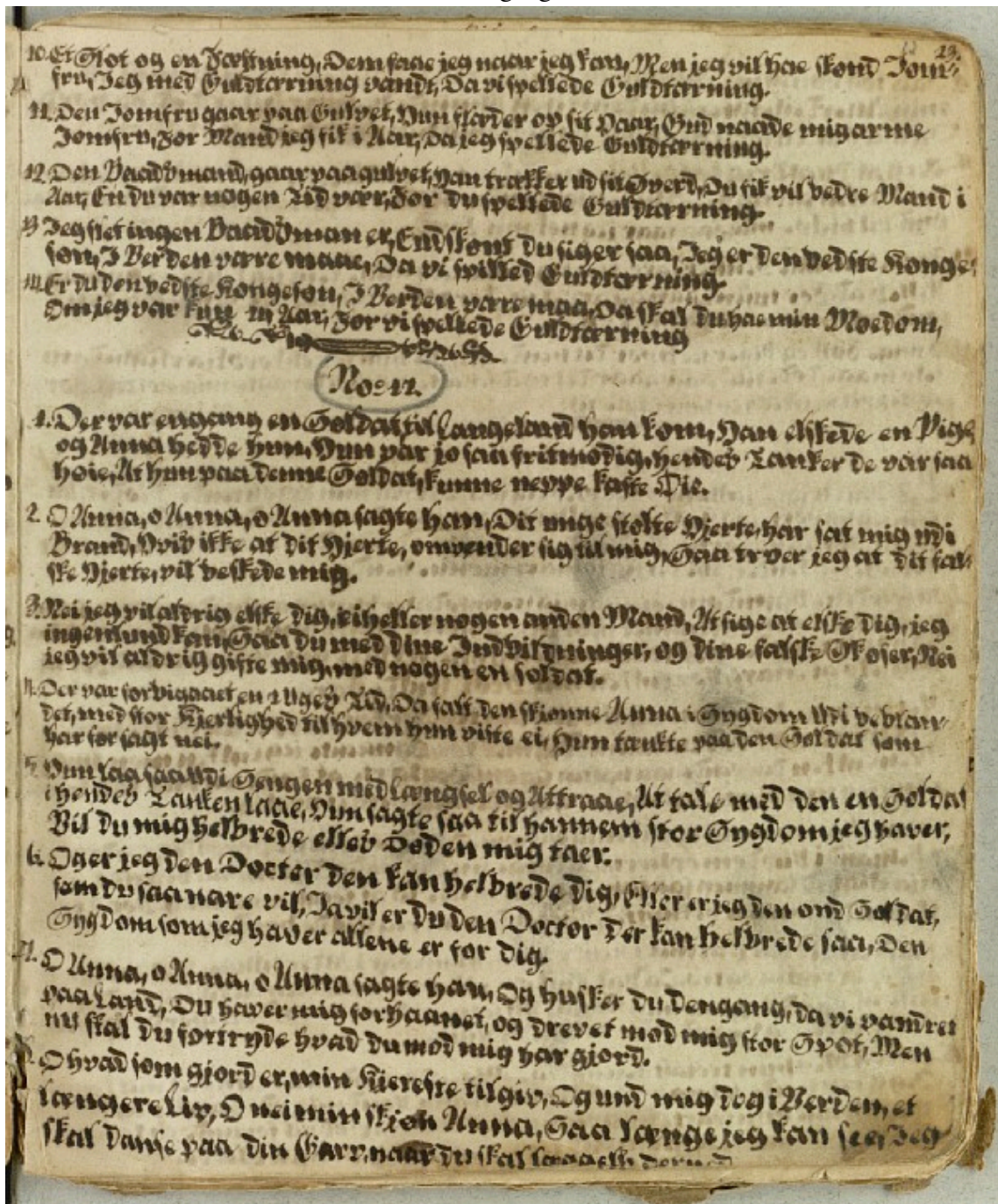

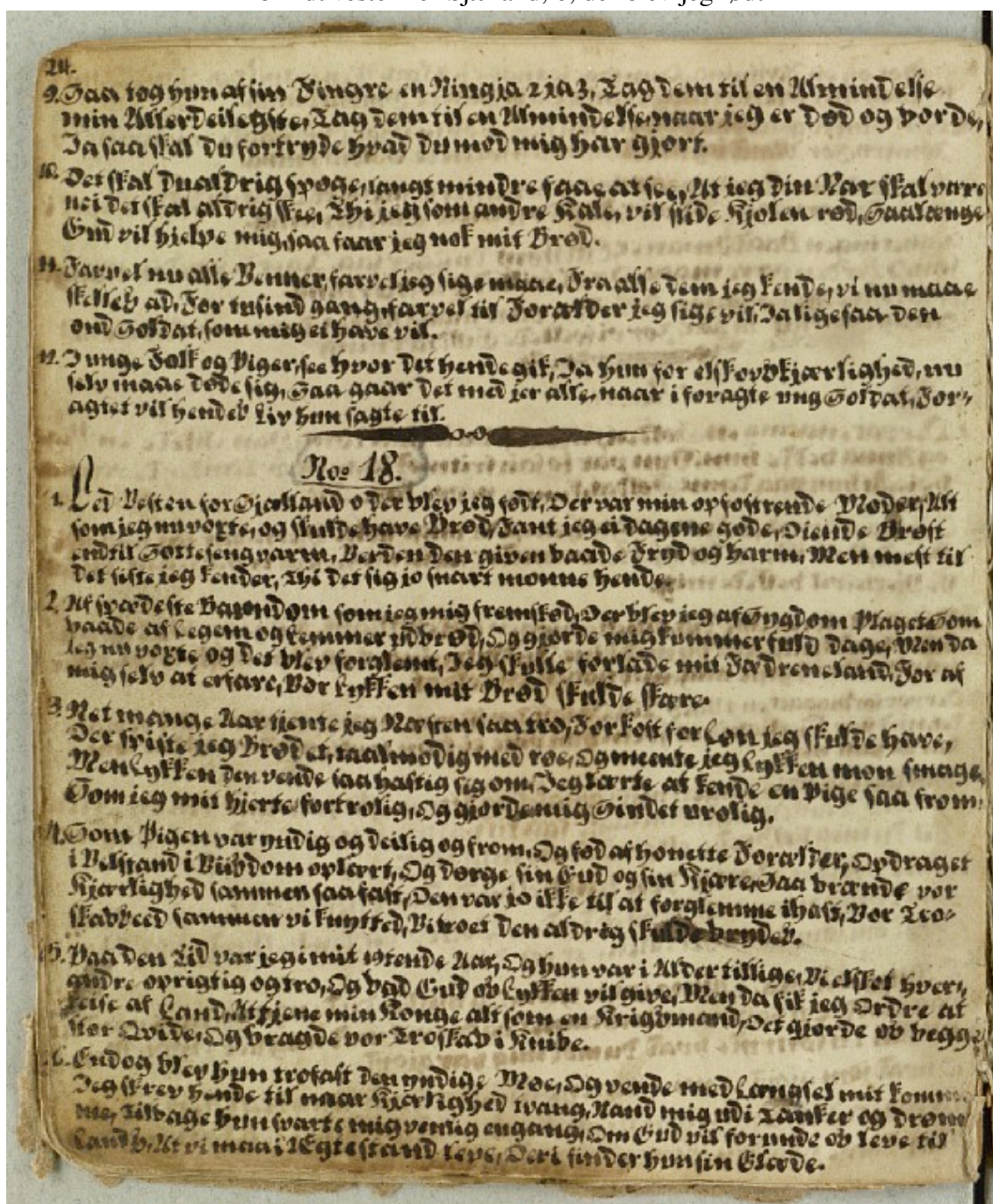

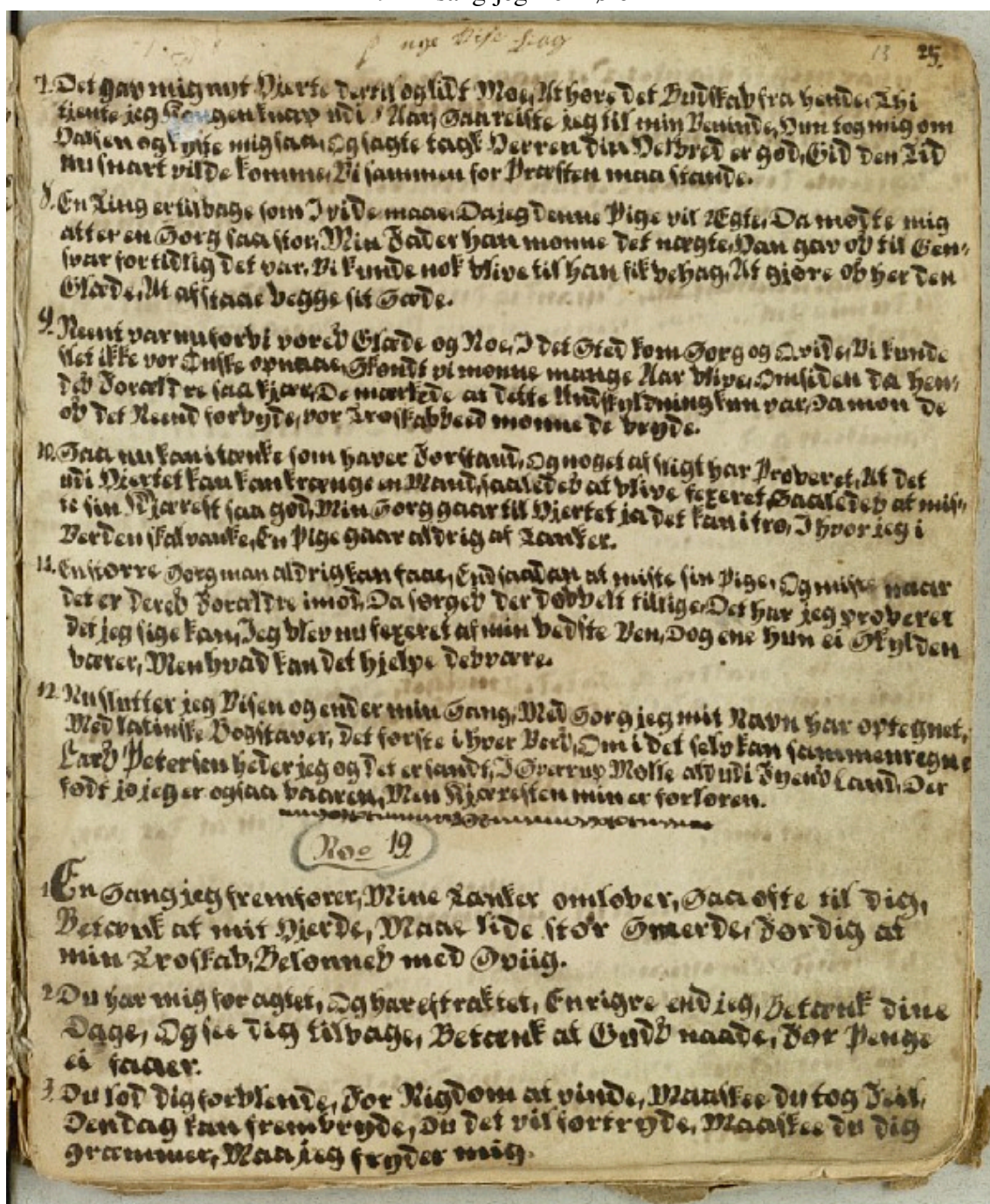

1. Det gif som jeg sagde saa ofte til dig, Naar jeg fra dig reiser forglemmer du mig, Men du mig monne sware, Det du aldrig skulde gjøre, Men dog som jeg sagde forglemte du mig.
2. Da Slangen er listig det ved jeg jo vil, Det volder og alle i Gynder og Tral, Han Svenden for forde, Hun hannen bonheder, Dormed hun og styrer i Gynden sig ned.
3. Gaa gaa det de fleste de Piger især, Som haver en Hæriss naar han er ei nær, De elsker de andre, Som med dem vil vandre, Men han som er borde de tænker ei paa.
4. Det har jeg erfaret jeg dette nu seer, Om jeg mig skulle gramme naar andre de leer, Da var jeg en Dvær, Om jeg dette skulde gjøre, Thi der er vil flere saa oprigtig som du.
5. Men her nu min Pige hvad jeg siger dig, Du har isoyet Troffel den Gyde, Men det var den Lange, Jeg meger en Dverge, Marlag, Du seer og Hærde fra dig.
6. Nu skriver jeg Bisen naar du det seer, Du vil at den sætte og blæser paa vred, Men det som jeg skriver, Er det som jeg mener, Jeg skriver ei mere end hvad du har forstod.
7. Til Slutning jeg omfer og det Venst, Til Verren jeg ogsaa vil bede for dig, At du nu maa leve, I Bæstend og Glæde, Med den som du nu har nfaaren til Ven.
8. Nu æder is Bisen og slutter min Gang, Jeg haaber is nok at hjemkomme engang, Om jeg da kan forge, At du er forsoget, Det mig da fornoice, og franker ei mig.
9. Men naar vi hjemkommer vi fremmed Dæct, Glat ingen og hænder af vore Hærrester, af Pigerne hære, Bi foragter en, Dordig at vi hente vor Konge saa god.
10. Naar Bisen er omme jeg skulde dig Dem, Jeg haaber paa Verren at hane min Ven, Han mig nok vel give, Saa deilig en Pige, Der vore Kne nok saa oprigtig som du.
11. Det er for og begge som Bæner har vært, Jeg Bisen har skrevet skand ten er ei nær, Men vil du den hore, Og det dig ei kan vore, Gaa er og det Hærde af Marmorsteen.
12. Derfor jeg dig beder med Venlige Ord, Du nærer ei flere her paa deente Jærre, Nu er du for villet, Og det forstod, Din Hær du vil der ved sig Dæstere.
13. Jeg Bisen har skrevet for jeg ligger her, Paa Post jeg nu stander stille med floet, Hvem som har Proveret, At vige seeret, De vist ikke nstgter hvad har skrevet et.
14. Nu Afsted jeg tager med dig Mrs Ven, Jeg med dig kan med de idig Himmelen, Naar at vi Gud viden saahan og Beilæden, Jærpel jeg vnder dig Mrs Ven.

4. Du har mig jo skænket, Det maa jeg betænde, En forigangst Skaat,
Den deak jeg tilvundt, Den Tid er forsvunden, Og jeg er for nodt,
Med Skjæbnet min.
5. Tjente din Fader, Det kan du erindre, At mit i 2 Aar, Han
mang en gang skænte, Naar jeg mig anstalt, Som jeg nu sit
ikke, Borstede hand Sed.
6. Vi mangen gang talte, Bistandig du svarte, Det aldrig skulde ske,
At du mig skulde sige, Men saa du min Pige, Da jeg fra dig reiste,
Forglemte du mig.
7. Du skal vist ei sige, Du kan nok erindre, hvad jeg sagte dig, Da vi
der om talte, Du ventelig mig svarte, Du vilde ei lyde,
Familien god.
8. Dade nu for mærkede, Det vilde dig smerde, Naar de nu væng dig,
Saa kom det Befaling, Og den var forvarlig, Du veed jo at han nu
staar Tjenesten for.
9. Da jeg det fortalte, Du mig overtalte, At jeg skulde gaae, At tjente
min Konge, Du skal ei være bange, At jeg dig skal glemme, I
den forde Tid.
10. Dine gode Forældre, De glædede sig meget, Da jeg reiste bort, Jeg
siden erindre, Og det er et minde, At det har været, Med oplagte
Raad.
11. Men saa kom en anden, Som kunde Hæree, Med Penge og Godd,
Saa lod du dig byde, Du skulde adlyde, Jeg troer vist at det var,
Dig meget imod.
12. Nu Viden jeg ender, Og jeg den henseender, Til dig ligtro Ven, Den
Tid er nu omme, Jeg ei til dig kommer, Jeg siger dig Tak, For
min Hærest du var.
13. Bed Prindb Christianb Regiment, Og ved det 3die Compagni, Der
hemmer jeg nu, Du skal ikke spørge, At jeg nu skal sørge, Thi jeg er
for nodt, Hvor det end gaaer.
14. Om du nu vil vide, Hvem Viden har digtet, Og skrevet nu her, Saa
kan jeg det sige, Lard Nielsen jeg heder, I Grisenfelt Braaby,
Der er jeg født.

15. Jeg vedder jer Hæd, I tager jeg vare, For Pigerne smaa, Thi
 jeg har Proberet, At blive sejeret, Og dette kan ske, Paa saa
 mangen Maaned

20!

1. Jeg er fornøjet for hver en gang, Jeg hører Kongen nævned,
 For han har lagt til Soldatindkom, De 5 Rigsdaler i Penges,
 Det dem slet endel skade kan, Naar de det vel betænke. Da staar
 vi alle som en Mand, Naar Dienden os vil krænke.
2. For Konge er en Officier, Naar lige knapt kan findes, Naar
 er en megetig Kommandeur, Naar sig gesvandt kan svinge,
 Dra hoire og til venstte Slei, sit Dolk at kommandere, Og
 eftersær hver Troyp for sig, Om de kan exercere.
3. Ja exercere kan man vel, Naar man har ingen Deiler, Da
 kommer altting aff sig selv, Da staar man som paa Regler,
 Og hører efter hvad for Ord, Der bliver kommanderet, Og
 man sig strax derefter suer, Alt efter officieren.
4. Vi har ogsaa en General, som fuld Kommando fører, Enhver
 hør efter naar han taler, Og strax derefter gjører, Enten vi skal
 marschere omkrink, Eller venstte Fodslag kaste, Eller vi skal
 gjøre omkring, Slet ingen sig forhyster.
5. En Oberstlieutenant som staar ved vored Regiment, Naar
 kommanderet og hvort Naar, Saa hver Mand hastnen hjem,
 der, Og giver Ngt paa hvad han taler, Det hør enhver Mand
 gjøre, og presentere som en Kart saa til man det kan høre.
6. Thi Oberstene som nu staar ved vored Batalioner, De
 kommanderet os frisk, som syret er med Kanoner, Saa
 naar Batalionerne, den ene efter den anden, De frisk
 og lade væk og siden slutter Vandem.

28.
9 1. Naar vi nu Panden stumet har, Og svinge skal til at lade, Patro-
nerne i Lobet faar; Paa Ladestoffen maas vi tage, At Bringe
den i Lobet, med de begge sammen syrer, Der efter Ladestoffen
paa sit Sted, Strax skal dreer see til hoire.

10 2. Naar vi nu ladet og skuldet har, Og vi skal til at marschere,
Enhver sig retter med en fart, See Die Brand's Band olcer,
Enhver sig retter som en Gud, og ingen bliver tilbage, Dan
vare liden eller stor, gaar stolt vdi Paraden.

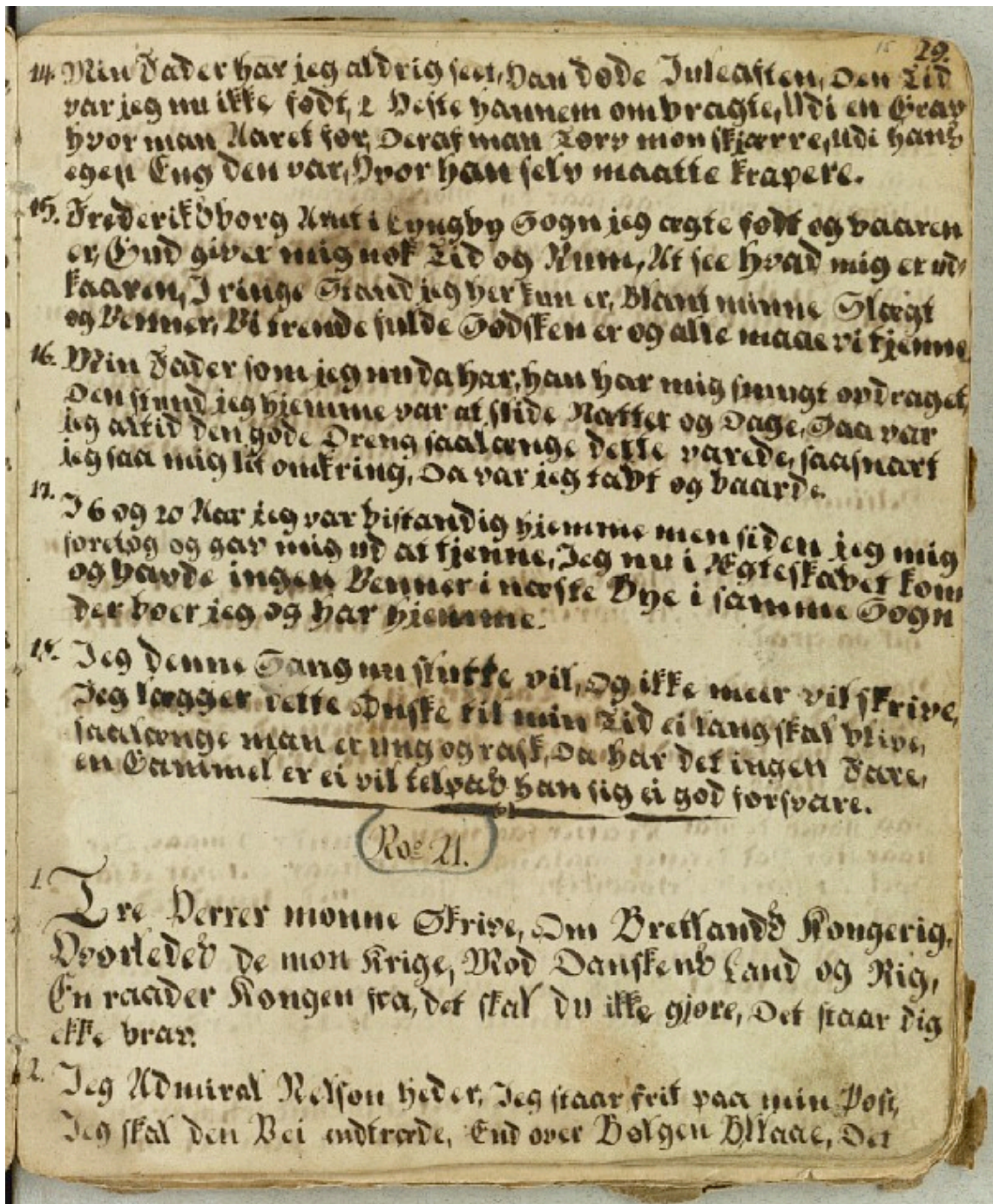
11 3. Paraden marsch vi trinne kan, Det ob slet indet haendre, Om
det end seiler for en Brand, Saa kan man jo. ham minde, At
trinne om, og holde Trin, Og vendste Dodsflag holde, Da kom
mer Lignen ret saa stiv som det var Mure og Bolde.

12 4. Om vi vor Diende for ob see, Vi spander strax vor Dane, Og
anden marsch bliver kommanderet, Slet ingen Brand
sig vil skaane, Om de end skriger som en gaff, Det det slet
ikke gielder, Vi slaar paa Dennen lige fæst, Til vi den overvinde

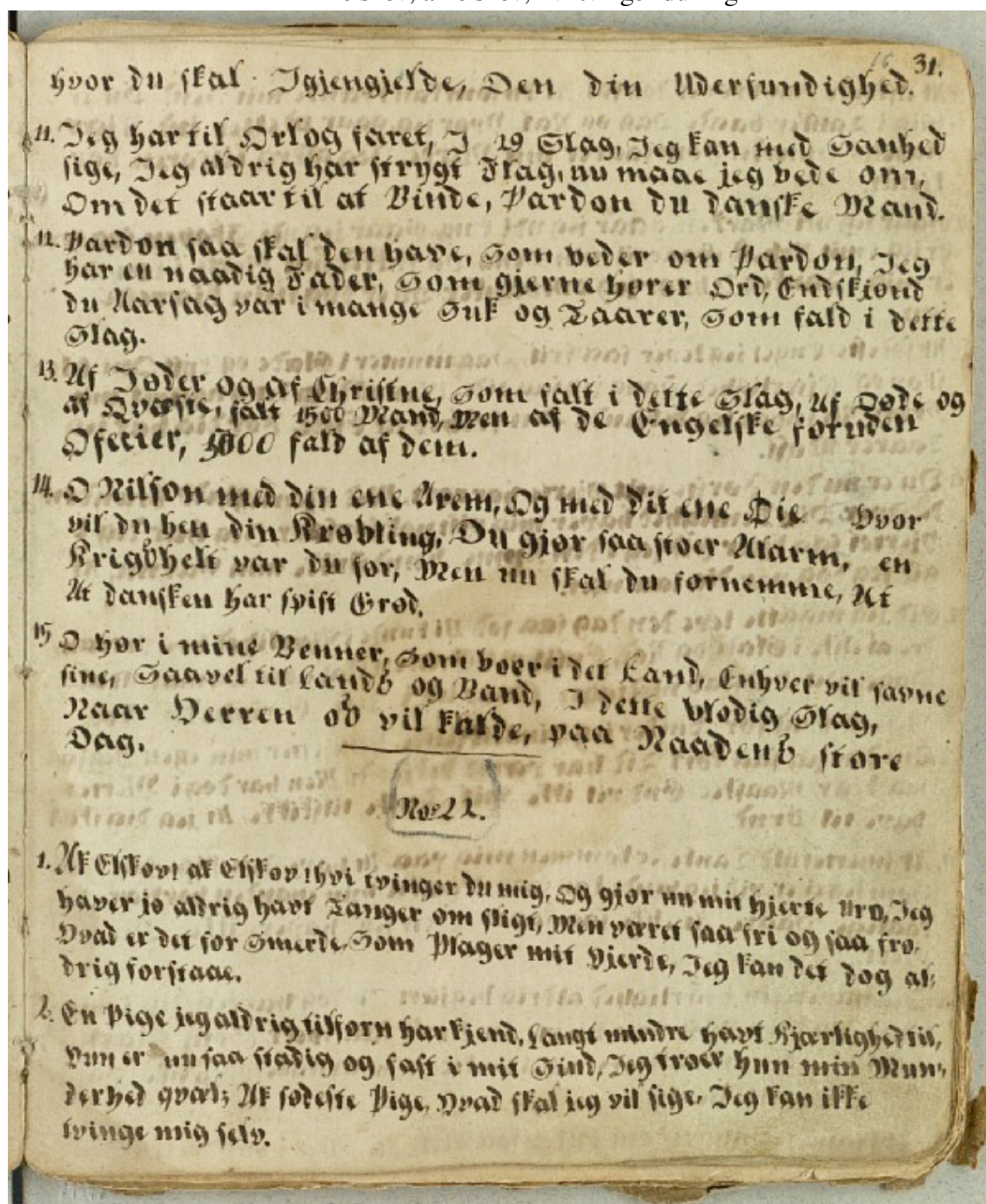
13 5. Naar vi nu overvundet har vor Diende som ob vil skansere, Vi
strax paa Lignen rykke maas, Og der skal Presenteres for
vored Konge Frederik, Og Prind Christian tillige, Enhver
sig ret fornøie kan, Naar han horer Tromm og Piber.

14 6. Naar man nu har Presenteret, Og vi skal til at marsche-
re, Vi Bajonetten afflaas, Til Bagten Presenteret, Vi
sætte paa vor Bajonet, Vi skulde strax deretter, Da gaar
vi som i en Mennet, og fore holt vor Scepter.

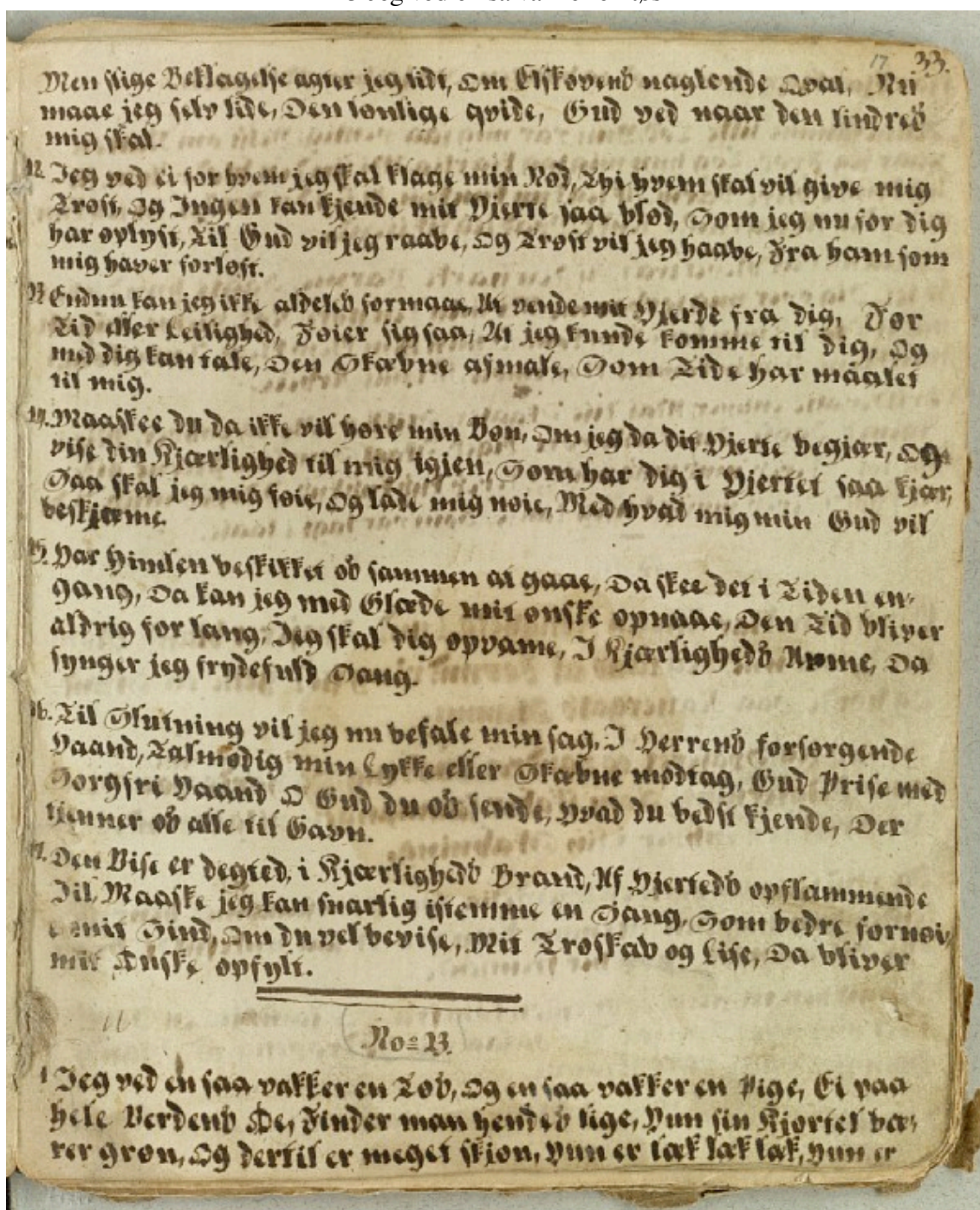
15 7. Karb Larsen er mit Navn, som Bisen haver skrevet, Jeg
paa Rynstring til Njodenhavn, fornøielig haver
levet, fra første gang jeg kunde staae, I Regimente's
linie, Jeg tjente Kongen i 10 Aar, min Marsch jeg kun,
de trinne.

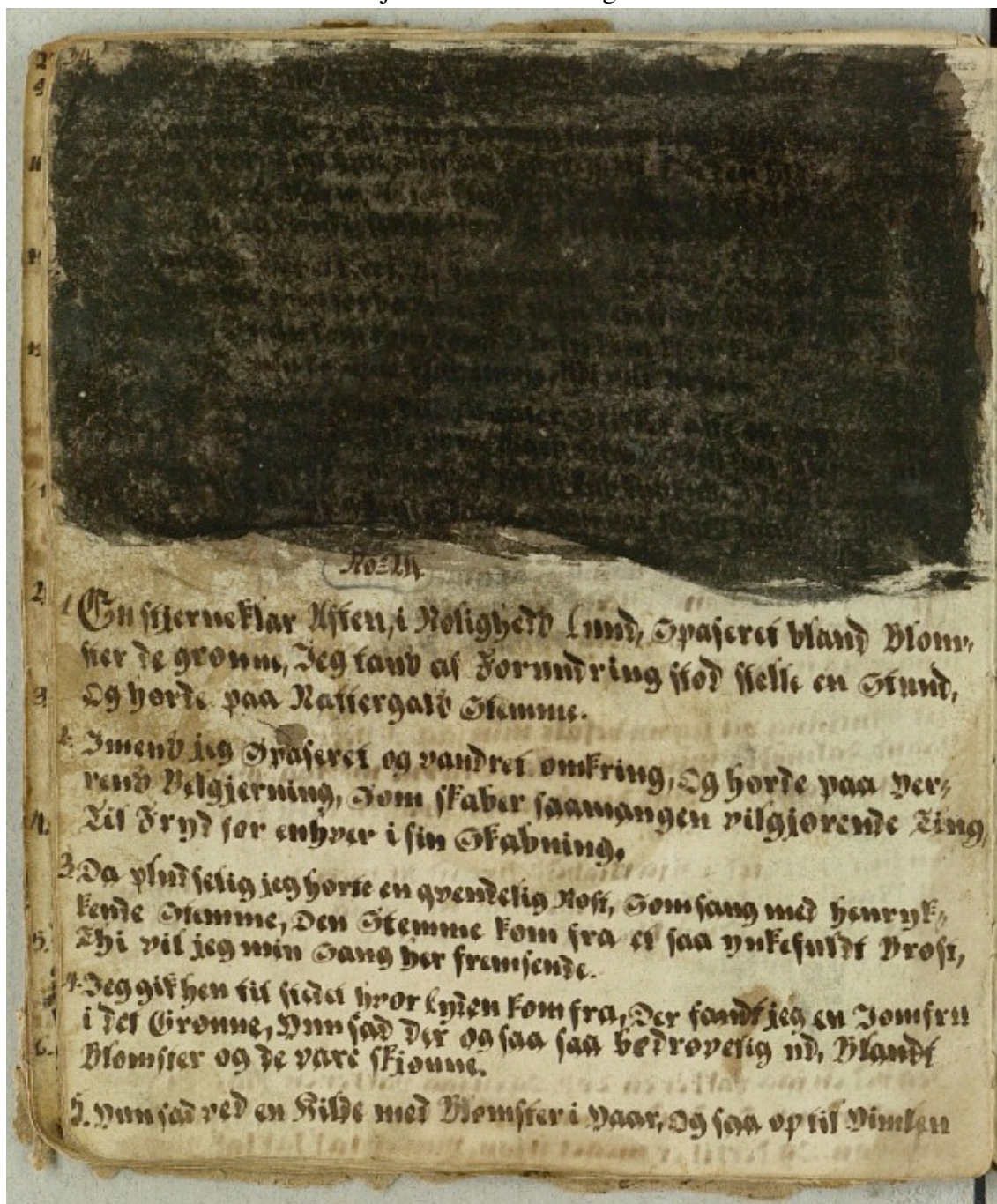

- 30.
- 2 har Stet ingen nød, Jeg skal have spillet vundet, For Dansken har spist Brød.
 - 3 Til Lykke paa din Reise, Skød det haringen Nød, Vel sandt at Dansken kuisen Endskjød, han har spist Brød, Stor Spot paafolge skal, Vel Helsingør sig røre, Saa saar du Morgendram.
 - 4 Om du endog kan vinde, At kommer der forbig, Dog maae du ikke tænke, Du faaer din skude fri, Maa skee du aldrig mere, Saa at see det Kongerige, Samt dine Venner flere.
 - 5 Admiral Nelson gjør sig rede, Mod Dansken ud at slaab, Jeg skal den vei endre de, End oven Blaae, Han fik en sølig Bind, Han traadset med sin Blaae, For stoldte Helsingør.
 - 6 Med Mod saa kan man tanke, Saa gif han der forbig, Han trodset med sin Blaae, Alt for vor Kantskte, Det var stor nyt at see, At voris gamle Konge paa Slottet gif og grad.
 - 7 Han dine slød i Laarer, Laarer, Til den almægtig Gud, Han bad han vilde hjelpe, og rede hannem ud, Som han nu gif og bad kom ind hans Son Prins Frederik, Og bad han maatte slaab.
 - 8 Saa slog de indas Prester saa man forundred maae, Der staar stor Had derester, Saalange Verden staar, Det var ei særson Spel, At vores Orlogsskibe kun slaab med Hundrede Seil.
 - 9 Admiral Nelson matte rose de danske tapre var Jeg har til Orlog fare, I 29 Aar: Men ei saa tappert Mod, Jeg nogen steds har fundet, Paa hele Verden Blaad.
 - 10 Prins Frederik mon sparet, Det er forunderlighar du saa vidt omfaret, Og ei erfaret sliq, Nu er du paa det Sted

3. Af elskende Dig, hvor er dog sat, At du som kan frænke mit Gem, Du er
 mig i Tanker baade Dag og Nat, Hvor jeg, gaar ud eller ind, Hjert-
 lighed. Smerde, Som saarer mit Hjerte, Jeg aldrig tilforen har
 fjendt.
4. Gaar jeg ndi Marken, gaar jeg ndi Eng, Gaar jeg ndi Skoven saa grøn
 Er jeg i mit Arbeid, Gaar til min Seng, Da sukke mit Hjerte i Lon, Du
 er mig i Tanker, I hvor jeg omvanker, Du er dog min Kjæreste
 Ven.
5. Af sødeste Engel jeg lever saa frit, Saa munter i Glæde og Lyss Om El-
 skov og Kjærlighed. Sang jeg saa lidt, Men aldrig det angstret mit
 Bryst, Nu maas jeg bekjende, Den frihed sit Ende, For dig har jeg
 Taarer udost.
6. Du er nu den Første mit Hjerte har rørt, Med Kjærlighed brandem
 de Over, Din Venlighed haver mig vistnok forført, Jeg har dig i
 Hjertet saa kjær, Sid jeg i din Arme, Kund slukke min Varme, Af
 gid jeg dog var dig saa nær.
7. Sid jeg maatte leve den dag saa sød, Vi kunde i Kjærlighed boe, Overan-
 dr. af elsk i Glæde og Rod, Entil vi i Graven skal gaac, Og maas maas
 Dage, Det Budskaab modtage, Gaar ind i Der Evidhed Noe.
8. Min af hvad for Dnsker jeg Himlen saide, Kun efter min egen Begjær,
 Om den jeg saa fort Lid har været bekjend, Men har dog i Hjertet
 saa kjær, Maaske Gud vil ikke mit Dnske tilskikke, At jeg dig skal
 have til Brud.
9. Af smertefuld Tanke, er kommen mig paa, At have den pige saa kjær,
 Som jeg ei er vid jeg hende kan saae, Maaske hun enanden har kjær, I
 daalige Daare, At elske saa saare, Den jeg haver ikke, Der
 gjert.
10. Jeg haver din Kjærlighed aldrig begjært, Og dog har jeg dig i mit
 Sind, Og bær paa mit hjerte, en Byrd saa søer, Som Kjærlig-
 hed haver antand, Tilforn jeg ei tankte, At Kjærlighed kænke, Gaals,
 det kunde vilke sig ind.
11. Thi sang jeg tilforn om Elskov saa lidt, Ja Viser i hundrede Tal,

35
9. Og sukke, O naadig gode Fader du leude det Baand, Som ligger
saa tungt paa mit hjerde.

10. Deg gif saa frimodig til Domsfruen hen, Og sagte til hende min
Pige tilfader du mig, Deg maa vare din ven, Deg syned du kan
vare min lige.

11. Med Zaarer i Piet hun sparte mig nu, Det kan jeg slet ikke
min Herre, Vil de mig adlyde saa gaac dreb Dei, Og lade mig vare
allene.

12. Deg stod da lidt stille betraufede mig, Meno' Hodet i mig monne var,
nu, Hvad monne vil skade den Domsfru saa sin, Imeno' hun vil vare
saa ene.

13. Var du nogen Fader eller Moder paa Grand, Var du nogen
Gudskenne Uive, Var du nogen Elsker i dette vort Land, Besvar
spør mig paa dette min Pige.

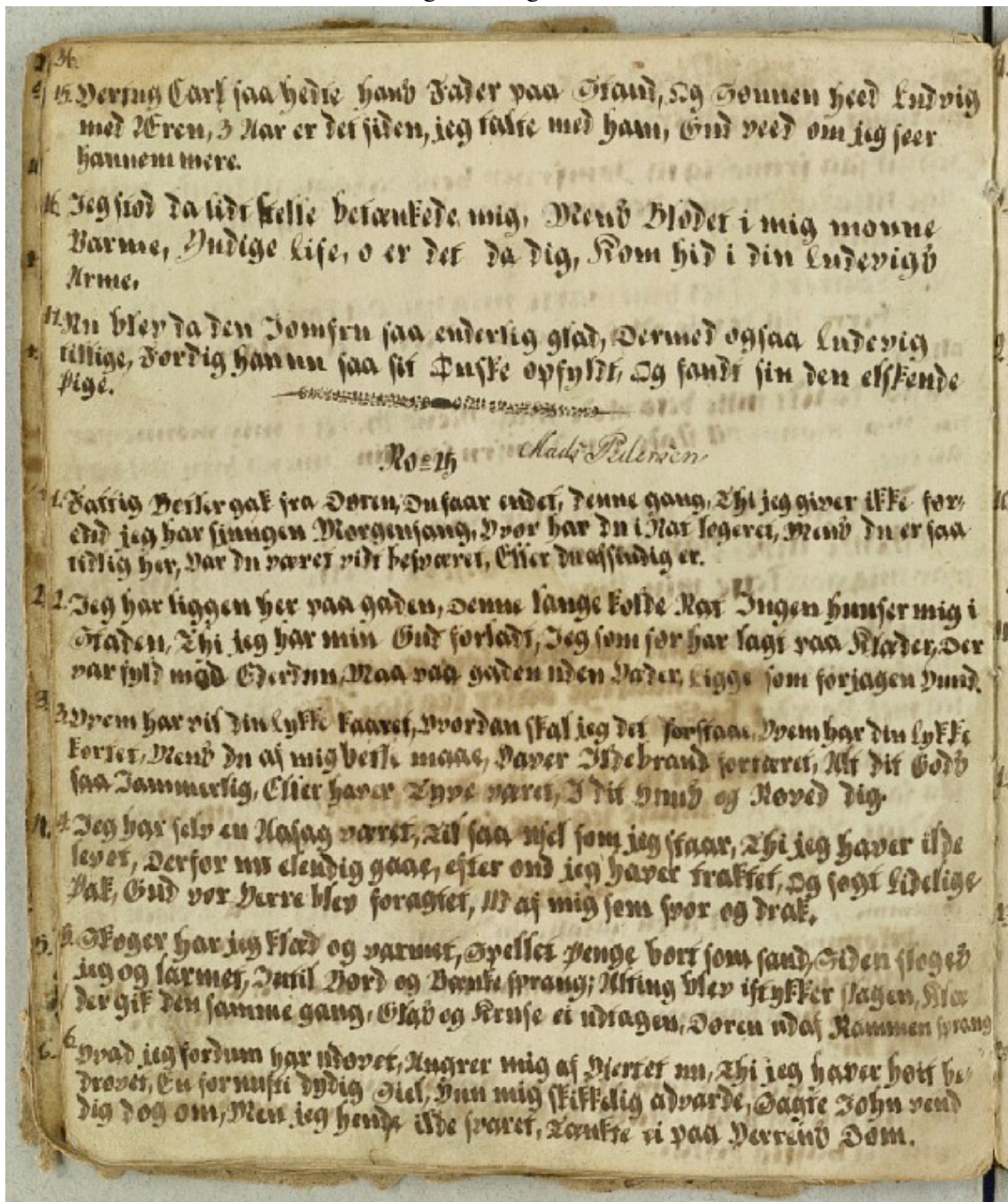
14. Min blev ved min tale saa bleg som et Lüg, Og saa op til
himlen og sukke, O naadige Fader jeg sigte skal dig, Hvorfor
jeg med Hovedet bukker.

15. Min Fader er druknet i dette Vand, Min Moder hun sørger
saa saar, Derfor maae jeg leve saa ensigen hen og salde de
modige Zaarer.

16. En Broder jeg havde som og forsvand, Han seilet paa Volgen den
Grumme, 1 Aar er det siden jeg talte med ham, Og ender Drev monne
jeg bekomme.

17. En Elsker jeg havde som ogsaa forsvand, Naad Fader det ei kunde lide,
Zhi sendte han haanum i fremde Land, For vi fra hverandre
fulde blive.

18. Hvad hed den Elsker som utro saa, Besvar mig paa dette min Pi-
ge, Sig mig af hvad Grand og hvad Afkomst han var, Hvar du
mig det hastig besige.

11. Naar hun got mig vilde raade, Gjorde jeg dog werri ind, Naar han min
Wiske spaaede, Blev hun trampet under Fod, Maatte saa af Duset
rende, Blev udskæbet ved sit Naar, See hvor hun sig Kunde vende, Derfor
iag nu Strassien saar.

12. Verre Gud hvor Ziden løber, Kan du huske sig mig da, At hvor længe er
det siden, Du din Dustru skidde fra, Hvor har du i Verden været, Nu
Ni saa mange Aar, Hvem har da dit Brod beskiermet, Stig hob hvem
du Klæder saar.

13. Nu er is Aar forgangen, Siden iag min Dustru saae, Engeland da tog
mig Dangen, Og et Skib mig satte paa, Jeg tor vel min Dustru nev-
ne, Thi hun gjorde ingen Skam, Saraba som lod mig steeve, Dnu er
lod i Rotterdam.

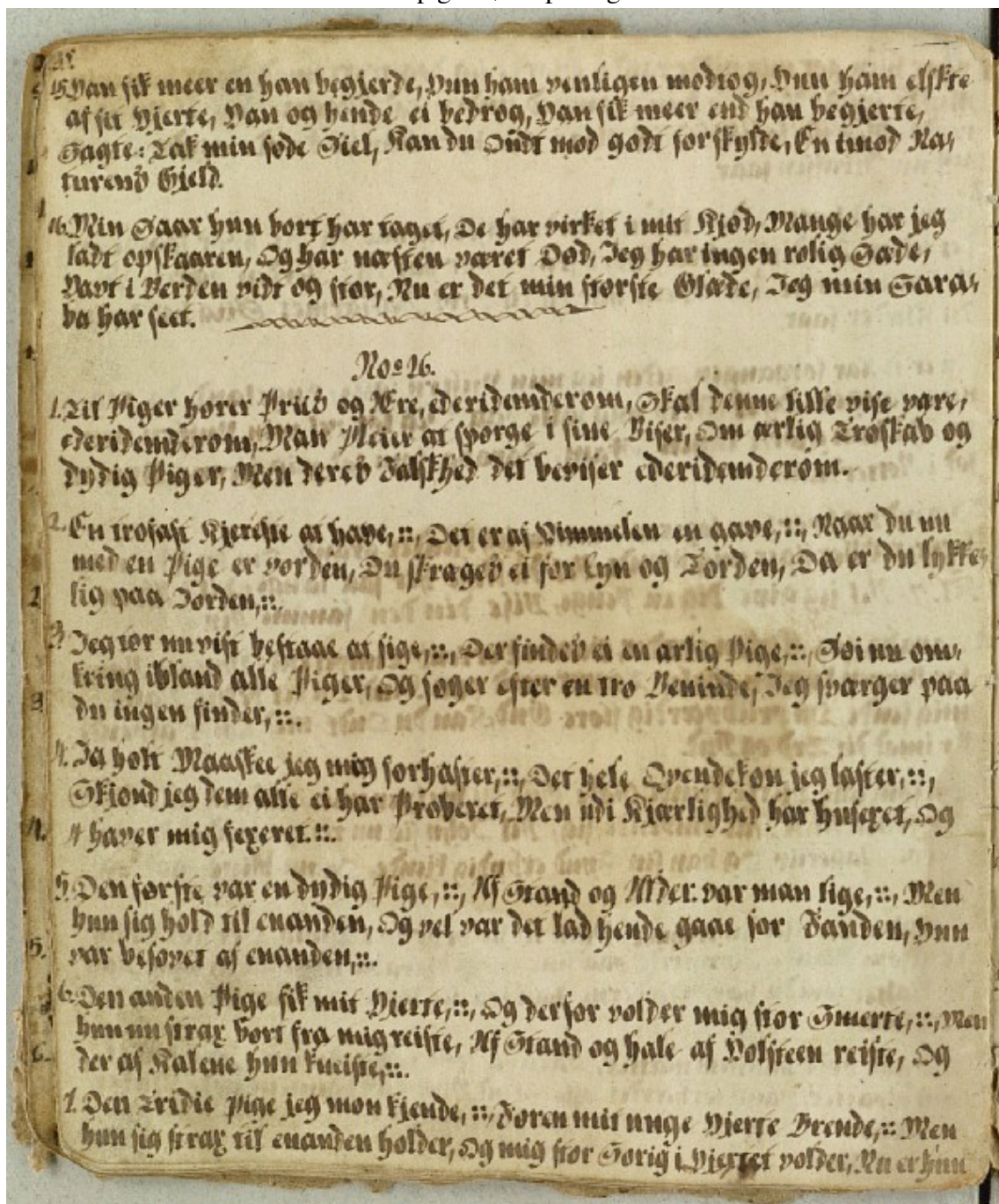
14. Jeg ved vel hvor hun søger, Saraba iag Kiender grund, Du du ikke mig
segerer, Eller siger mig usandt, Vel du blive her saa længe, Til i Aften
N. 7. Vel jeg give dig en Peng, Bise din den samme Din.

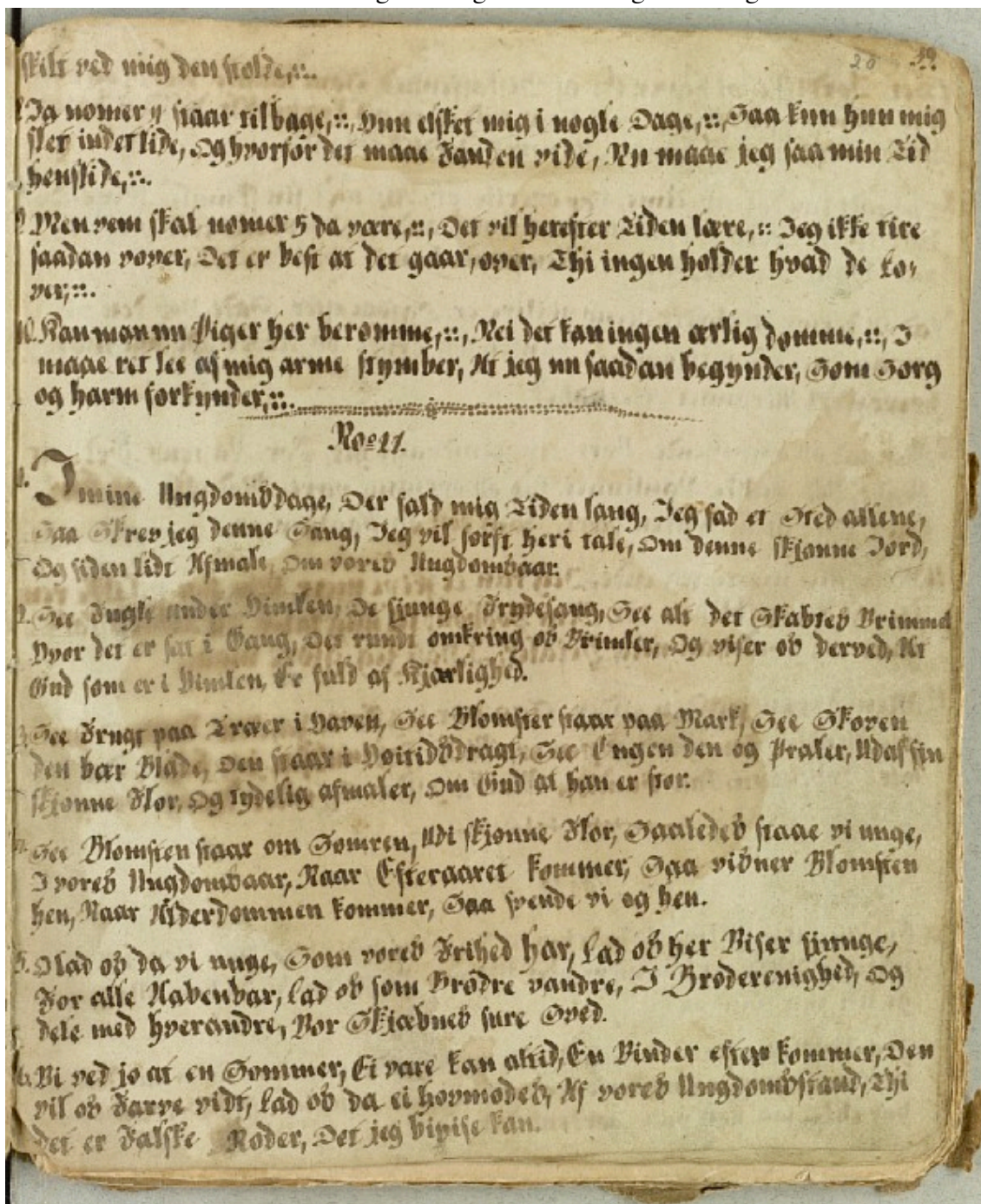
15. Saraba fra Kirken træder, Gaar i Verrens Zimpel end; Dnu en Bon
for Herren Knuden, Galtæ Zaarer rand paa Kind, Du det bedste Vand
mig sende, Du prøvverdig store Gud, Kan du Duet med Duet asvende,
Er ind dit Ord og Bud.

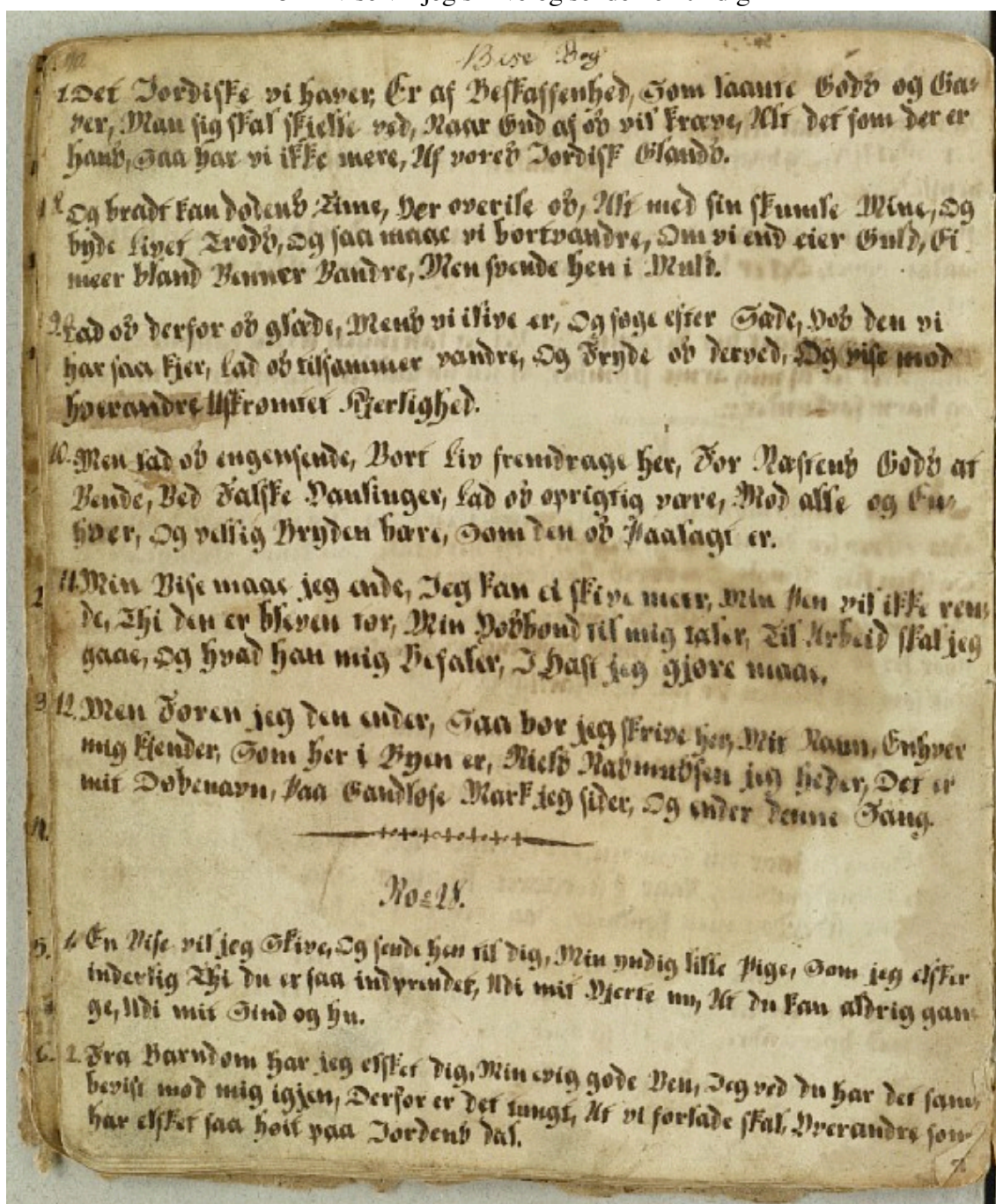
16. Du som alle Hjerte Kiende, Gode Gud du hjælper mig, Og som alle Zyras-
ner truer, At de skal omvende sig, Vil John sig nu ret omvende, For sit
skarpe Mageriib, Og han sin Gynid erhydig Kiende, Og nu blive god og
vild.

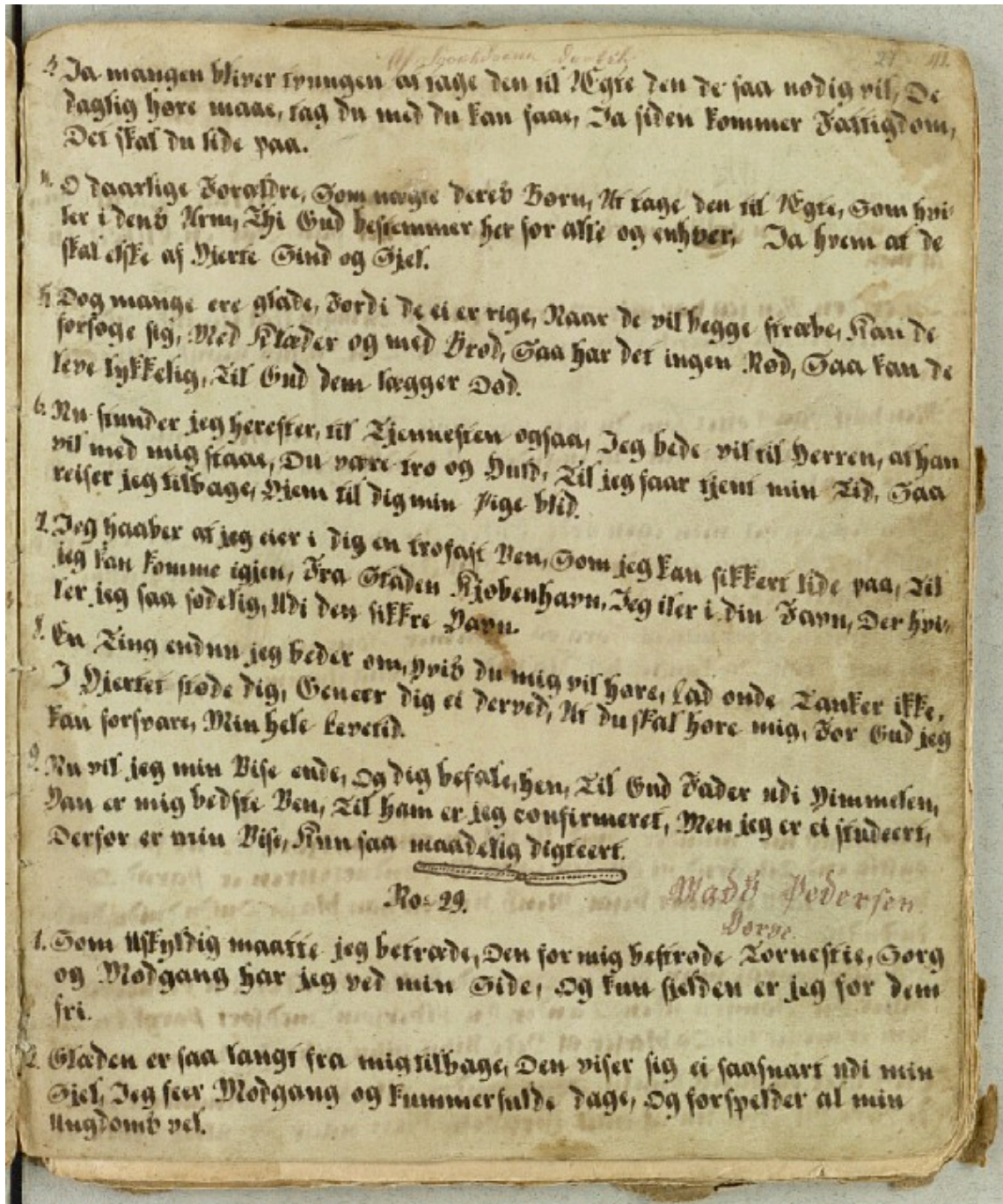
17. Saraba fra Kirken trinner, Nym til sit beprydet Dumb, Der stod John
i nulsom Blaade, Mynstrede paa sine Lund, Saraba til hannum sagte, Hast
de Klæder som du bær, Klæderne han fra sig lagte, Det var hannum me-
get Kiart.

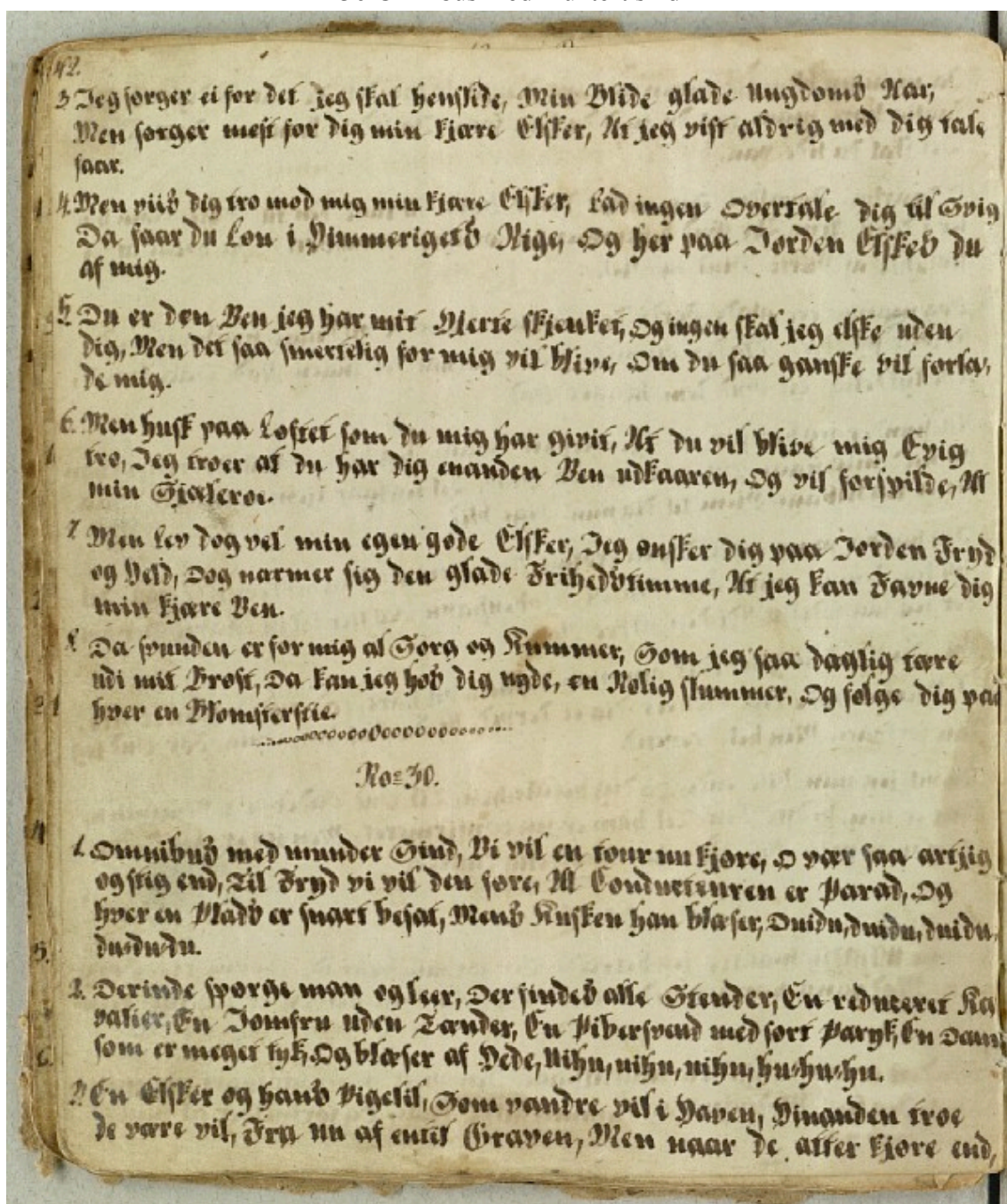
18. Med god Dode hannum matter, Saraba som tog ham ind, Og i Hadet
ham aspatter, Gang forhardet usse Skind, Dnu gav hannum gode Klæder,
Pundet ham fra Loy til Zaar, Velt saa ham igjen i Hadet, Dordig han sin
Gynid indsaar.

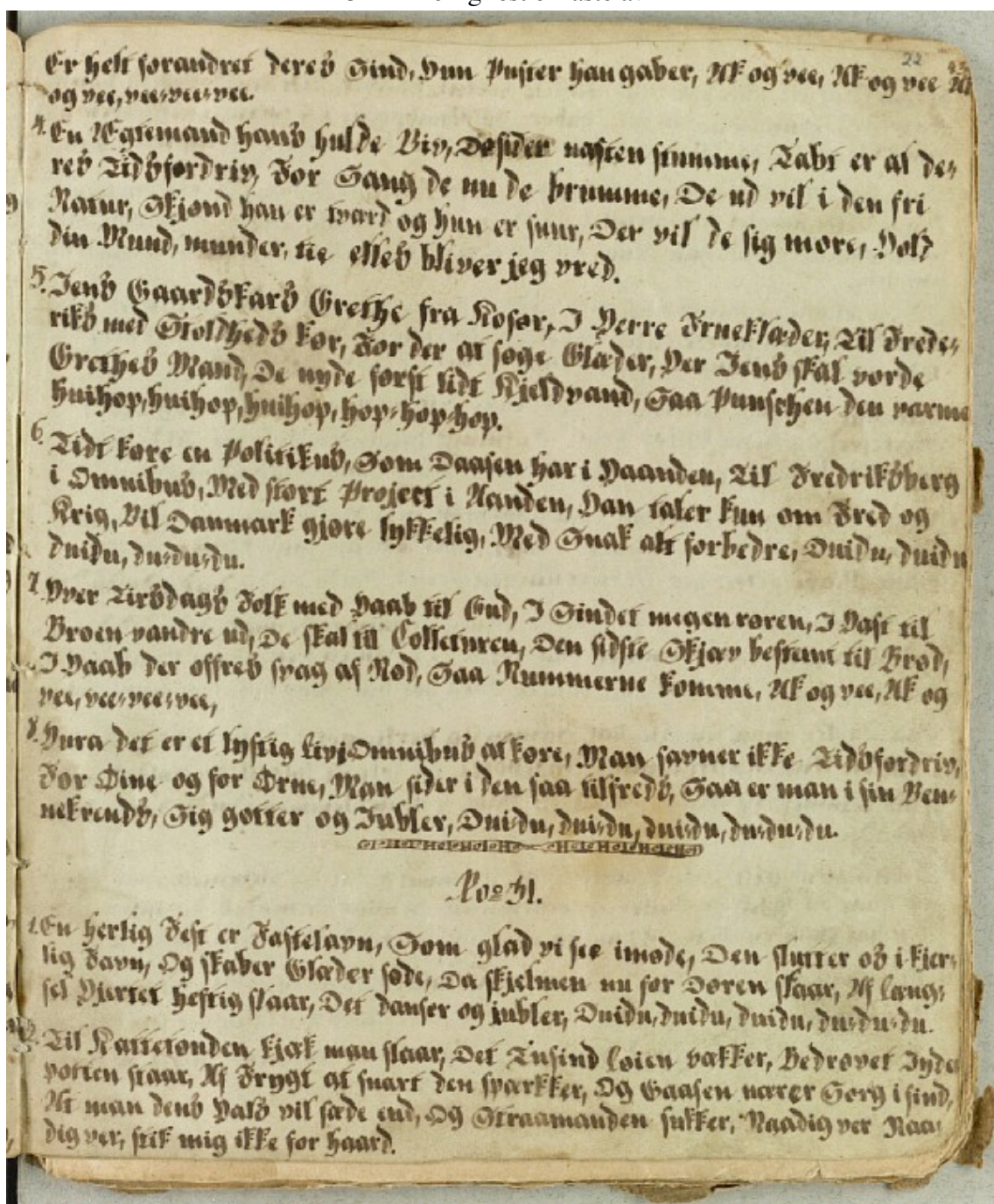

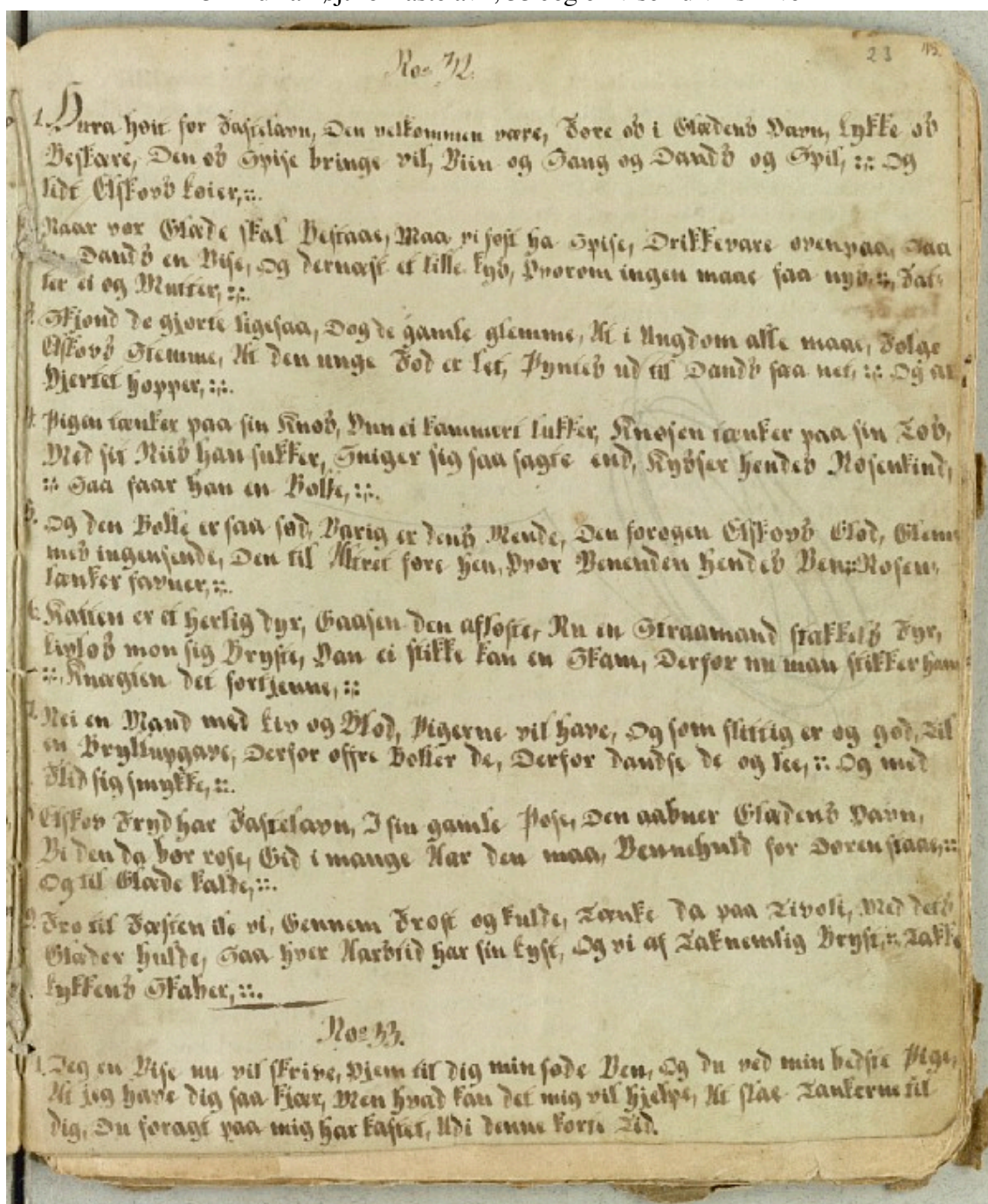

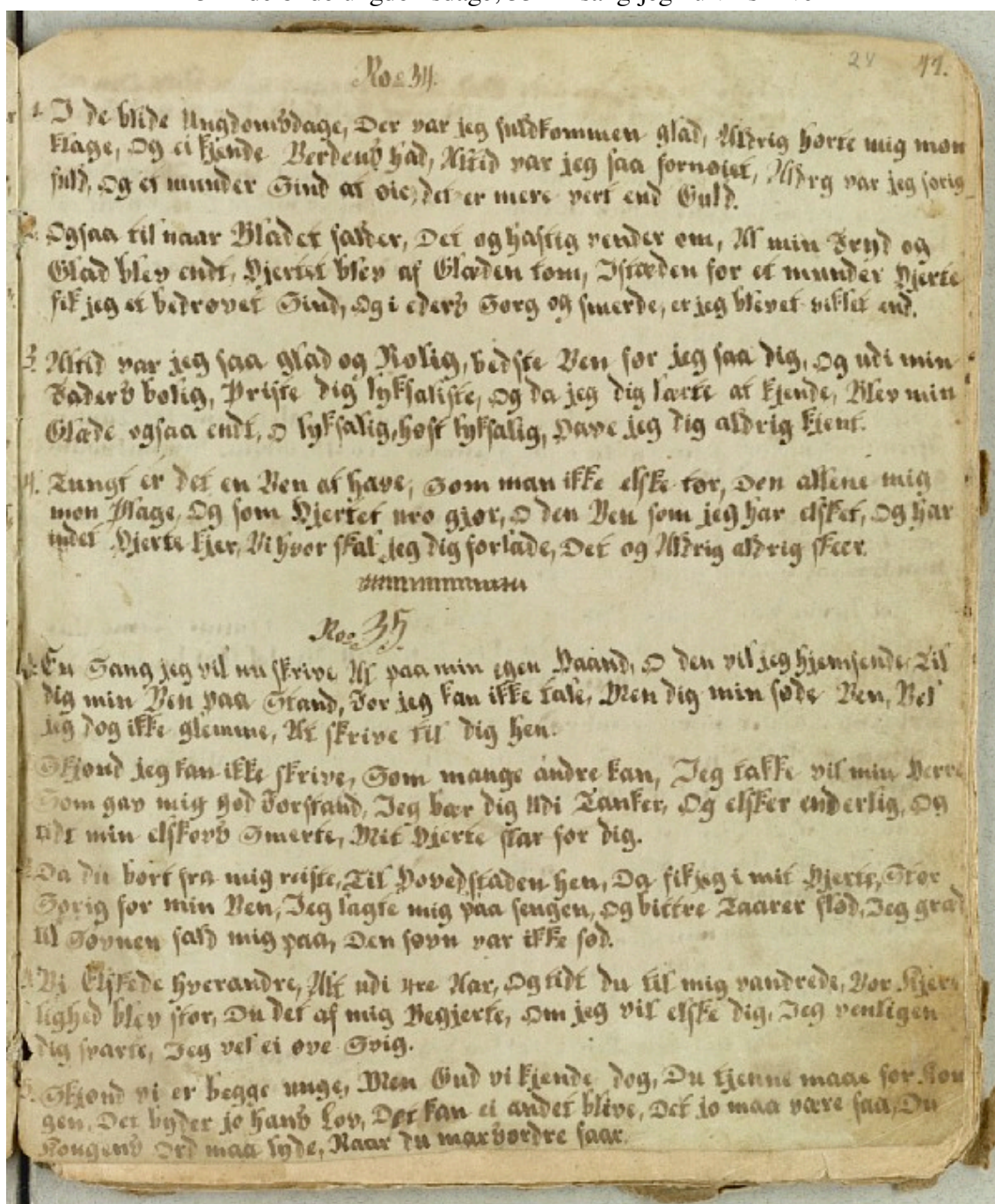

- 3 Et Saord, af sin Hige Hjar, Ved Døsten Knosen haaber, Zid vunder Nien han fra
 den troer, Forkunt som andre Saaber, Golvknapperne i Troien ei, Og Hiben Hjal,
 paa Ekford Bei, Ei Nilen ei Bahsen, Med sin Kuv, Kummerfuld, Kredten trafti hjem.
- 4 Den hulde Hige Ekfordarm, Vil Kayre sig en Veiler, Med smugt Korset om trende
 Havn, Zid maaler hum forjaler, Ei Duen med de lange Daan, Kam røre Gaar,
 mandsonnen Hand han fenge vil hare, Klengeleng, Klengeleng, Klengeleng, leng
 lengleng.
- 5 Ved Fastelavn af Puns og Dandb, Zid Higerne har skade, Hvor ofte tabet ei en
 Kraand i den mørke Lade, Og holder Katen ei sit Dred, Er Pigeno Lykke
 taket paa Dord, Nun reiser som Kume, Nisku, vise du, vise du, lu, luku.
- 6 Men ofte Trosast Kærlighed, Ved denne Best sig viser, Hvor Knob og Lod i
 Hjerrefred, En dydig Ekfod priser, De smugt hinanden blive tre, Zid de kan hod
 hinanden bor, Og Kys og Ekfod, Huihop, huihop, huihop, hop, hop, hop.
- 7 Naar Vurlumheim er forbig, Saa gaar man end i Huset, Der sjunger man i
 Harmoni, Og tappert om gaar Kruset, Hvor som af Spise Kjender er, Sin
 Gane Mads gøtter her, Derartningen priser, Duidu, duidu, duidu, duidu, du.
- 8 Nu Musikanen vakker Fryd, Han Violinen stemmer, De unge Doff ved denne
 Lyd af danslyst alt glemmer, Glad syde de i dansen hen, Som Englen glad
 i Diummen, Og Hjertet hoit banker, Hura, hop, hura, hop, hura, hop, hop, hop, hop.
- 9 Saa Jubler man den hele Nat, Og mon sig herlig gøtte, Man takker for den
 Fryd en Nat, en Straamand Dnydepotte, Er Glaset sydt til bredsyld Maal,
 Man rommer Hse trende Skaal, Ei Gaasen man glemmer, Duidu, duidu, duidu,
 duidu, du.
- 10 Bekjendtskab stæfted og Maaske, Paa Himmels Bei det glemmed, Saa Higer
 ne sraar op og ke, Og Veilerne forstemmed, Og naar de mødes da igjen, Venen
 den har enanden Ven, Og han sig en Hige, Duidu, duidu, duidu, duidu, du.
- 11 Men Fastelavn hvordan det gaar, Dog skaber megen Glæde, Vi vil saa længe
 den bestaar, Et Dura for den græde, Vid vi ad Nare seet igjen, her som Venende
 og som Ven, Vor dagsryd fornye Lev da vil ver en Ven, Indtil vi seet
 igjen.

1. Men nu er jeg saalange borte, At du ikke mig kan see, Derfor du min lille Duffe,
Harer mig saa rendt forglemt, Men hvad kan det mig vil Skade, Naar jeg ret Betænker
mig, Thi der findes vil du lige, Naar jeg engang kommer hjem.
2. Men nu maa jeg jo bekjende, At jeg lidt forloren er, Zanf paa Eden naar du farer,
Om du den forsvare kan, Du mig ofte have sovet, Aldrig at forlade mig, Du jeg
end saa langt hørt reiste, Her paa denne Jorderig.
- Men det Løfte fort er blevet, Det jeg nu bemærke kan, Et Djerding har er ei forlo-
ven, Doren du gif i Hælestand, Det mig retlignof kan smerte, Da jeg er saa langt far
dig, Men var jeg kun hob dig hjemme, Skulde det dog aldrig ske.
3. Men nu maa jeg jo befende, Noordan du det have vil, Da jeg ei kan til dig komme, At
forhindre dig i dette Spil, Thi det er mig saa høit forbuden, Saalange som jeg leg-
ger her, Thi min Migt jeg skal opfylde, Doren jeg kan komme der.
4. Maaffe du tænker nu min Pige, At jeg sorgs skal derfor, Dore lad dig det ei endbil-
de, Thi dette er mig lige end, Dette kan mig ender skade, Ei heller kan det hindre
mig, Om du vil dit Hjerte klinge, Til evanden enderlig.
5. Endighed i dine Dine, Zindere saa mig som Guld, At hvor det mit Hjerte glæ-
der, Om jeg dig for Dine saa, Aldrig saa jeg din lige, I denne Verden var at
see, Og du var en midig Pige, Der som du kun holdt ud.
6. Den Tid jeg fra Jylland reiste, Var jeg ret saa sorgsfuld, Det var Duff for dig
min Pige, Som jeg offet meer end Guld, Men nu er jeg den sorgs Duff, Hvorover
jeg mig da hver dag Skader, At jeg sluppen er fra det.
7. Men nu vil jeg min Vise ende, Thi jeg kan ei skrive meer, Et Darnet jeg til dig
sender, Giver Gud det gaar dig vil, Indet Out jeg for dig Duffet, Det skulde jo være
mig en Skam, Der jeg saa sed hob dig har sovet, mangen, mangen deilig Gang.
8. Derjom nogen vilde vide, Hvem den Vise har, Christian Pedersen jeg hedde, Wi
Skodrup er jeg fødte, Og den vil jeg til Jylland sende, Da jeg ei kan komme selv,
Og jeg maa retlignof bekjende, At jeg have havt en Ven.
9. Hundrede og 21. Denne Vise digtet er, Og jeg skal stot ikke live, Det Devidner
skal enhver, April den sidste det mon være da jeg i disse Tanker kom, Og jeg paa
Aarshorger legger, Og det er hvist det kan i tra.

6. Men om det er beskiftet, at af den gode Gud, At jeg engang maate blive, Din ægte Ven og Brud, Da samled vi med Glæde, Mit vort Fædland, Vor vi med Fryd komtræde, I Herlig Egteskand.

7. Men jeg vil dog dig hvide, Min egen gode Ven, Du ei formeggt sørge, Hvor du reiser hen, Det er kint dig alene, Min æstlige Ven, Jeg ønske med at leve, Endtil vi begge døer.

8. Farvel vil jeg dig hvide, min Mærbedste Ven, Gud Herren hob dig vare, Hvor du end reiser hen, Gud Herren dig ledsager, Og fører Dem igjen, Til din udvalgte Hige, Som er din hustru Ven.

No 36.

1. Solen daler Blodigrød, Ned bag Høglunden, Ingen Duglestemme lod, Tand var Afrenstund en, Nordenvinden blæste ud, Gjennem Træets Gren, Dimmelsvognebyghene Nul, Stod paa Nuten ene.

2. Rudolf med sin Hige gik, Langsom gennem Lunden Taarsfuld var hendes Blis, naar var Afskedstunden, Rudolf nu du drager hen, Jordis Land at Krige, Tapper ver men kom igjen, Drosast til du Hige.

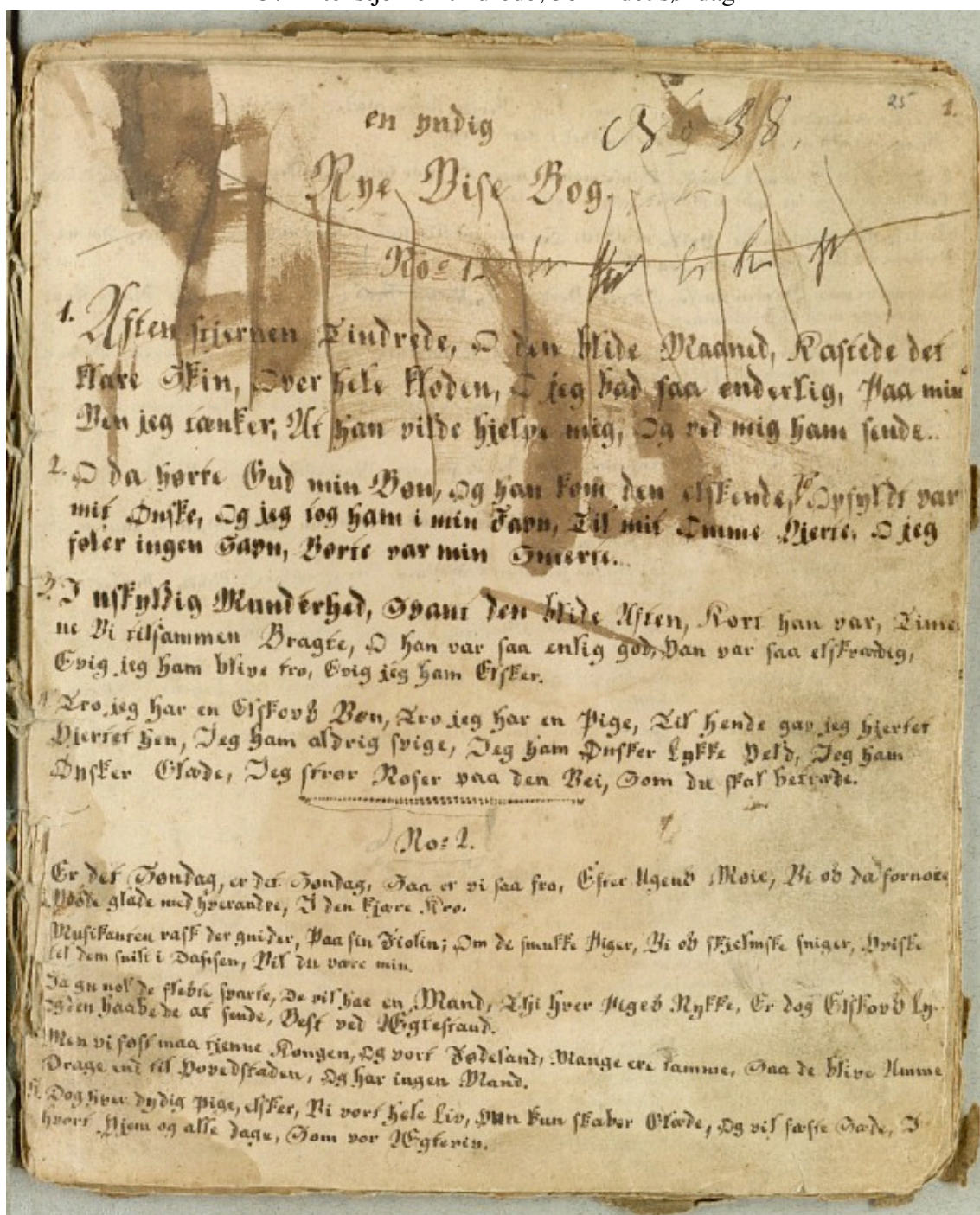
3. At det skonne Wonde Daar, Du en lok ham giver, Afsked's tunge Time star, Rudolf sig lobriver, O Farvel du æste Ven, Jeg din lok skal bare, Med de seire, eller du skal mit løsen vare.

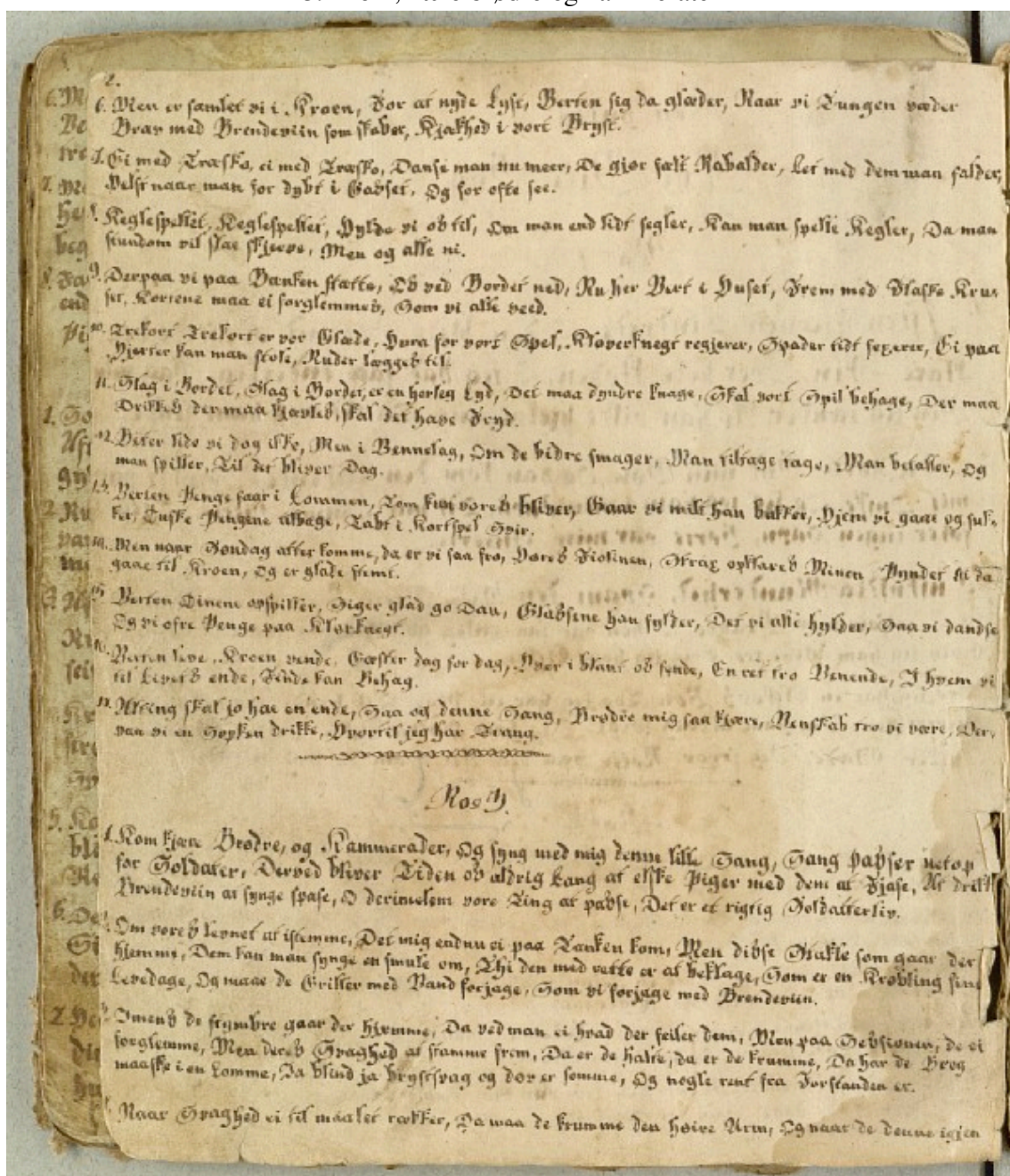
4. Reigens Radsler snart frembrød ligt et Lyn og Torden, Blod som Purpur, fremmer Blod Rygende ad Dorden, Helle stred, og Helle fald, Sverdet modt Sverdet, Men i Daren hvor det gjald, Stod han usorsardet.

5. Kampen endes Hjenden veg, At da blev han soaret, At hans Ven han krasst lob blig, Med af Slaget haaren, Ven jeg soler, dødens Bud, Saa jeg maat ubryder, Hellig doer jeg hi hob Gud, Seirens Lon jeg nyder.

6. Denne Daarløf tag min Ven, Lina mig den skante, Dende maate du bringe den, Sig mit Blod den skante, Lina hidses samled vi, Hob den ewighois Lina, nu det var forbig, Brustet var hans, Die.

7. Den til Lina Vannen seer, Dende loffen bragte, Lina var det sidste Ord, Som din Rudolf sagte, Tro i liv Tro i død, Vilde han sig være, Jeg ham følger han udbrød og var ikke mere.

udtrække, Da kan de stille en stor Maan, Da har de ender med sigt at gjøre, Da kan de rolig ad
 Hjemmet kjøre, Og lee af os som kan ikke smøre, Men maas i steden for dem Afsted.

5. Han troer sig lykkelig den Daars, hvis længste Vandring til Kirken er, Naar han har penge
 i det store, Da har han alting høvd han heger, Daar han en Gaard og en deilig pige,
 Da er han ikke os andre lige, Da tør vi hvis ikke helio sige, At han ubling og stumber er.

6. Men vi som Hjortken ved mon høve, Vi takke Gud at vi raske er, Vi holde det Dust for en
 væ, Vi rigtig tomle kan vort Geræhr, Thi vi kan stride for Land og rige, Vor Kongen og
 for de smukke piger, Men lad mig være bag Ovnen Fige, Og tør ei høve Geræhrs Kval.

7. Om Hjenden os end grusom, fruer, At vil endrage, vort Vodeland, Vor sigt Conseqt vi ikke
 gruer, Thi blod i bryst har den danske Mand, Vi danske sruar som der stode Kampen, Ni aldrig
 med vorede vren lømpen, Noet My al Hvern i hand Hjerte dumber, Thi Krut og My mangen dansken
 ei.

8. Hura for vorede Officirer, Som har ved Livgarden, Vorfset sruar, Som høve os at exasere, Hvad de
 af ydæste Magt fornaar, Hura for Kongen og Fødelandet, Hura for Høger og Hundestaden
 Na ser den ene som for den anden, Hura for samlig Soldatterstand.

9. De piger vi vorede Herte skinge, De har os glemt da har os forladt, Men paa sigt Haagat
 at tomle, Det påtser ikke for en Soldat, De gamle daaser lad dem kun fare, Vi holde os til de
 unge rare, Dem sig for Udlingen vil forvare, og distar ene en ung Soldat.

10. Om jeg skal Dydland mere faa, Med Hæder og Lykke og uden Navn, Da skal en adst alskov
 lue, Gjenkalde pigerne til min Barn, Min Hæderste han er nu sooloren, Enanden farer
 Jeg mig nok adlaaren, I Gjenbol er jeg født og baaren, Og Underduoreusen er mit Naavn.

11. Min Bise maas i ei forskyde, Dordi den daarsig er sammensat, Betant at jeg er en tobjed Dyd,
 Min jeg er dog eder b Kamerad, Jeg synger ei os for falske, Roder, Jeg agter ikke en Udlinge
 Afoser, Jeg sruar ved garden vil Fødd min Moder, Og tjæne Kongen paa b Nar.

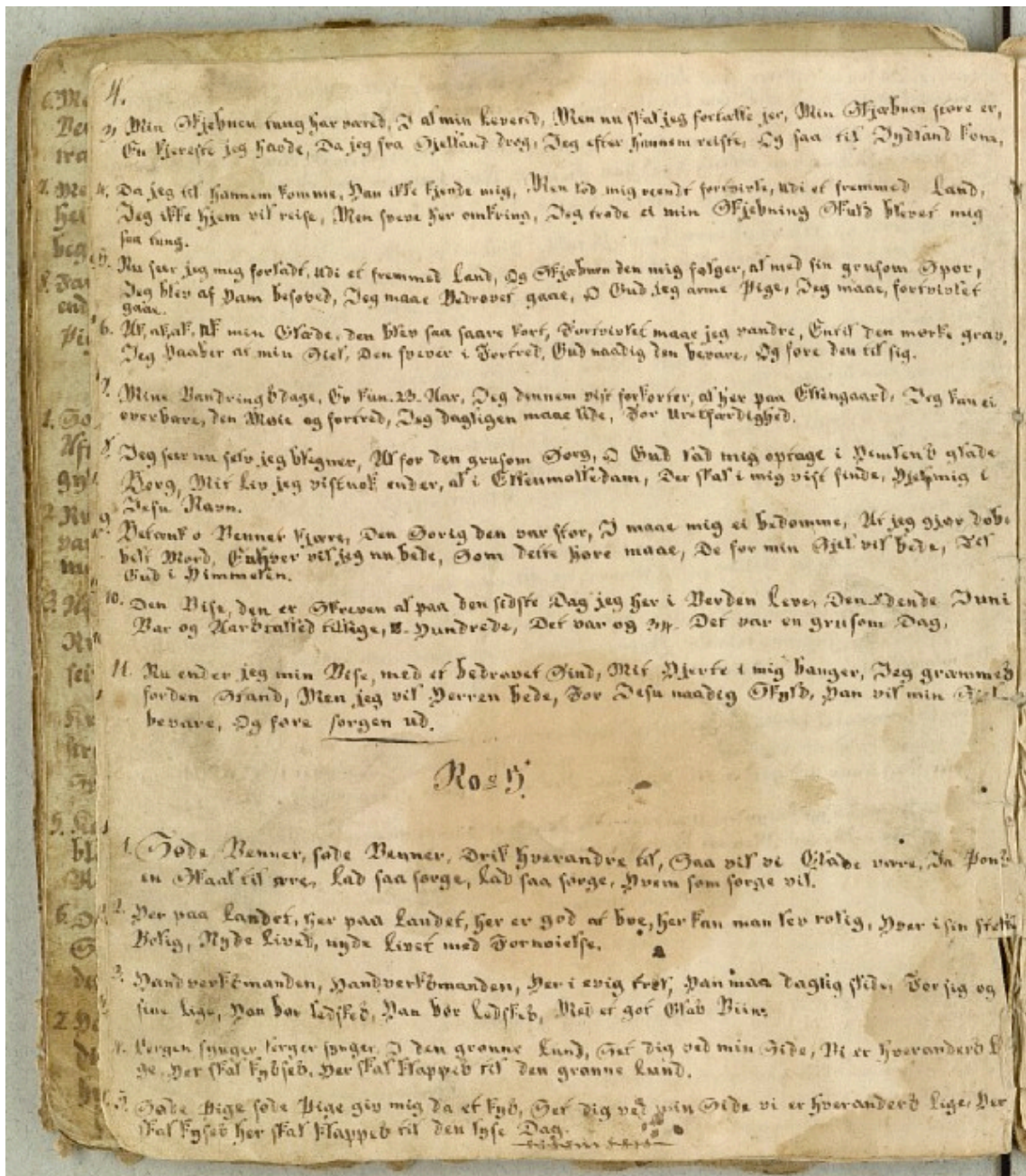
12. En Bise jeg med Lyss begynder, Men og en ende den høve har, at mangen den ikke yuder, Det er en
 Ting som jeg vidste for, Men der kan tager som ham behager, Og tænke suadan mig ikke rager, Et
 der Soldat saar en tro ledsgar, Lev vel Soldatter lev alle vel.

.....

Rosll.

Gud hvad skal jeg gjøre, Naar jeg betanker mig, I Verden lenger at leve, Det er u-
 mulig for mig, O Gud hvad skal jeg gjøre, Jeg er ulykkelig, I Verden lenger, at leve, Det er
 umulig for mig.

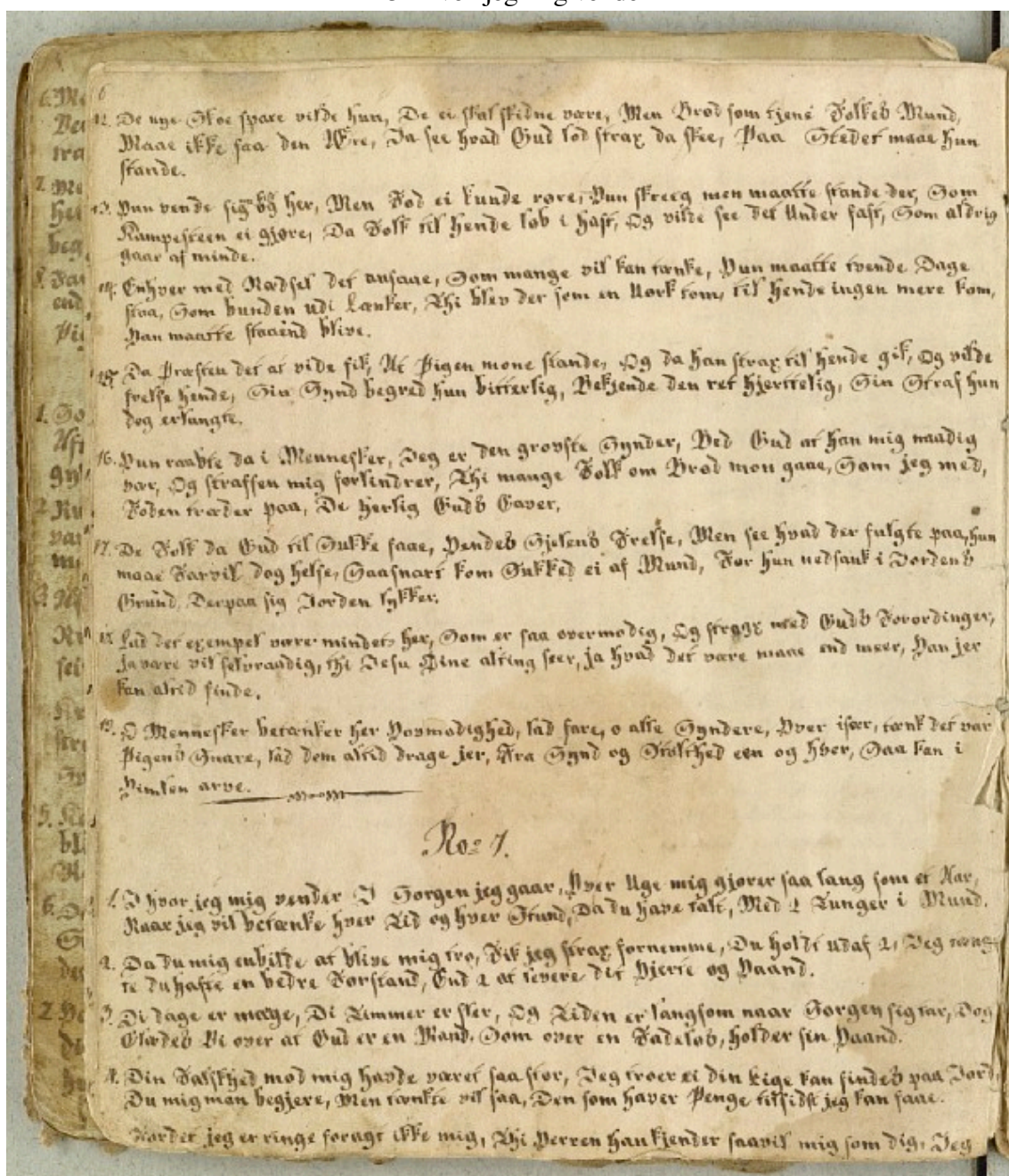
Min Gjøbneen tung har været, O al min leve Tid, Hvorover jeg maas Græde, Og nær
 for trinder gaare, Min Fader se mig Dode, Da jeg var migst ung, Min Moder og rilig,
 O Gud vor det var tungt.

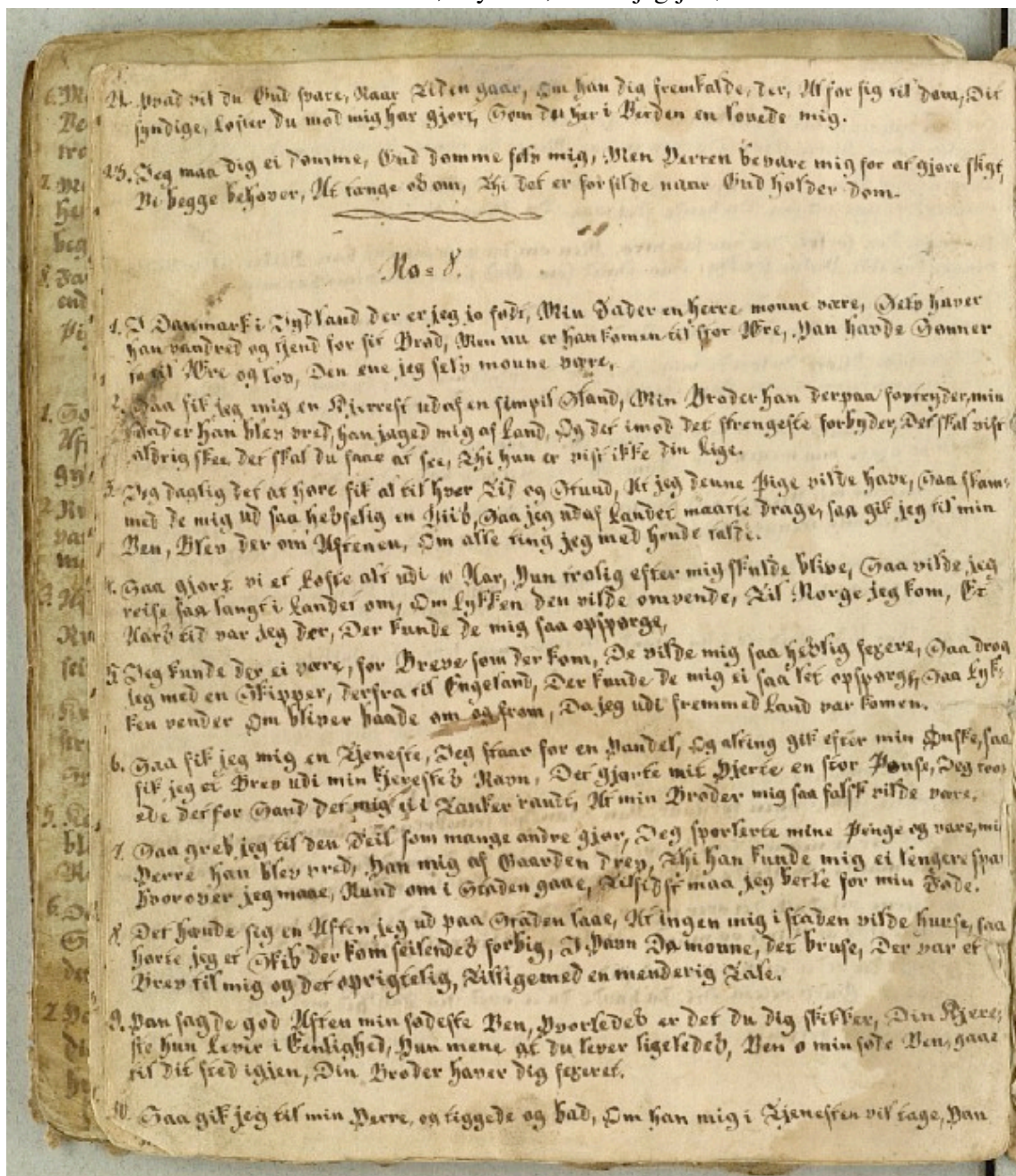
Kos 6.

27

1. O Menneske jeg sige vil et skæffelig nye Under, Som nylig sig tildrager har, Det mærked her omfundet Til Gibbom som sit Lob har, at pommerske Lande.
2. En Dattig Rone boede Der, Og havde Børn mange, Der ligesaa som ogsaa her, Du Brødet maatte gange, At bestil til de store var, Da Datteren fra Dorvldre raar, Og gaa sig ud at hjem.
3. Den samme blev høvmodelig, Da hun sig kunde raade, Hun overmodig stammelig, Sig voldede i Vaade, Thi alt hvad hun da kunde faae, Til Pragt og Skadd det mon, ne gaa, Og til Hofferdig leved.
4. Høvdonden sagte Pige hjer, Lad dog din Hovmod falde, Ni seer langt fra ei stolte er, Hvad skal man der vil Falde, Har du til ord af din kon, din Fader giv det er min Bon, Dan gaaer jo deg og sigger.
5. Hun svarte jeg er meget skon, De andre meget seiler, Og mangen elsker mig i kon, Der fore jeg mig seiler, nye Moder jeg jo have maae, De Prydelser jeg tager paa, De maa jeg og forsjene.
6. Men Fort derefter hende det sig, At Faderen han dode, Moderen kom til Datteren, Og vendede af Mode, Gud Datteren at hjælpe sig med nogle Penge til hand lig, At hun ham kunde saae begravet.
7. Hun havde hent i 11 Aar, Da hendes Fader dode, Nu Moderen en Enke var, Og hendes Hjelp behøved, Men Datteren hun spode saa, Døb mig i Penge ei kan saae, O maae Dan selv begrave.
8. Thi jeg paa Marked kjøbe skal mig nogle smukke Kloder, Som bliver ei saa let tilfal, Gaaer jeg paa andre steder, Men see da hendes Fru har hørt, At Darnhjerlighed ei var, Maa den vanartige Datter.
9. Da hendes Fru dette saae, Hun derpaa andet tænkte, Darnhjerlighed, lod 10 Daler hende skinge, Til at begrave Manden med, saa gif hun trostelig Afsted, Og fik ham saa begravet.
10. Det hendes sig just paa en Dag skulde hun Fader stande, Den Fru i Brød hende gav, At gaae sin Moder tilhaende, Hun pyndet sig ret stadselig, Og Horte en stammelig Ting, Som i skal saae at høre.
11. Thi som hun havde ny Sko paa, Gaa vilde hun demnem spare, Men see der for hun straf mon saae, Som i nu skal erfare, Thi hun tog Broder lagte det i Skarned som var Sko ret, Og derpaa Døden satte.

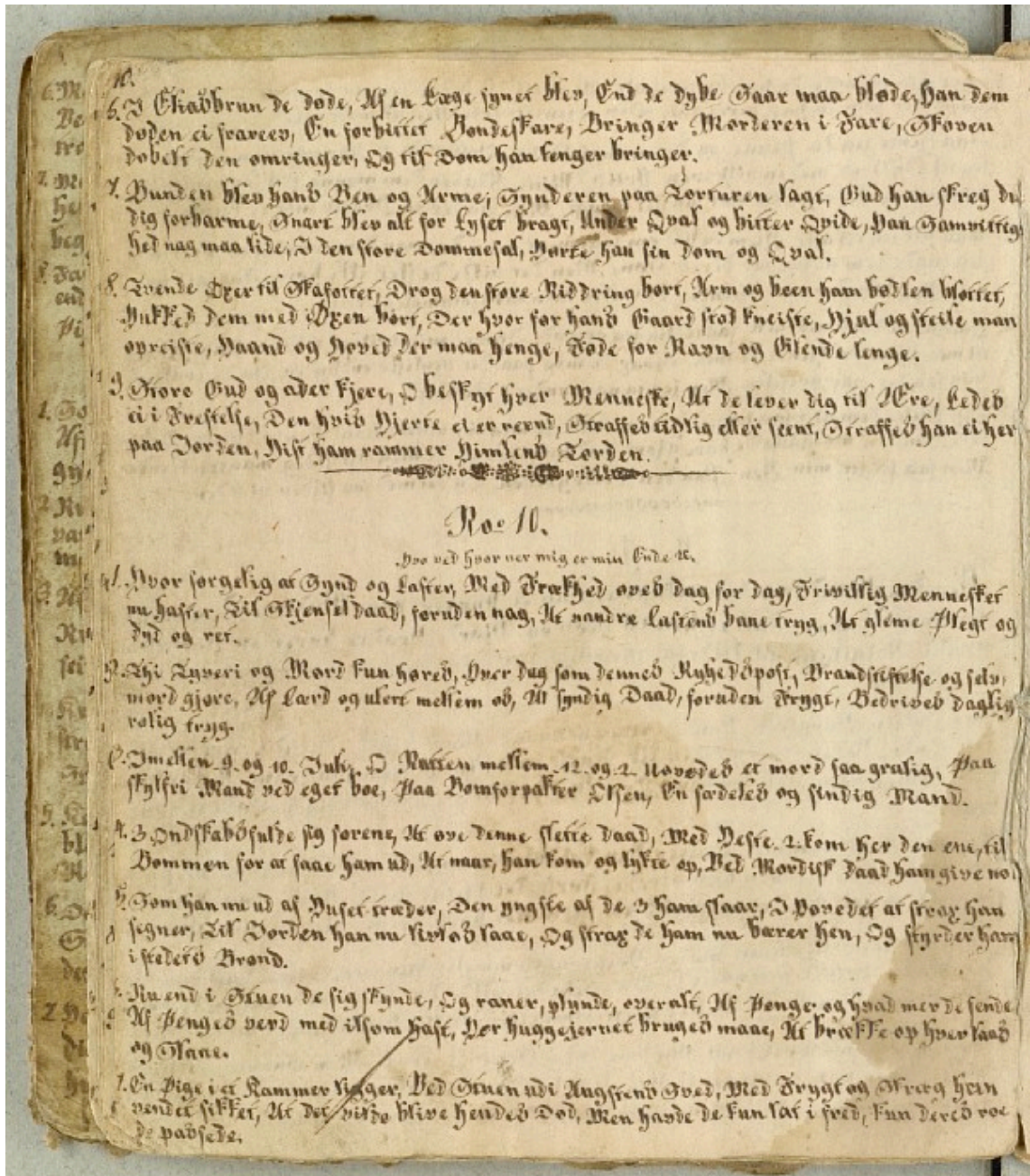
1. Dølge ei for dig min Rigdom og Grand, Det var dig bekjent, For du gav mig Haand ²⁸ 7.
 2. Det kan enhver tænke, Som bruge vil Forstand, I Qvender kan ikke Forsigt om en Mand,
 Jeg her i mit Hjerte skjon Sorgen er stor, Men du tænke, At gifteb med 1.
 3. Den ene har Henge Som hjelpe sig kan, Hun seider Gaalenge hun vender engang, Si dem
 paa end di sig vil saa, Du hende skal røge, Du Henge kan saae.
 4. Du var ei den første, Der var saa uret, Men om du paa engang kan Heiler til 1. Undskyd
 ninger kan ikke Hjelpe for dig, Gaa Gaud som Gud lever, Du sviger har mig.
 5. For min Skyld du vandret har mangen vilst Sti, For du paa en maade opsogede mig, Dog
 maadig vil gæste, For saadan ure, Da du haver deli dit Hjerte til 2.
 6. Dit trofastte Hjerte, du lovede mig, Det har du opfyldt med Last og med Gny, Men jeg vil
 til Herren leve min Gog, Han Sandhed frembringer, For Kghet, engang.
 7. Ragnagtige Dænger, De er mig saa stam, Med Lagn og Forred de, vil straffe sig seem, Dig
 agter at gjøre mig megen stor Skam, At dig vil min næse, For Faderens Navn.
 8. Det smæler mit Hjerte, Det sugster mit mod, At mange vil sege, Jeg gav dig forgjort,
 Lad Herren mig trænge, Med Lagn og forred, Jeg glæde b dog over, Gud Gansheden ved.
 9. Jeg skytter dog ei din Famili saa stor, Skjønd du mig foragtig, Vil traar under Dod, Thi Herren
 er rig og han hjælper mig nød, Han vil mig tilskifer det daglige Brød.
 10. At alle har bede enhver i sin Grand, At tiden maae leve, Gaa lykkelig frem, De kunde
 omgaa b hverandre paa Jent, Gaa vi kunde samleb i Hjemelens Ford.
 11. At Hinen jeg har en formynder saa god, Han har mig forligt med sit Liv og sit Mod, Mit
 Hjerte at træste som, Sorgen har flemt, Som du udi 4 Har bedste har fiend.
 12. Nu vil du forbande og sverge dig svi, At du aldrig haver begjeret mig, Men Herren
 skal vidne som Sagen forstaar, Han Sandhed frembringer, Naar Lagnen bag staar.
 13. Jeg ved der er mange, som hjelpe skal dig, Der vil dig undskyde, Du blive skal fri, Om
 misunde munde, Undskyde vil dig, Gans Gud som Gud lever du sviger har mig.
 14. Jeg gjerne vil Dæste det over enhver, Gud Fader han unde dem de har saa her, Som
 de monne esse af Hjerte og mund, Gaalenge da lever til yderste Grund.
 15. Og havde du bedat til Herren med flid, For du af Hjertet begjered mig, Og havde
 du gaaet Guds veie og Sti, Da havde du ei oved sig Dalskhet mod mig.
 16. Jeg man det bekjende, Ei andet jeg kan, Ei andet vil du se jeg om af heiere Grand, Thi
 du er jo rig og af højere Grand, Thi rigdom det er en bedragelig ting, Ei andet ob skitter end
 jeg er for ting.
 17. Ved du ei at Herren paa regningen staar, Din spndige liv du mod mig har gjort, Han
 der at du ene skulle leve din Tid, For du nogen anden begjerte end mig.

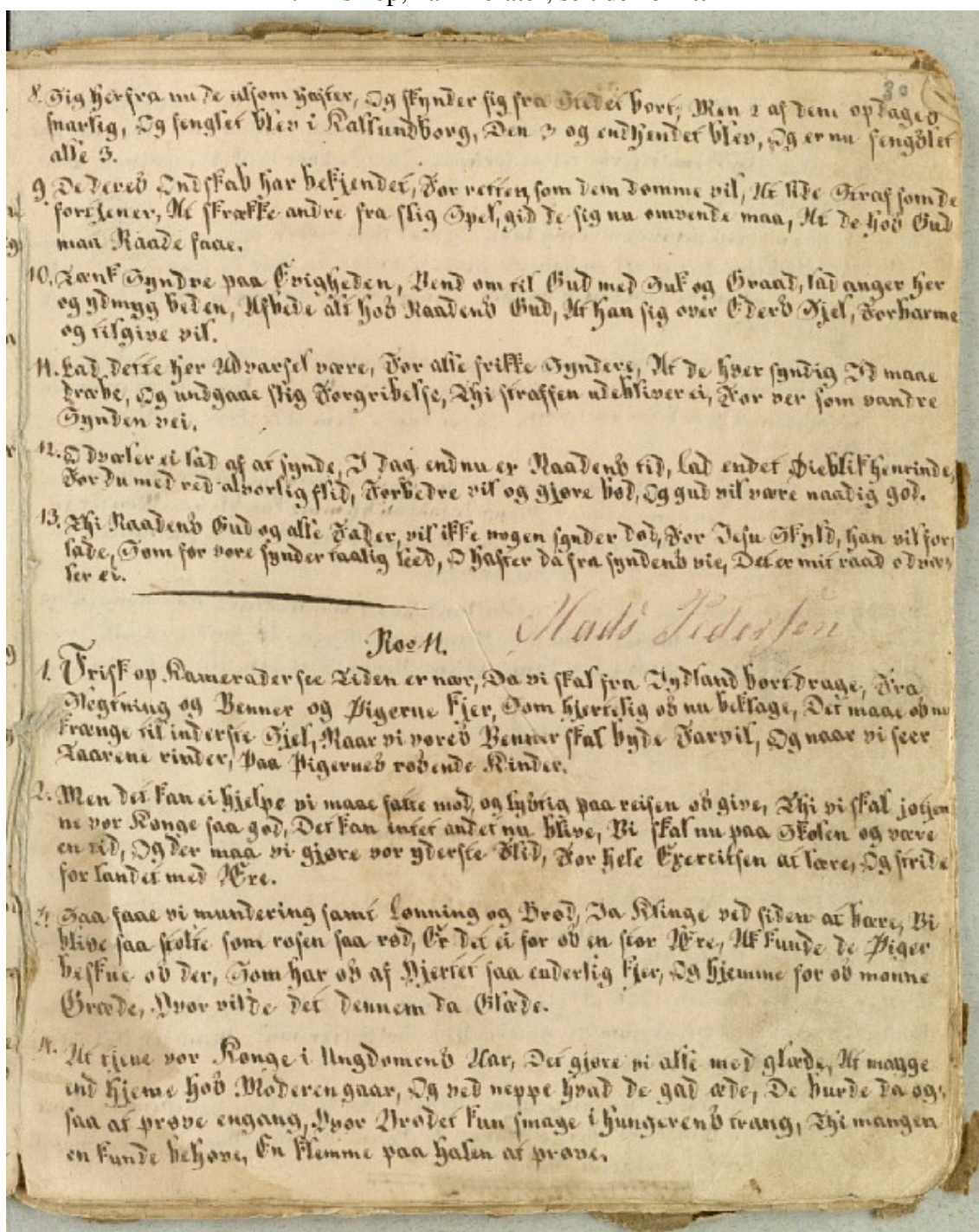

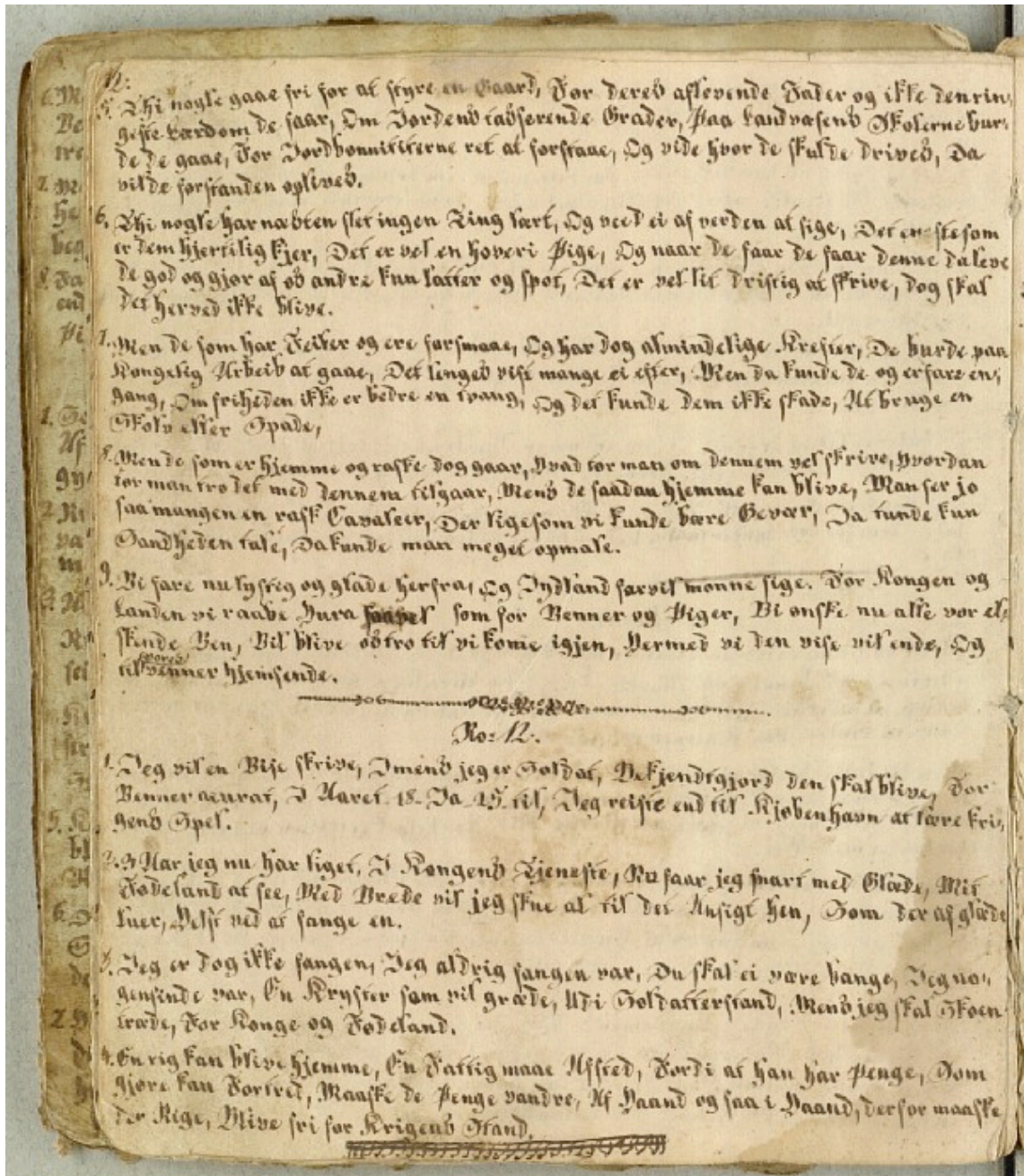
- 29 9
 svarte mig og sagte du har spoleret alt, Men vil du bedre dig nu for vare, Gaa kan du komme her som du har været for, Din ærmeste friveltig at modtage.
11. Gaa rejste jeg da penge og det mangfoldelig, Antilic de 10 Nav var omme, Gaa rejste jeg til Dyland, med en vilhaveren Betib, Mine Klæder dem monne jeg forvante, Si Hillegrimme b' dragt, det var saa slet foragt, Min Fader og Broder mig ei kjende.
12. Gaa gif jeg til mit Hjem og bad om logement, men det var dem umulig at ^{giere} Enskand jeg sagde dem at jeg var dereb Gøn, Men det vilde de slet ikke hore, Gaa gif jeg til mig Ben blev der om Ufreenen, Forcalde min morisommelige reise.
13. Om anden dagd morgen, saa red mig jeg opsted, Svarte min deilige fæder, Gaa gif jeg til mit Hjem saa kjende de mig, Svare de mig paa det venlige endbyder, Da de traktet mig saa det var priselig, Men jeg svangte andet i Gendit.
14. Dig skilte dem ud i saa hejselig en vild, At de mig ei i ubjal Grand Kunde kjende, Debruidede dem den modgang de have gjort mod mig, saa at de mig uskyldig maatte, kjende, Men saa fik jeg min Ben paa den Fortrydelsen, Og dermed saa skider vi tiden.

.....
 Nos 9

1. Vee den Mand som dyd forkaster, Dast ei bygger paa Guds Ord, Overgi ver sig til Laster, Falder hen til Rov og Mord, Brodre horer en Fortælling Nyd i Noigtand gif Kildrog, Grødselig er min Betrakning, Være end var Syned dog.
2. En i Saksen Børnsødt Bonde, Atter grumme Mord behif, Blind henreter af den Ende, Hadet Overmagten fik, Først en 9 Navd Gan saa from, Rørop Hjem fra Skolen kom, Dalk for hand Dye Blodbestenker, Og han sig i Døden sen, Fen.
3. Nu en 3 Navd gammel Datter, Han Fuld blodig myrdede, Blodbestenker med grusom Laster, End 2 Børn han ofrede, Først det kjelne spede Roer, Gaa en Gøn som røst og stor, En dragt Grøed til hjemmet bæer, Drept blev af egen Bær,
4. Udenfor hand Niv ham moder, Voisfrugtsommelig han var, Og saa hun paa Døden blode, Svende Liv nu ende har, Selv det vilde dyr forsvare, Ungen kjef med alle Farer, Men Guds Belled uden Smerte, Dræbte Darned under mødet Hjerte.
5. Bønen som stod høit i agt, Har han Tod i Grødsed strakt, Men Gudnu ei tilfredselied, Pigen han ved Livet skelted, Darsen kun sig siden rygret udkom røst til hand han flygter, Da i hven Larm blev gjort, ortalt han de 8 Mord.

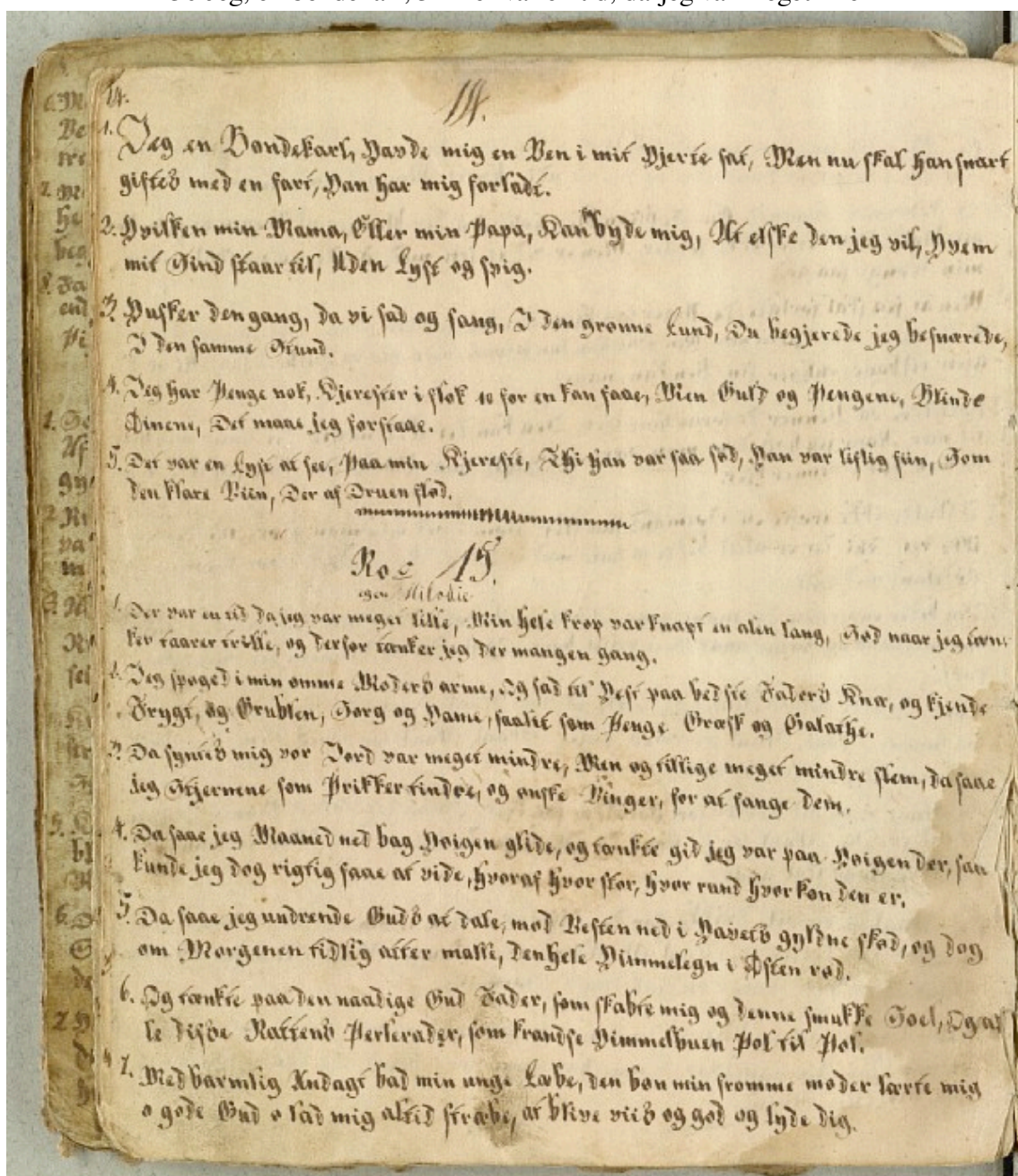

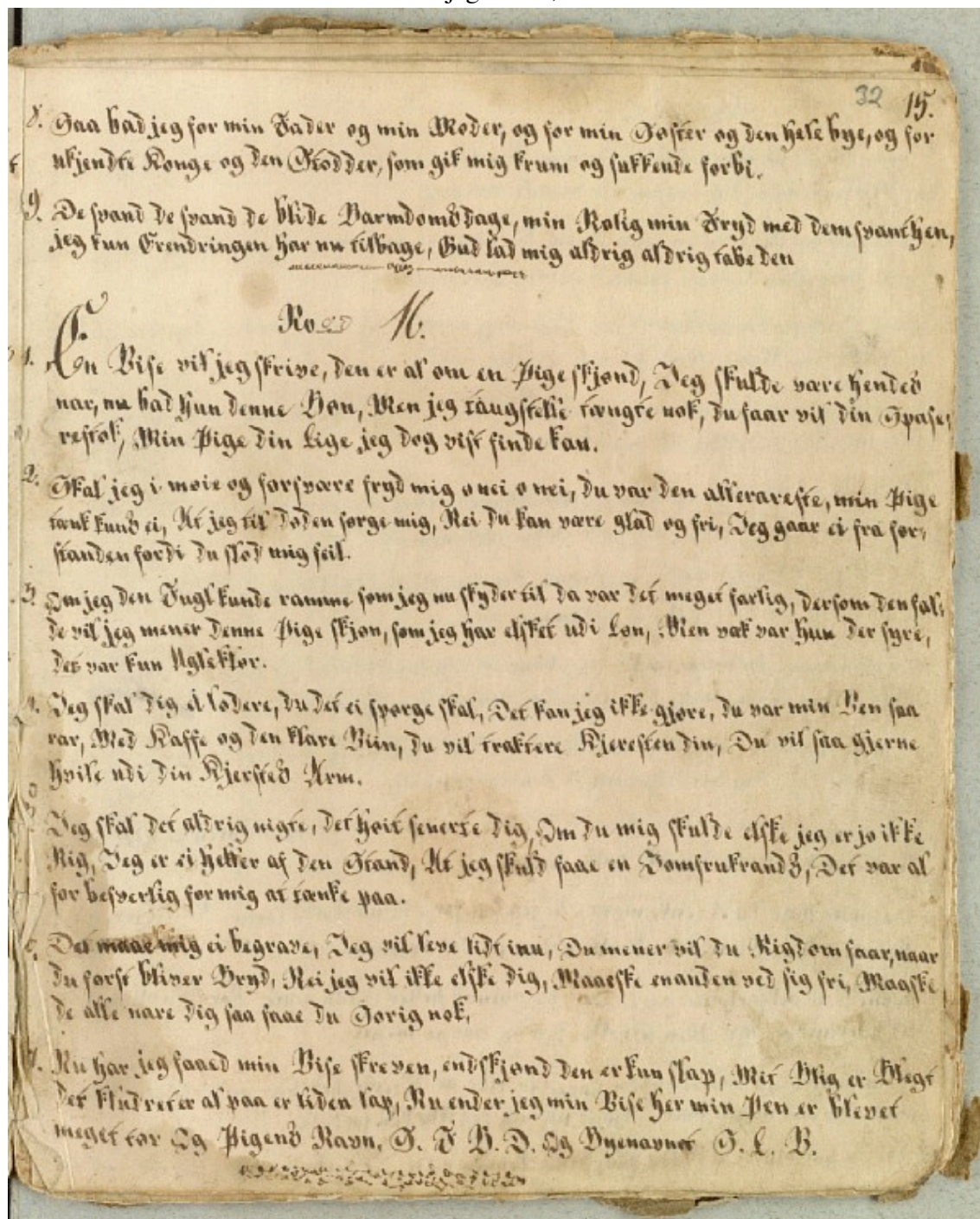
No 17.

31

1. En Vise vil jeg skrive, imens jeg ligger her, Den haver jeg degtet, for alle og enhver, Det var i aaret 18. Hundrede, og 31. og udi April Maaend, da dette mone sket.
2. I Februari Maaend, En Sebsion blev holdt, Og der blev jeg udskreven, at tjene Kongen blodt, Jeg derfor ikke sorger, Men er ved et frit mod, Dordi jeg nu skal tjene, min Konge saa god.
3. Men at jeg skal forlade, De siger saa hjer, Det kan jeg ikke nægte, ~~Det kan jeg ikke nægte~~, Det gaar mig hjerret nær, Men Gud han kan jo spare, vort Liv og Helbred saa, At vi i Gjen tilbage, enhver sin Ven kan naae.
4. Dordre og Venner de sorge hver iser, Jeg kan det ikke nægte Det gaar mig hjerret nær, Naar jeg hør Dem mon være sorrigst på Jord, Det kan jeg ikke nægte men hør i venner hjer.
5. I skalde ikke troste en Naemand saa stet, Som i ved mig mon gjøre, thi det er ikke ret, Thi det er altid bedre at fatte mod i Drost, At stride for vor Konge og Fødeland med Lyst.
6. Jeg bider enhver som der mone gaar, I villig vil troste De siger saa smaa, Som hjemme gaar og sorger naar vi er reiset bort, Og sig da til Dinnem det varer kun Fort.
7. Som Dordre lød og klinge, Og drikke ud vor Skaal, Den første skal være, for de siger saa smaa, Skaal, Skaal for vored siger, Skaal, Skaal for vored Hen, Jeg Duster vi kun samled ret friske igjen.
8. En Skaal vi og vil drikke, for Dordre saa hjer, Og saa for vored Venner, I hvem det end er, La Skaal for de store, Og Skaal for de smaa, La Skaal for enhver som til Skog skal gaar.
9. En Skaal vi og vil drikke, for de Officerer hjer, Som os skal commandere, mens vi paa reisen er, Skaal, Skaal for vored Konge, Skaal, Skaal for vored Land, Skaal og for hver tapper og hjer Dausst Naemand.
10. Til Slutning vil jeg bede, til den som ei forgaar, han os vil Dreden give endnu i mange Aar, Han signe vor Konge, han signe vor Stand, Da kan vi lystig seise paa vildeste Grund.

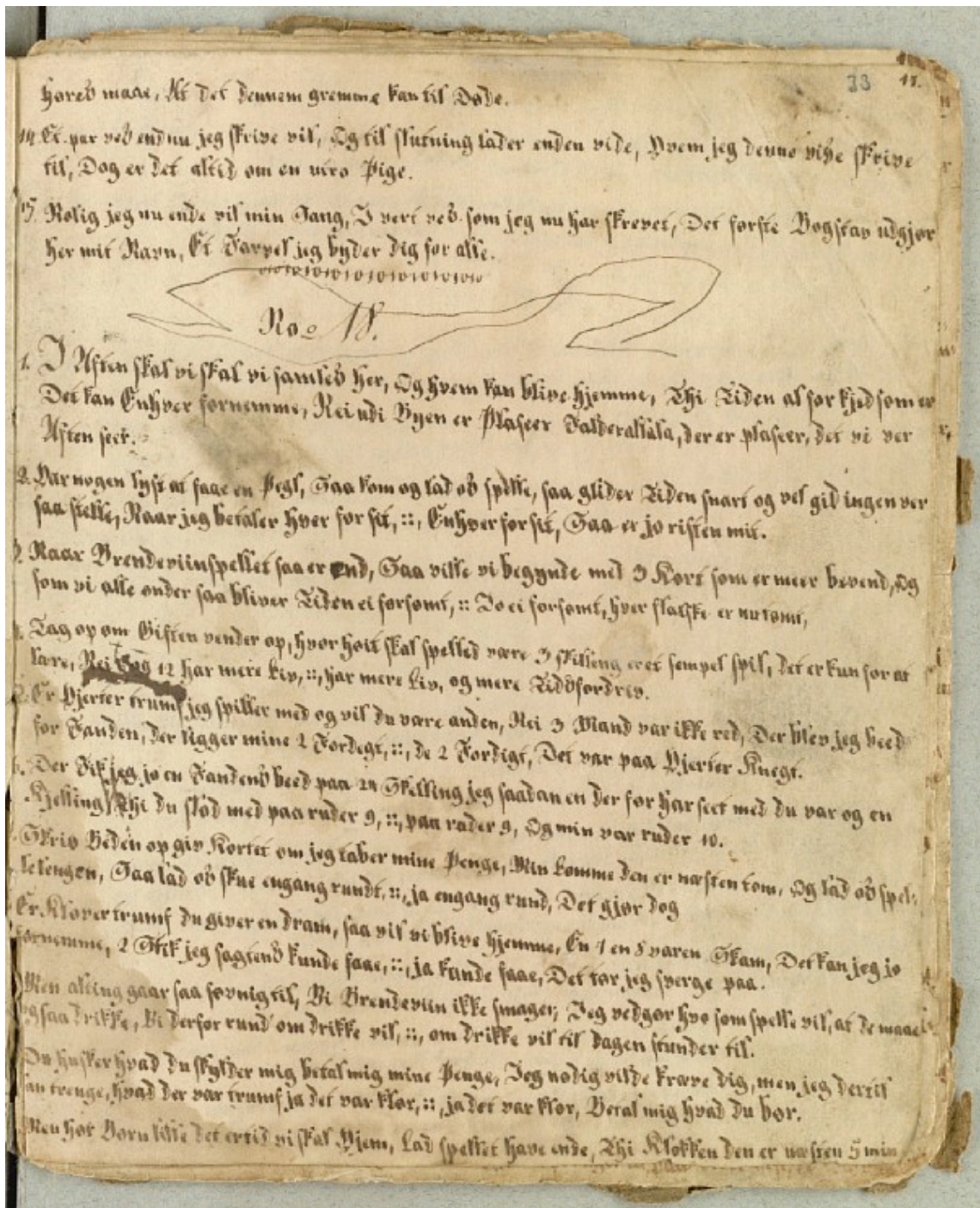
17 af 17

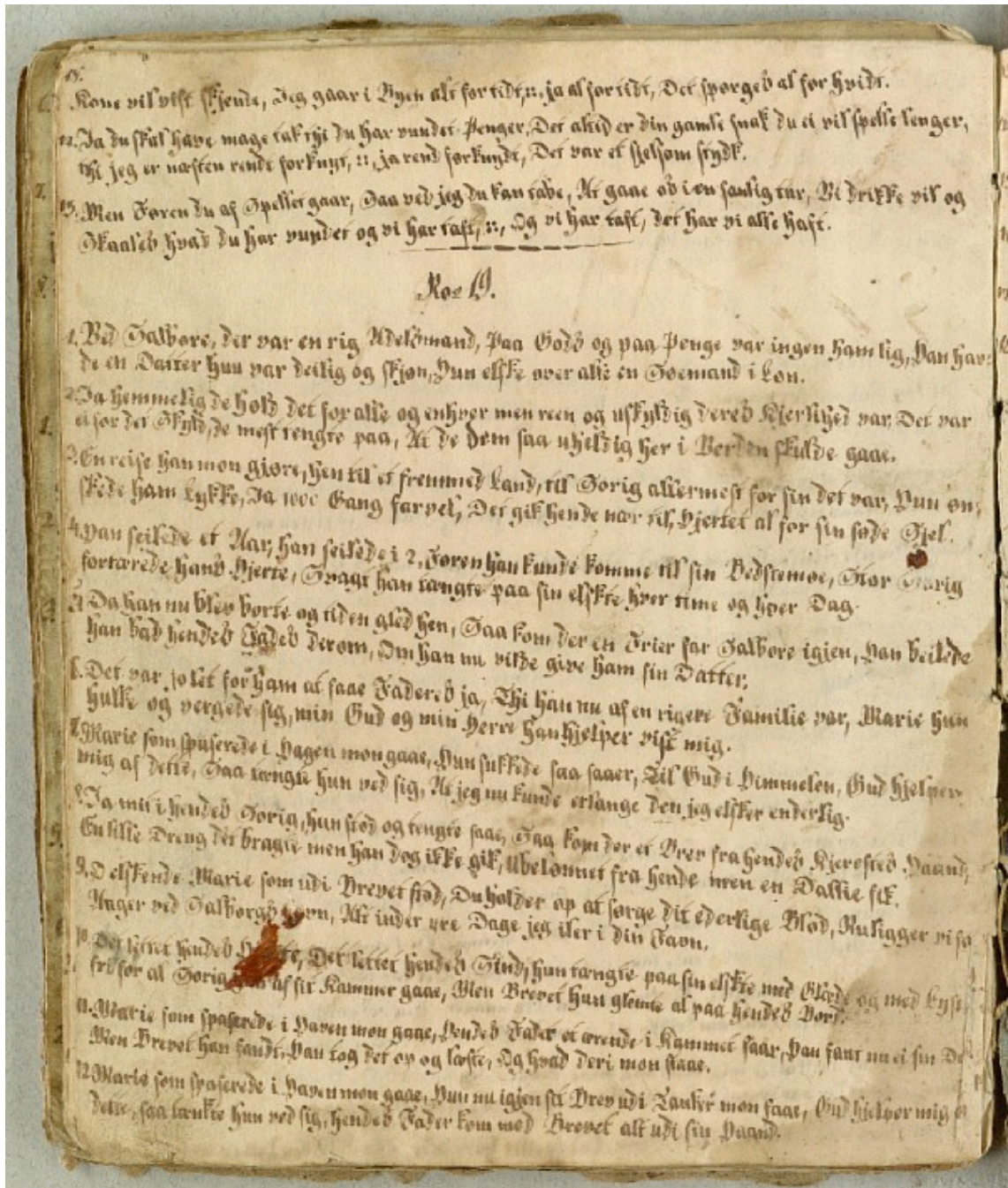

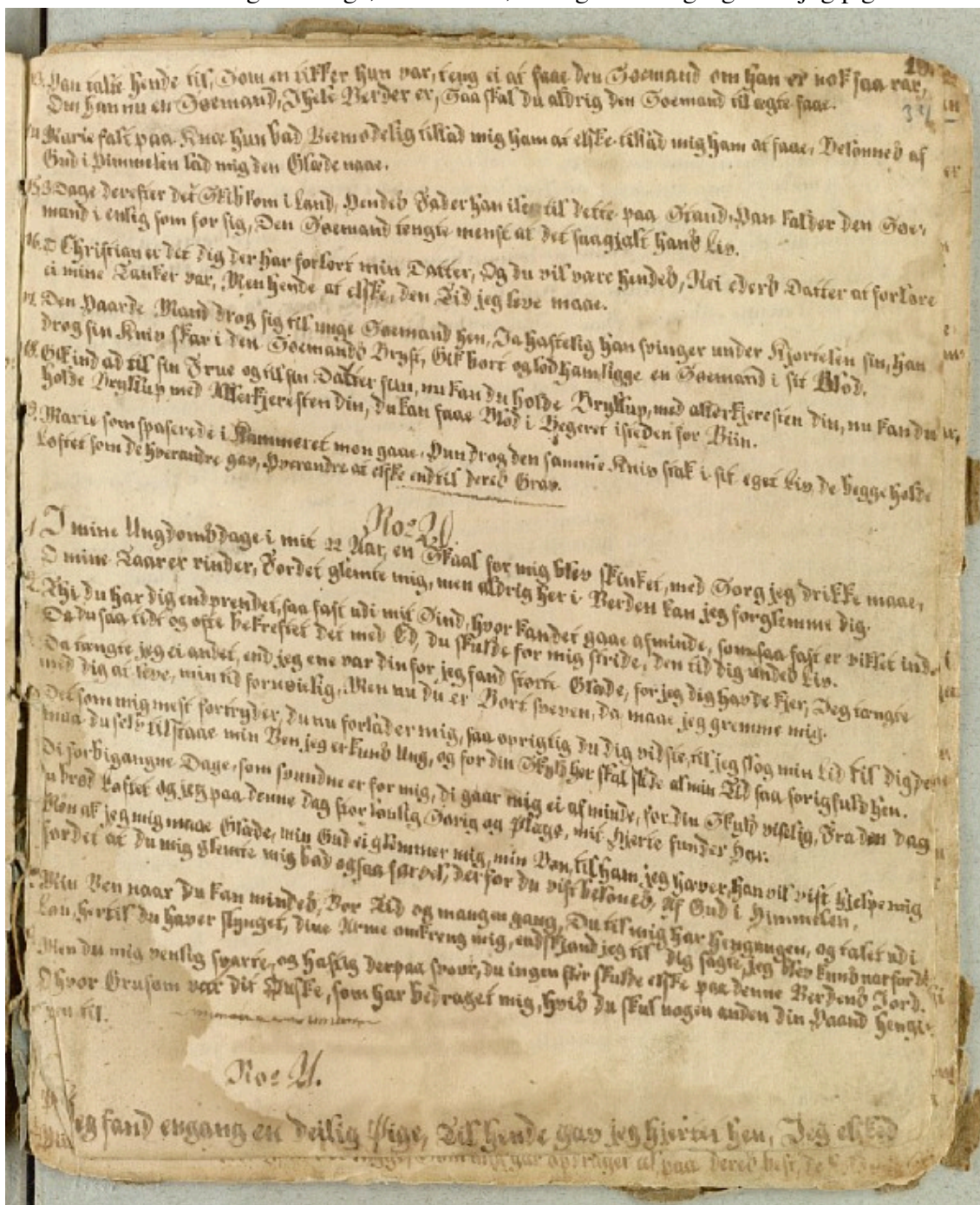

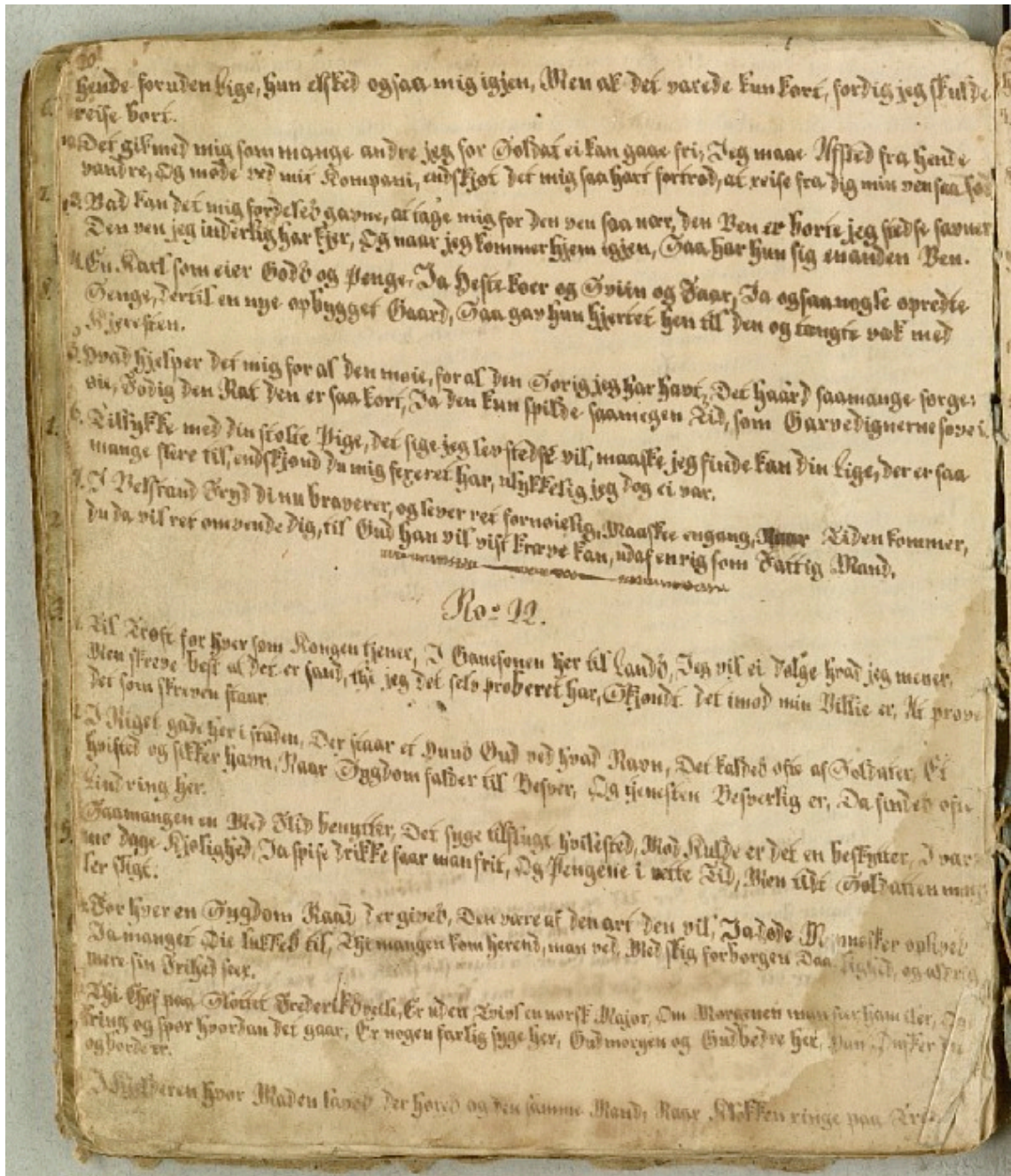
No 3 11.

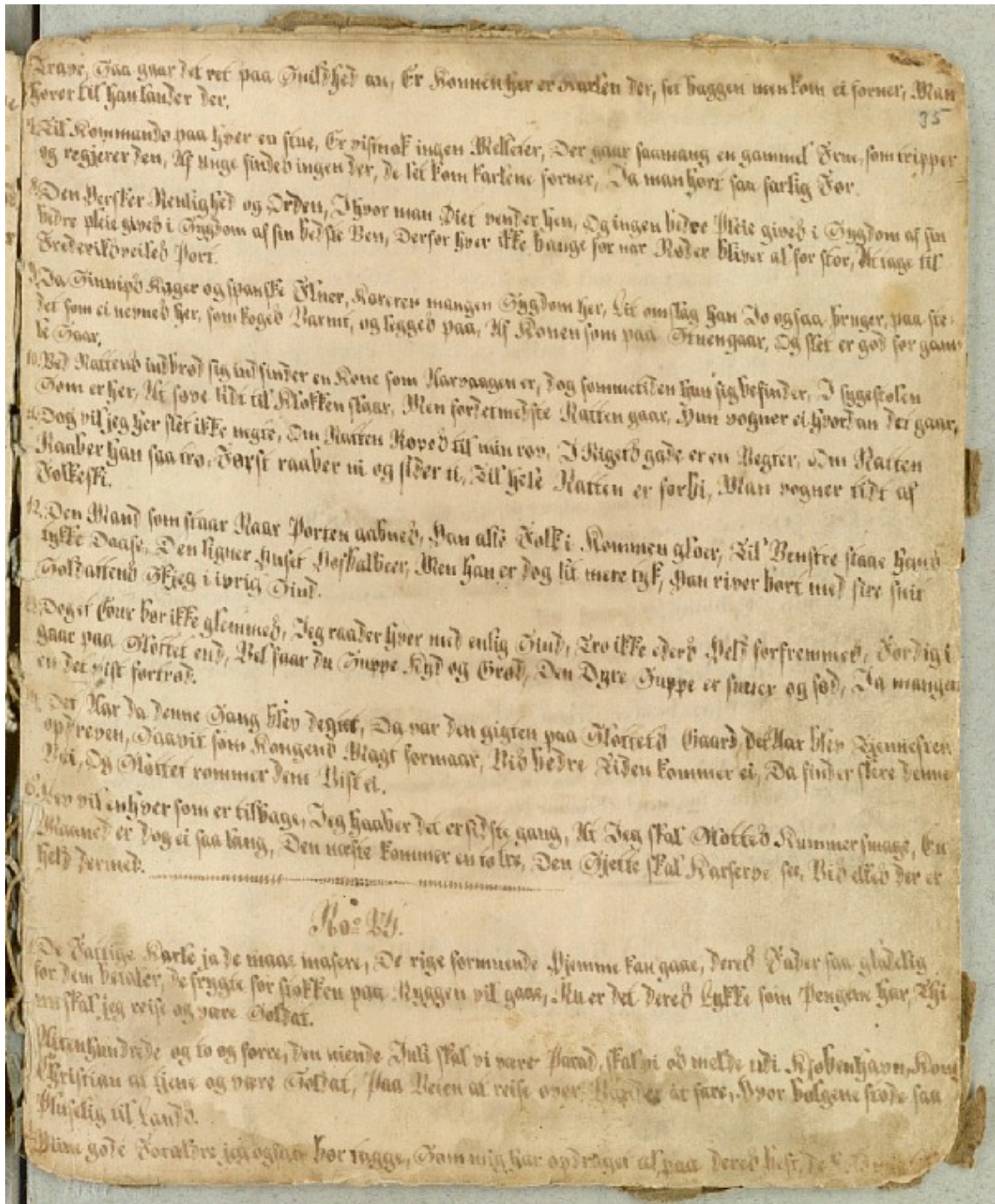
1. At min Pen jeg nu hørøre vil, Du min Ven har evig loft at blive, Thi det lofte du har brudt mig, Vil i tiden Dig maasse ranare.
2. Nu derfor jeg skere vil en sang alt om Dig du evige forloven, Du var først du jeg mit Hjerte gav, Men derefter da blev ei min udkaaren.
3. Ei min Ven hvor kunde du vil' saa, Raste mig reent ud af dine Tanker, Dig som saa høit har elsket Dig, Men nu maae jeg om i Sorgen vandre.
4. Meent udaf mit Hjerte Sind og huc, Vil' jeg lade Dig af Guder save, Thi du bliver ikke mere nu, Min høiteste udi mine dage.
5. Aldrig du udaf mit Hjerte gaar, Omvendt skjønd det ei var vert at sørge, For en Ven som der er saa uret, Kan man jo i hver en bye opsørge.
6. Saa vil jeg af Hjertet ønske Dig, En god Ven som Kjærlig Dig led sager, Og som rigtig kan sør sørge Dig, At du ei skal ond og kummer lide.
7. Men jeg sønned du maae angre Dig, Naar du Dig kund rigtig vil' berenke, For den tro skæbne som du gav mig, Da vilde det vistnok det Hjerte krenke.
8. Und mig dog forlov at spørge saar, Hvor du kunde holde Dig saa lovtig, Dind sang at jeg tilspurde Dig, Om vor Kjærlighed den var forreolig.
9. Saa du svarde mig jo glædelig, At du ikke derom andet tænkte, Daren jeg liden forstet Dig, Saa kunde du Dig ikke holde lungen.
10. Dog min Aige du ei tenke maae, At jeg saa for Dig nu skulde sørge, Nei til ære jeg Dig Gadulere saa, Naar din Brokuyddag jeg dog opsørge.
11. Naar vi vel forlovet vare, Det du vistnok heller ei kan negre, For Kjærlighed vi til hverandre har, Men udholde den du var ei megtig.
12. Derind omkring paa Jorden høred jo, tidt at Kjærlighed har onde følger, Men den skæde de med mig ei saar, Skjønd jeg mig dog ikke kan fordølge.
13. Thi du har vist ei at skyde paa, Dine Venner vilde det forbyde, Som saa tidt og ofte

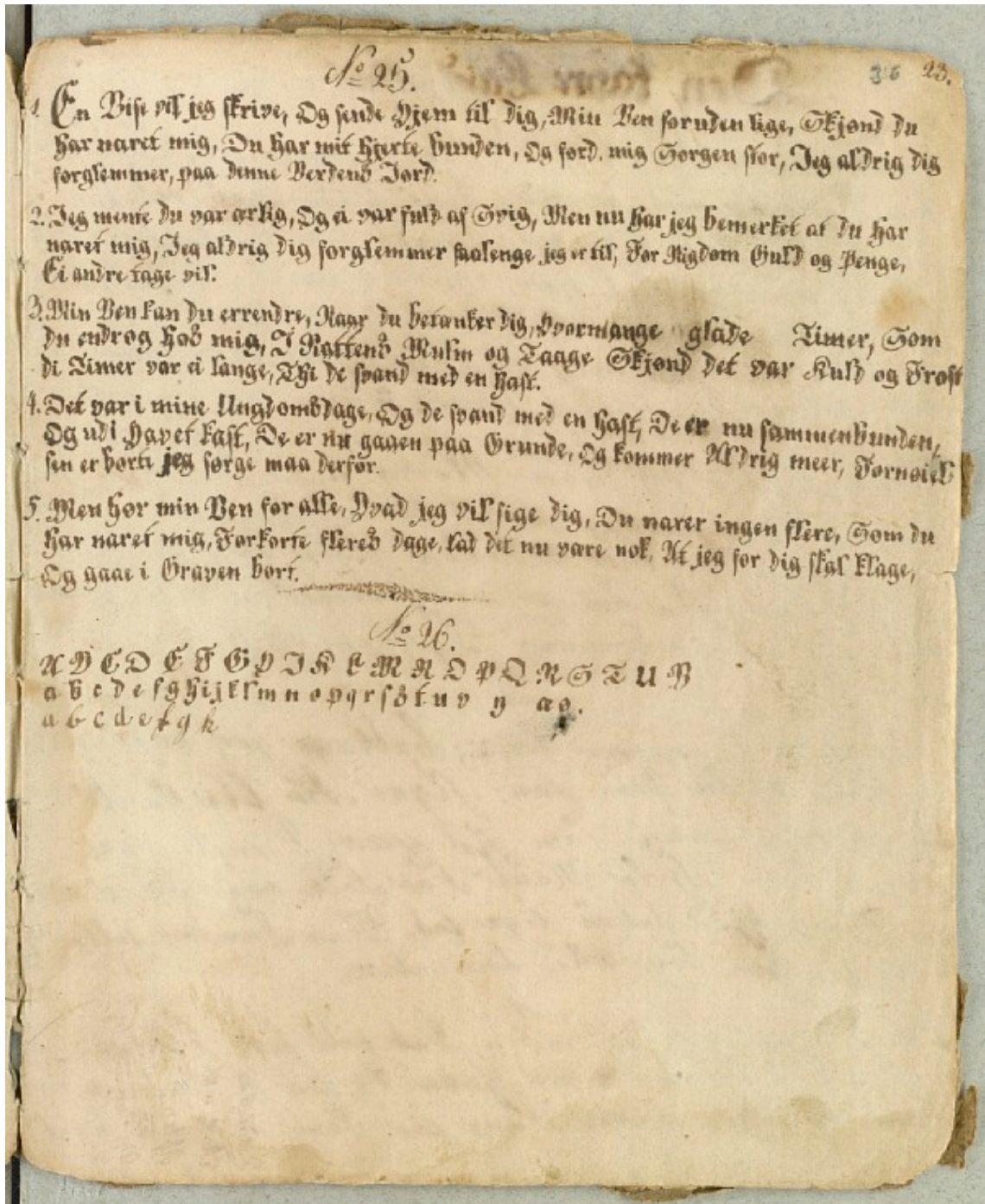
20
 1. Lære som Forældre her gjøre, den Christelige Lærdom at Lyde Guds bud, Naar jeg det Kund Lyder saa gaar
 2. Det mig vil, det vil jeg nu ønske for alle og enhver.
 3. Min lære jeg ogsaa bør tænke, som mig undervise har at være en Ven, Thi jeg var mig og var nærjærn, Thi
 4. Kongdom og Visdom god selshed ad, Nu er det forspunden nu er det forbi, Nu skal vi begynde med Skole
 5. paa ny.
 6. Den Dag jeg mit Frustreringsbrød hende, Jeg degtet den Bise paa Veien jeg gik, Jeg saa at det lyde
 7. paa de Kar, Kong Christian at tjene med Arven saa god, Jeg derfor ei forger men du hjælper ei, Men
 8. jeg vil mig glæde ved saadanne.
 9. Forvil Forvil Forældre og Bennis, Thi nu skal jeg reise fra eder saafort, den Bise er degtet til en
 10. Skidfordriv, Den er ikke listig ei heller god, Nu ender jeg Bisen og det i en hast, Dermed byder jeg
 11. Skjældens Piger Gudnaa.
 12.

No. 24.

1. Her i samlet alle fauve Piger, Videt mig enhver at vide saae, Om den Hjerend Hjerse den aldrig
 2. sige, Og hør Lykke den i livet gaar.
 3. Du til Deltig dans eders Bløkke god det Kund besind is saadan gaar, Kom de glæde med de blide
 4. Bløkke, Forst min Oebning jeg foriale vil.
 5. Effor sualer fra de lyse blige, Du var smuk som Hjertingd Hare Sku, Da var Salt mit barn
 6. nu og han Sku, det jeg derfor dig nu sige vil.
 7. Ei saa ganske sige du Hjerse banker, Skout du knapt vil Skien Sommer gaar, Deren du hørde en
 8. Pen i dine Tanker, som forsynde al den Hjerend No.
 9. Du reiser bort du bliver bed til Væder, Paa din Reise glemmer du din Ven, Men vogt dig for Dag
 10. taelse og slæder, Du bliver sig men du kommer dig igjen.
 11. Hunge saar du sterend du behøver, du bliver giff paa Landet med en Prajs, Ei Sorgen lenger hjemme
 12. hød dig toer, Nu har jeg spoad dig som jeg kan allerbest.
 13.

1. Kapitel. 8. 15. 16. 22. 26. 28. 40. 64.
 2. Kapitel. 44. 335. 52. 53. 54. 56. 71. 78. 331. 41. 42. 88.
 3. Kapitel. 267. 350. 240.
 4. Kapitel. 138. 139. 140. 336. 357. 149. 456. 147. 148. 168. 183. 172. 192.
 5. Kapitel. 260. 263. 271. 278.
 6. Kapitel. 286. 292. 294. 318. 332. 333. 328. 335. 345. 436. 431. 560.
 7. Kapitel. 194. 198. 383. 433. 388. 390. 399. 394.
 8. Kapitel. 211. 407. 220.

Siden 155. 291. 290. 296. 333. 341.
 Høgen 468. 465. 484.
 Aften 503. 505. 507.
 Nytonen 512
 Skaldt Polerzon

Den tapre Landsoldat.

Dengang jeg drog af sted, Da dengang jeg drog af sted
 Min Pige vilde med, ja min Pige vilde med, da kan
 Du se min Duv, jeg gaar i Brigens Løb, Og saa jeg ikke
 faldet kommer jeg nok hjem igjen, ja der har ingen Færd
 saa blev jeg for mig selv, Min alle Danmarks Piger
 alle glæde nu være mig og Særlig vil jeg være
 som tabte Landsoldat her. :: ::

2.
 Min Fæder og min Moder, ::, Du sigte Lion
 Sæt, ::, Naar jeg vi stode på i Brigens munde
 gaaer hjem til saa Markens fløve og som skal
 Hævede gaa, Da der er nok Særlig vi alle maa
 af, for alle kommer Tysk og Syngt er
 Danmarks, ::,

3.
 Naar sigte kommer for, ::, Særlig jeg ansvar, ::,
 til Raar og til Pont. som sigte, Du sigte
 Og sigte man som sigte, Du sigte
 sigte som sigte, "Gode Mand." For folk som skal al
 le Syngt sigte, Det er lige sigte, Min Fæder faldt
 inde for som som sin kon ud, ::,

4.
 Du Danmarks jeg nu, ::, Det skal for sigte
 nu, ::, Det sigte er som sigte og sigte
 Fæder og ingan anden som sigte som sigte sigte

Næm, Ly du for dytten fæmme og brædt du
nunder sold ni stødil av nor Lann for gæm-
mel og for god, :: 5.

Vi kjede fjunden Troge ::, Næm Kongen av mind
er, ::, Mind dragedt dædt for stætt, for jækker ni man
stætt saa Læst som for av ingen Kongen for i
mange stætt du lade som du brætt æt for indæ mætt
av stætt, Ly rætt vil du dog for fæm i stætt dytten Mætt
stætt, ::.

For Tigen og vort Land, ::, Vi kjempe alle Mand, ::
Og see det nye Trog, som elsket ni vid Dyrog og vil
ni ofre liv og blod for gamle Lættætt og Mætt kom-
mætt jag ni fæm til min gamle Fættætt og Mættætt
Kongen stættætt vil drøjtætt du mætt stætt fættætt
stætt stætt Lættætt for fætt sold du stættætt Landstættætt
stættætt, ::, ::,

1 I denne Vinter har vi haft,
 Et rigtigst daarligt Veir;
 Det kjendes paa min gamle Hat,
 Som rent cadaver er,
 Mine Osko di trækker Band,
 Faldera
 Mine Osko de trækker Band,
 Og Band maas stakfeldt Jend nu ogsaa
 2 Jeg gyser ved at tænke paa,
 Min snarlige Ruin,
 Jeg sier Fund en gammel Ofraa
 Men har ei Beandryin
 Og Pungen den er tom,
 Faldera,
 Og Pungen den er tom,
 Bar jeg blot fuld brod jeg mig
 3 Man siger at jeg todsat er,
 Men dit skal I ei tro
 For den som siger det faar er,
 Min Salighed en O
 Jeg ved saamange Ting
 Faldera,
 jeg ved saa mange Ting
 som alle Folk di kan skælde
 Ja Folk di er saa uindvillig,
 Di holder mig et Sædel,
 Di vel slat intet for mig,
 Man tale det er klevet,
 Gjør i kens Nar at Sans
 4 Jeg er dog den jeg er alliger
 Tid eders Fromtid bringer eder
 Glæde

I Sjan jeg vilde med i Arig
 Men Slanzen suarte mi
 Mi haer slat intet brøige dig,
 Jaa du min den din Arig
 Tji du for Gammel er
 ..
 Med Nordfortrader Jaa vi alt
 for mange,
 Det skur mig i mit hjerte da
 Jeg lærte dette Daa,
 Det kjendes dog vist ikke skur
 In om dildat jeg var
 Jaa Jafte vi Jafte ind,
 ..
 Jeg skulle nok Jaa Bøgt me?
 Tjiske Mikkel
 Men det kan ikke hjelpe at
 Jeg fremmer mig for det,
 Tji kvelig bli om dog min hat
 Og Pungen lige let,
 Men giv mig tid en Seyl,
 ..
 Jaa vil jeg stouk Jaa sin og
 Jaa til Voren.
 Jaa glommer jeg det flyge Jaa
 eller Jaa min kommer Pung,
 Jaa Jaa da tving at Jaa er
 Jaa eller bliv en mig
 Jaa drikket eders skaal,
 ..
 Jaa er dog den jeg er alliger
 Tid eders Fromtid bringer eder
 Glæde

Alene for hans Blik fjem Farans Hjem
 Thi Blod er Marjel med om Død
 Men Højsed Frelses Tegn
 i Heds Peterjen

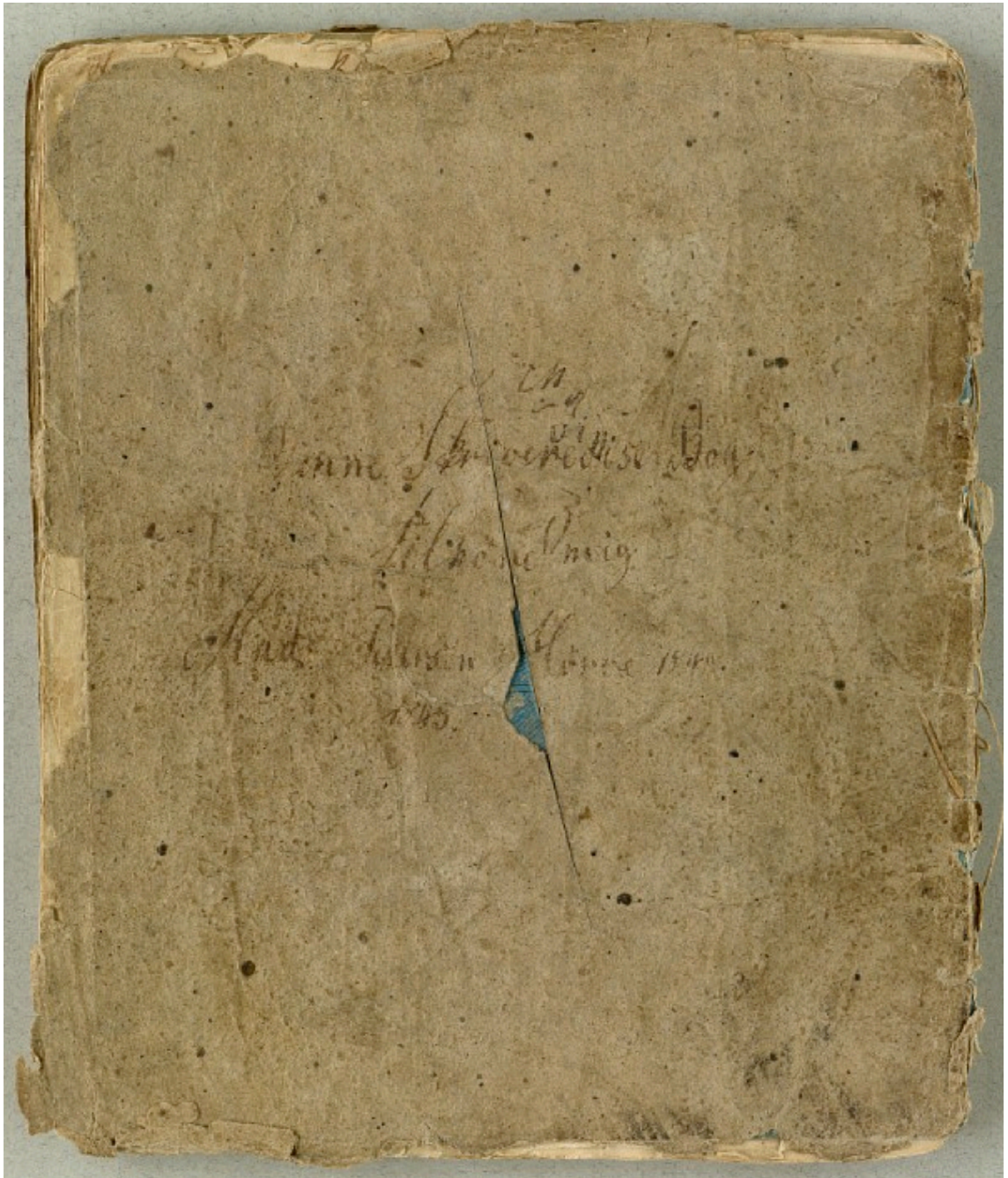
En Sømands Brud har Bølgen kær
 Led stolt for hvin Hjerud og med
 Bedruglet som en Brudekjæng
 Og Røkke for sin Dæng

I Windens Keiser Metroni Brug
 Oskanens Hjel om Sjænske Brug
 Hvin Høser hvin sin Elskers Men
 Der bringer han siggen

I et Helt er Kønens milde Lige
 Naar Clementer Haas i hvin
 Hant Hany imellem Død og Liv
 For ham et Lidsfordær
 Led færdige Hvin i Dængen sød

Kisunde dafar Sømands
 Lod, hans Liv er som det
 lette Baad, der tumler om
 paa Videns Flaar, til Bølgen
 bliver hans Grav, ja Yelo
 paa Havets dybe Bænd

end af Hjeru
 tens Grund,
 den Din søm
 loe ham i
 sin Favn, og
 ger ham
 Haders Dæve

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk